

Η ιλαροτραγωδία στην «θεόπνευστη» Αγία Γραφή - «Ιερής» ανοησίας το ανάγνωσμα...

«Τίποτα δεν μπορεί να επιβληθεί καλύτερα στον κόσμο από τη μωρολογία. Όσο λιγότερο καταλαβαίνουν τόσο περισσότερο θαυμάζουν...».

Γρηγόριος Ναζιανζηνός (χριστιανός θεολόγος και άγιος)

«Αυτό το πιστεύω επειδή είναι απίστευτο!».

Τερτυλλιανός (χριστιανός θεολόγος κι απολογητής)

Δύο αποφθέγματα από χείλη χριστιανών, τα οποία αποδίδουν με τον καλύτερο τρόπο την πνευματική ένδεια στην οποία υποβλήθηκαν ή και αυτοϋποβλήθηκαν διαχρονικά οι άνθρωποι κάτω από το σκοταδιστικό πέπλο τού Ιουδαιοχριστιανισμού. Μια πνευματική ένδεια, που φαντάζει κωμική (και συνάμα τραγική), όταν γίνεται εμφανής σε πρόσωπα δήθεν «μορφωμένα» κι «ογκόλιθους» τού πνεύματος, που ασχολήθηκαν με την Αγία Γραφή, για να αποδείξουν την «σοφία» και την «ιερότητα» τού «βιβλίου τών βιβλίων». Μια «σοφία», που προσβάλλει και υποτιμά βάνανυσα κι ευθέως την κοινή λογική και νοημοσύνη.

Για κάποιον που διαθέτει ελάχιστο κριτικό πνεύμα και σκέψη, που δεν χειραγωγείται ως «πρόβατο» και που δεν έχει κάποιο συμφέρον, η ανάγνωση ελάχιστων μόνο χωρίων τής Αγίας Γραφής είναι αρκετή, είτε για να τον κάνει να ψάχνει μέρος να πάει να ξεράσει, είτε να τον κάνει να κρατάει την κοιλιά του από τα γέλια. Γιατί η Αγία Γραφή δεν είναι τίποτε άλλο από ένα συνονθύλευμα κακογραμμένων και πλαστογραφημένων βιβλίων, όπου κυριαρχεί η γελοιότητα, η ανηθικότητα, το αίμα και το σπέρμα.

Καθώς ήδη υπάρχει μια λεπτομερής καταγραφή κι αναφορά στο αίμα με το οποίο

είναι διαποτισμένη η Αγία Γραφή (και ειδικά η Παλαιά Διαθήκη), το παρόν άρθρο αναλώνεται στην καταγραφή χωρίων, τα οποία διέπονται από ανοησίες, αντιφάσεις, υπερβολές και κωμικοτραγικά στοιχεία, χωρίς και πάλι όμως να είναι εφικτό -λόγω όγκου- να γίνει πλήρης αναφορά, ή να διαχωριστούν πλήρως από την ανηθικότητα, το διάχυτο αίμα και την βία που κυριαρχούν στο βιβλίο της «αγάπης», την «θεόπνευστη» Βίβλο ...

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Από τις πρώτες κιόλας γραμμές, η «θεόπνευστη» Αγία Γραφή, επιχειρεί να δοκιμάσει την νοημοσύνη μας... Έτσι, για λόγους που μόνο ο «πάνσοφος» Θεός γνωρίζει, την πρώτη μέρα της Δημιουργίας δημιούργησε το φως και την τέταρτη τον ήλιο! Κι αναρωτιέται τώρα ο κάθε αφελής: Και το φως της πρώτης ημέρας από που προέρχονταν, αφού δεν ήταν τού ήλιου; Και τα φυτά που δημιούργησε την τρίτη μέρα, πως στο καλό μπορούσαν να ζήσουν χωρίς την απαραίτητη διαδικασία της φωτοσύνθεσης, όπου βασικό ρόλο παίζει το ηλιακό φως;

«Στην αρχή δημιούργησε ο Θεός τον ουρανό και τη γη... Και είπε ο Θεός: “Ας γίνει φως”· και έγινε φως. [...] Και είπε ο Θεός: “Ας βλαστήσει η γη χλωρό χορτάρι, που κάνει σπόρο, και καρποφόρο δέντρο που κάνει καρπό σύμφωνα με το είδος του, του οποίου το σπέρμα να είναι μέσα του επάνω στη γη”. Και έγινε έτσι... Και έγινε εσπέρα, και έγινε πρωί, ημέρα τρίτη. Και είπε ο Θεός: “Ας γίνουν φωστήρες στο στερέωμα του ουρανού, για να διαχωρίζουν την ημέρα από τη νύχτα· κι ας είναι για σημεία, και καιρούς, και ημέρες, και χρόνους· και ας είναι για φωστήρες στο στερέωμα του ουρανού, για να φέγγουν επάνω στη γη”. Και έγινε έτσι... Και έγινε εσπέρα, και έγινε πρωί, ημέρα τέταρτη» (Γένεσις, 1: 1-5, 11-19).

Γιατί ο Θεός μιλάει σε πρώτο πληθυντικό πρόσωπο; Δεν «δημιούργησε» μόνος του τον κόσμο; Δεν είναι ο «ένας και μοναδικός Θεός»; Μυστήρια πράγματα...

«Και είπε ο Θεός: Ας κάνουμε άνθρωπο σύμφωνα με τη δική μας εικόνα...» (Γένεσις, 1: 26).

Ο άνθρωπος γνωρίζει ότι όλοι οι καρποί της γης δεν είναι κατάλληλοι για βρώση (κάποιοι, «τυχαίνει» να είναι και...δηλητηριώδεις). Ο «παντογνώστης» Θεός, δεν το γνώριζε αυτό;

«Και είπε ο Θεός: “Δείτε, σας έδωσα κάθε χορτάρι που κάνει σπόρο, που είναι επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης, και κάθε δέντρο, που έχει μέσα του καρπό, δέντρο που κάνει σπόρο· αυτά θα είναι σε σας για

τροφή”» (Γένεσις, 1: 29).

Οι αμόρφωτοι συγγραφείς τής Παλαιάς Διαθήκης, προσδίδουν την ανθρώπινη αδυναμία τής κούρασης, σε έναν θεό. Μάλλον, όχι και τόσο τιμητικό για τον...«Παντοδύναμο»...

«Και ο Θεός είχε συντελεσμένα κατά την έβδομη ημέρα τα έργα του, που έκανε· και αναπαύθηκε την έβδομη ημέρα από όλα τα έργα του, που έκανε» (Γένεσις, 2: 2).

«Φυσιολογική» συνομιλία ανθρώπου με...φίδι. Να υποθέσουμε, στην εβραϊκή γλώσσα;

«Και το φίδι είπε στη γυναίκα: “Στ’ αλήθεια, είπε ο Θεός: Μη φάτε από κάθε δέντρο τού Παραδείσου;”. Και η γυναίκα είπε στο φίδι: “Από τον καρπό των δέντρων τού Παραδείσου μπορούμε να φάμε· από τον καρπό, όμως, του δέντρου, που είναι στο μέσον του Παραδείσου, ο Θεός είπε: Μη φάτε απ’ αυτόν, μήτε να τον αγγίξετε, για να μη πεθάνετε”» (Γένεσις, 3: 1-3).

Ο «παντογνώστης» Θεός, αγνοεί που βρίσκονται τα δημιουργήματά του και...ρωτά να μάθει!

«Και ο Κύριος ο Θεός κάλεσε τον Αδάμ, και του είπε: “Αδάμ πού είσαι;”» (Γένεσις, 3: 9).

Το βασανιστικό ερώτημα, εξακολουθεί να πλανάται έως και τις μέρες μας: Πού στο καλό βρήκε γυναίκα ο Κάιν, αφού μέχρι τότε -και σύμφωνα με τα γραφόμενα τής Αγίας Γραφής- οι μόνοι άνθρωποι επί γης, ήταν αυτός και οι γονείς του, Αδάμ και Εύα; Και με βάση αυτό το δεδομένο, ποιοί στο καλό θα κατοικούσαν την πόλη που έχτισε;

«Και ο Κάιν γνώρισε τη γυναίκα του, κι εκείνη συνέλαβε, και γέννησε τον Ενώχ· έκτιζε μάλιστα μια πόλη, και αποκάλεσε το όνομα της πόλης σύμφωνα με το όνομα του γιου του, Ενώχ» (Γένεσις, 4: 17).

Σε μια εποχή, όπου ο μέσος όρος ζωής δεν υπερβαίνει τα 40-50 έτη (και πολλά λέμε...), οι πρωταγωνιστές τής Βίβλου, ζουν απλά μερικούς...αιώνες!

- **«Και όλες οι ημέρες του Αδάμ, που έζησε, έγιναν 930 χρόνια· και πέθανε»** (Γένεσις, 5: 5).

- **«Και όλες οι ημέρες τού Σηθ έγιναν 912 χρόνια· και πέθανε»** (Γένεσις, 5: 8).

- **«Και όλες οι ημέρες τού Ενώς έγιναν 905 χρόνια· και πέθανε»** (Γένεσις, 5: 11).
- **«Και όλες οι ημέρες τού Καϊνάν έγιναν 910 χρόνια· και πέθανε»** (Γένεσις, 5: 14).
- **«Και όλες οι ημέρες τού Μααλαλεήλ έγιναν 895 χρόνια· και πέθανε»** (Γένεσις, 5: 17).
- **«Και όλες οι ημέρες τού Ιάρεδ έγιναν 962 χρόνια· και πέθανε»** (Γένεσις, 5: 20).
- **«Και όλες οι ημέρες τού Μαθουσάλα έγιναν 969 χρόνια· και πέθανε»** (Γένεσις, 5: 27).

Ο «Δημιουργός» αποφασίζει να περιορίσει την ζωή τού ανθρώπου στα 120 χρόνια. Κάτι πρέπει να πήγε στραβά όμως, καθώς έχουν υπάρξει άνθρωποι, έστω κι ελάχιστοι, που έχουν ξεπεράσει αυτό το όριο...

«Και ο Κύριος είπε: “Δεν θα παραμείνει το πνεύμα μου πάντοτε μαζί με τον άνθρωπο, επειδή είναι σάρκα· οι ημέρες του θα είναι ακόμα 120 χρόνια”...» (Γένεσις, 6: 3).

Οι άγγελοι πηδιόταν με κοινές θνητές που γεννούσαν τα παιδιά τους. Ακούγεται «φυσιολογικό» και δεν προκαλεί καμμία εντύπωση...

«Οι γιοι του Θεού είχαν μπει μέσα στις θυγατέρες των ανθρώπων, κι αυτές τεκνοποίησαν σ’ αυτούς...» (Γένεσις, 6: 4).

Άγια Μαθηματικά: $355+600=955$! Όταν γεννήθηκε ο Νώε, ο παππούς του ο Μαθουσάλα ήταν 355 ετών (Γένεσις, 5: 21-28). Ο κατακλυσμός τού Νώε, έγινε όταν αυτός (ο Νώε) ήταν 600 ετών. Άρα, η ηλικία τού Μαθουσάλα όταν έγινε ο κατακλυσμός, ήταν $355+600=955$ έτη. Σύμφωνα με τις «ιερές» γραφές, ο Μαθουσάλα πέθανε 969 ετών (Γένεσις, 5: 27). Πως λοιπόν «επέπλευσαν» αυτά τα 14 χρόνια διαφορά, αφού στην Βίβλο καθίσταται σαφές, πως «πέθανε κάθε κινούμενη σάρκα» και ο Μαθουσάλα δεν είχε μπει στην κιβωτό;

«Και πέθανε κάθε κινούμενη σάρκα επάνω στη γη, από τα πουλιά, και από τα κτήνη, και από τα ζώα, και από όλα τα ερπετά που σέρνονται επάνω στη γη, και κάθε άνθρωπος. Από όλα τα όντα επάνω στην ξηρά, όλα όσα είχαν πνοή ζωής στους μυκτήρες τους, πέθαναν. Και εξαλείφθηκε κάθε τι που υπήρχε επάνω στο πρόσωπο της γης, από άνθρωπο μέχρι κτήνος, μέχρι ερπετό, και μέχρι πουλί τού ουρανού, και εξαλείφθηκαν από τη γη· έμενε δε μόνον ο Νώε, και όσα ήσαν μαζί του μέσα στην κιβωτό» (Γένεσις, 7: 21-23).

[Ας σημειωθεί, πως όλως παραδόξως οι ηλικίες προκύπτουν από την μετάφραση τής Αποστολικής Διακονίας τής Ελλάδος (μετάφραση Ο'), καθώς στις περισσότερες από τις διαθέσιμες αποδόσεις, οι διάφοροι μεταφραστές έχουν «διορθώσει» αυτό το «λάθος» που υπάρχει στις πρωτότυπες «θεόπνευστες» εβραϊκές γραφές.]

Ένα ακόμη ερώτημα, το οποίο δεν έχει τύχει απαντήσεως έως τις μέρες μας: Κατά τον «Κατακλυσμό τού Νώε», πνίγηκαν και τα...ψάρια;

«Μετά από ακόμα επτά ημέρες εγώ φέρνω βροχή επάνω στη γη, σαράντα ημέρες και σαράντα νύχτες· και θα εξαλείψω από το πρόσωπο της γης κάθε τι που υπάρχει, το οποίο δημιούργησα» (Γένεσις, 7: 4).

Άλλη μια ανθρώπινη αδυναμία που προσδίδουν στον «Ύψιστο» οι Εβραίοι γιδοβοσκοί συγγραφείς τής Βίβλου: Ο Θεός έχει πρόβλημα μνήμης και...ξεχνάει που και που.

«Και ο Θεός θυμήθηκε τον Νώε...» (Γένεσις, 8: 1).

Καλό θα είναι, ο ανύποπτος αναγνώστης να μην παίρνει τοις μετρητοίς τα λόγια τού Θεού, γιατί σε περίπτωση που θα θελήσει να δοκιμάσει τον φόβο που εμπνέει σε ζωντανά, όπως το λιοντάρι και τον καρχαρία, μάλλον θα απογοητευθεί οικτρά κι...ανεπανόρθωτα...

«Και ο Θεός ευλόγησε τον Νώε, και τους γιους του· και τους είπε: “Αυξάνεστε και πληθύνετε, και γεμίστε τη γη· και ο φόβος σας, και ο τρόμος σας, θα είναι επάνω σε όλα τα ζώα τής γης, κι επάνω σε όλα τα πουλιά τού ουρανού, επάνω σε κάθε τι που σέρνεται επάνω στη γη, κι επάνω σε όλα τα ψάρια τής θάλασσας...”» (Γένεσις, 9: 1-2).

Ο «γενάρχης» Αβραάμ, φοβούμενος για τη ζωή του, αλλά και για προσωπικά οφέλη, ουσιαστικά εκπορνεύει τη γυναίκα του Σάρα (όχι μία, αλλά δύο φορές...), υποχρεώνοντάς την να πει στους Αιγύπτιους, ότι δεν είναι σύζυγός του, αλλά αδερφή του. Στην περίπτωση αποκάλυψης της απάτης τους (όπως συνέβη αργότερα, που επανέλαβαν το «κόλπο τής αδερφής»), ο Αβραάμ έχει έτοιμη την απάντηση: «Κι όμως, στ’ αλήθεια είναι αδελφή μου, θυγατέρα του πατέρα μου, αλλ’ όχι θυγατέρα τής μητέρας μου· και έγινε γυναίκα μου» (Γένεσις, 20: 12). Το ίδιο ψέμα θα πει κι αργότερα ο γιος του, Ισαάκ, ο οποίος εκπορνεύει με τον ίδιο τρόπο την γυναίκα του, Ρεβέκκα (Γένεσις, 26: 6-9)...

«Ο Αβραάμ κατέβηκε στην Αίγυπτο για να παροικήσει εκεί· επειδή, η πείνα στη γη ήταν βαριά. Και όταν πλησίαζε να μπει μέσα στην Αίγυπτο, είπε στη Σάρα, τη γυναίκα του: Δες, γνωρίζω ότι είσαι μια όμορφη γυναίκα· θα συμβεί, λοιπόν, ώστε καθώς σε δουν οι Αιγύπτιοι θα πουν:

Γυναίκα του είναι αυτή· και θα με φονεύσουν, εσένα όμως θα σε διαφυλάξουν ζωντανή· πες, λοιπόν, ότι είσαι αδελφή μου, για να γίνει σε μένα καλό εξαιτίας σου, και να διαφυλαχθεί η ζωή μου, για χάρη σου. Και όταν ο Άβραμ μπήκε μέσα στην Αίγυπτο, είδαν οι Αιγύπτιοι τη γυναίκα ότι ήταν υπερβολικά ωραία. Και οι άρχοντες του Φαραώ την είδαν, και την επαίνεσαν στον Φαραώ· και πήραν τη γυναίκα στο σπίτι του Φαραώ. Και μεταχειρίστηκαν τον Άβραμ καλά για χάρη της· και είχε πρόβατα, και βόδια, και γαϊδούρια, και δούλους, και δούλες, και θηλυκά γαϊδούρια και καμήλες...» (Γένεσις, 12: 10-16).

Ένα από τα αρκετά χωρία τής Αγίας Γραφής, όπου διαφαίνεται η μεγάλη σημασία που προσδίδει ο «Μεγαλοδύναμος» στην...ψωλή και το...πετσάκι της.

«Και ο Αβραάμ πήρε τον γιο του τον Ισμαήλ, και όλους τούς γεννημένους στο σπίτι του, και όλους τούς αγορασμένους απ' αυτόν με αργύρια, κάθε αρσενικό τού σπιτιού τού Αβραάμ, και έκανε περιτομή της σάρκας τής ακροβυστίας τους, την ίδια εκείνη ημέρα, καθώς του είπε ο Θεός» (Γένεσις, 17: 23).

Από τις ανεπανάληπτες και «all time classic» στιγμές τής «θεόπνευστης» Βίβλου: Ο Αβραάμ κάνει το...τραπέζι στον...Θεό, ο οποίος παίρνει την μορφή τριών ανδρών! Οι λεπτομέρειες τού γεύματος ωστόσο, παραμένουν άγνωστες... Χόρτασε ο Κύριος; Έπεσε σε «μαλακό» κρέας άραγες; Όταν τελείωσε το φαγητό του, εξέφρασε την ικανοποίησή του με ένα ηχηρό...ρέψιμο; Ποιος ξέρει...

«Και ο Αβραάμ έσπευσε στη σκηνή στη Σάρα, και είπε: “Βιάσου, ζύμωσε τρία μέτρα σιμιγδάλι, και κάνε ψωμιά στη στάχτη”. Και ο Αβραάμ έτρεξε στα βόδια, και πήρε ένα μοσχάρι απαλό και καλό, και το έδωσε στον δούλο· κι εκείνος έσπευσε να το ετοιμάσει· έπειτα, πήρε βούτυρο και γάλα, και το μοσχάρι, που ετοίμασε, και τα έβαλε μπροστά τους· κι αυτοί στεκόταν κοντά τους κάτω από το δέντρο· κι αυτοί έφαγαν» (Γένεσις, 18: 6-8).

Από τις πιο «πιπεράτες» στιγμές τής «θεόπνευστης» Βίβλου: Οι ανήθικοι και ακόλαστοι Σοδομίτες, έχουν καυλώσει άγρια και ζητούν επίμονα από τον «δίκαιο» Λωτ, να τούς παραδώσει τούς αγγέλους που φιλοξενεί για να τούς γαμήσουν. Κι ο «δίκαιος» Λωτ τί κάνει; Τούς αντιπροτείνει τις κόρες του, διαφημίζοντας μάλιστα και την...παρθενία τους! Λίγο αργότερα, αυτό το «ηθικό» στοιχείο που ονομάζεται Λωτ, δεν διστάζει να πηδηχτεί με τις κόρες του και να τις γκαστρώσει! (Γένεσις 19: 36). Κατά τ' άλλα, οι ανήθικοι τής ιστορίας ήταν οι Σοδομίτες και ο Λωτ ο

«δίκαιος»! Τι όμορφα και «ηθικά» διδάγματα από ένα «ιερό» και «θεόπνευστο» βιβλίο, όπως είναι η Αγία Γραφή...

«Και οι δύο άγγελοι ήρθαν το δειλινό στα Σόδομα· και ο Λωτ καθόταν δίπλα στην πύλη των Σοδόμων· ο δε Λωτ, βλέποντάς τους, σηκώθηκε σε συνάντησή τους, και προσκύνησε με το πρόσωπό του μέχρι το έδαφος... Και μπήκαν μέσα στο σπίτι του· και τους έκανε συμπόσιο, και έψησε άζυμα, και έφαγαν. Και πριν κοιμηθούν, οι άνδρες τής πόλης, οι άνδρες των Σοδόμων, περικύκλωσαν το σπίτι, νέοι και γέροντες, ολόκληρος ο λαός μαζί, από παντού· και έκραζαν στον Λωτ, και του έλεγαν: “Πού είναι οι άνδρες, εκείνοι που μπήκαν μέσα σε σένα τη νύχτα; Βγάλ’ τους έξω σε μας, για να τους γνωρίσουμε” (σ.σ.: σε απλά ελληνικά η σημασία είναι «για να τούς γαμήσουμε»). Και ο Λωτ βγήκε σ’ αυτούς στο πρόθυρο, και έκλεισε πίσω του την πόρτα, και είπε: “Μη, αδελφοί μου, μη πράξετε ένα τέτοιο κακό· δέστε, έχω δύο θυγατέρες, που δεν γνώρισαν άνδρα· να σας τις φέρω, λοιπόν, έξω· και κάντε σ’ αυτές, όπως σας φανεί αρεστό· μόνον σ’ αυτούς τους άνδρες να μη πράξετε τίποτε, επειδή για τούτο μπήκαν κάτω από τη σκιά τής στέγης μου”» (Γένεσις, 19: 1-8).

Άλλο και τούτο πάλι... Έχει χρεία όρκων ένας θεός και μάλιστα στον...εαυτό του; Κι αν δηλαδή -λέμε τώρα- καταπατούσε τον όρκο του, ποιες θα ήταν οι συνέπειες; Θα έκανε μήπως...χαρακίρι;

«“Ορκίστηκα στον εαυτό μου”, λέει ο Κύριος...» (Γένεσις, 22: 16).

«Αν δεν ακούσετε τα λόγια αυτά, ορκίζομαι στον εαυτό μου, λέει ο Κύριος, ότι ο οίκος αυτός θα κατασταθεί έρημος» (Ιερεμίας, 22: 5).

Ο «πατριάρχης» Ιακώβ γίνεται αντικείμενο συναλλαγής και «μισθώνεται» μεταξύ των δύο αδερφών συζύγων του. Η Ραχήλ παραχωρεί στην αδερφή της Λεία, το «προνόμιό» της να κοιμηθεί με τον κοινό τους σύζυγο, τον Ιακώβ, με αντάλλαγμα λίγους...μανδραγόρες!

«Και ο Ρουβήν πήγε τις ημέρες τού θερισμού τού σιταριού, και βρήκε μανδραγόρες στο χωράφι, και τους έφερε στη Λεία τη μητέρα του. Και η Ραχήλ είπε στη Λεία: “Δώσε μου, παρακαλώ, από τους μανδραγόρες τού γιου σου”. Κι εκείνη της είπε: “Μικρό πράγμα είναι ότι πήρες τον άνδρα μου; Και θέλεις να πάρεις και τους μανδραγόρες τού γιου μου;”. Και η Ραχήλ είπε: “Λοιπόν, ας κοιμηθεί μαζί σου αυτή τη νύχτα για τους μανδραγόρες τού γιου σου”. Και ο Ιακώβ ήρθε το βράδυ από το χωράφι, και η Λεία βγαίνοντας σε συνάντησή του, είπε: “Μέσα σε μένα θα μπεις,

επειδή σε μίσθωσα, με μισθό τους μανδραγόρες τού γιου μου". Και κοιμήθηκε μαζί της εκείνη τη νύχτα» (Γένεσις, 30: 14-16).

Ένας από τούς πολλούς αναχρονισμούς τής «θεόπνευστης» Βίβλου. Ο Θεός αναλαμβάνει να απελευθερώσει τον «περιούσιο» λαό του από τούς Αιγύπτιους και να τούς οδηγήσει στην «Γη τής Επαγγελίας», την Χαναάν. Αν οι αδαείς συγγραφείς τής Παλαιάς Διαθήκης, γνώριζαν πως στην εποχή που τοποθετείται η υποτιθέμενη «Έξοδος», η Χαναάν ανήκε στους...Αιγύπτιους, πιθανότατα θα γελούσαν κι αυτοί οι ίδιοι με τα γραπτά τους.

«Και ο Μωυσής έβοσκε τα πρόβατα τού Ιοθόρ, του πεθερού του, ιερέα τής Μαδιάμ... Και...ο Θεός φώναξε σ' αυτόν...και τού είπε: "Εγώ είμαι ο Θεός τού πατέρα σου, ο Θεός τού Αβραάμ, ο Θεός τού Ισαάκ, και ο Θεός τού Ιακώβ... Είδα, είδα την ταλαιπωρία τού λαού μου, που είναι στην Αίγυπτο, και άκουσα την κραυγή τους εξαιτίας των εργοδιωκτών τους· επειδή, γνώρισα την οδύνη τους· και κατέβηκα για να τους ελευθερώσω, από το χέρι των Αιγυπτίων, και να τους ανεβάσω από τη γη εκείνη, σε γη καλή και ευρύχωρη, σε γη που ρέει γάλα και μέλι, στον τόπο των Χαναναίων..."» (Έξοδος, 3: 1-8).

Μία, αν μη τι άλλο, ωμή δήλωση αδυναμίας τού...«Παντοδύναμου». Ο ίδιος Θεός που έκανε «με τα κρεμμυδάκια» τούς Αιγύπτιους, ουσιαστικά ομολογεί ότι χέζεται τούς Φιλισταίους.

«Και όταν ο Φαραώ εξαπέστειλε τον λαό, ο Θεός δεν τους οδήγησε διαμέσου του δρόμου τής γης των Φιλισταίων, αν και ήταν ο συντομότερος· επειδή, ο Θεός είπε: "Μήπως ο λαός, βλέποντας τον πόλεμο, μεταμεληθεί και επιστρέψει στην Αίγυπτο"» (Έξοδος, 13: 17).

Και έτσι και γιουβέτσι...

- **«Εγώ ο Κύριος ο Θεός σου είμαι Θεός ζηλότυπος, που ανταποδίδω τις αμαρτίες των πατέρων επάνω στα παιδιά, μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς εκείνων που με μισούν»** (Έξοδος, 20: 5).

- **«Η ψυχή, αυτή που αμαρτάνει, αυτή θα πεθάνει· ο γιος δεν θα βαστάξει την ανομία τού πατέρα, και ο πατέρας δεν θα βαστάξει την ανομία τού γιου· η δικαιοσύνη τού δικαίου θα είναι επάνω του, και η ανομία τού ανόμου θα είναι επάνω του»** (Ιεζεκιήλ, 18: 20).

Ο Θεός, ο οποίος δεν είναι και τόσο...«φανατικός» πολέμιος τής δουλείας, θέτει κάποιες προϋποθέσεις για την απελευθέρωση ενός δούλου. Μία απ' αυτές...

«Αν κάποιος χτυπήσει το μάτι τού δούλου του ή το μάτι τής δούλης του, και τον τυφλώσει, θα τον αφήσει ελεύθερο, εξαιτίας του ματιού του» (Έξοδος, 21: 26).

Ο Κύριος είναι αρκετά προνοητικός... Προβλέπει αποζημίωση για την απίθανη περίπτωση που πέσει ένα ζώο σ' έναν λάκκο. Η περίπτωση, μέσα στον ίδιο λάκκο να πέσει και άνθρωπος, μάλλον διέφυγε ή αποκλείστηκε από τον «Πάνσοφο», καθώς δεν προβλέπει ανάλογη αποζημίωση...

«Αν κάποιος ανοίξει έναν λάκκο ή αν κάποιος σκάψει έναν λάκκο, και δεν τον σκεπάσει, και πέσει σ' αυτόν ένα βόδι ή ένα γαϊδούρι, ο ιδιοκτήτης τού λάκκου θα δώσει αποζημίωση, θα αποδώσει χρήματα στον ιδιοκτήτη τους· αλλά, αυτό που θανατώθηκε θα είναι δικό του» (Έξοδος, 21: 33-34).

Ο «Παντοκράτωρ» δεν είναι υλιστής, όπως οι κοινοί θνητοί. Ή μήπως είναι;

- **«Τις απαρχές τού αλωνιού σου και του ληνού σου δεν θα τις καθυστερήσεις· τον πρωτότοκό σου από τους γιους σου θα δώσεις σε μένα· το ίδιο θα κάνεις για το βόδι σου, και το πρόβατό σου· επτά ημέρες θα είναι μαζί με τη μητέρα του, την όγδοη ημέρα θα το δώσεις σε μένα»** (Έξοδος, 22: 29-30).

- **«Δικό μου είναι το ασήμι, και δικό μου είναι το χρυσάφι, λέει ο Κύριος των δυνάμεων»** (Αγγαίος, 2: 8).

- **«Εσείς είστε καταραμένοι με κατάρα· επειδή, εσείς με κλέψατε, ναι, εσείς, ολόκληρο το έθνος. Φέρτε όλα τα δέκατα στην αποθήκη, για να είναι τροφή στον οίκο μου...»** (Μαλαχίας, 3: 9-10).

Σε τουλάχιστον πέντε (5) ολόκληρα κεφάλαια τής Παλαιάς Διαθήκης (Έξοδος, 29 και Λευιτικόν, 1, 2, 3, 4), ο Θεός παραδίδει μαθήματα...κοπτοραπτικής και...κρεοπωλικής. Από εδώ πληροφορούμαστε ότι έχει ιδιαίτερη προτίμηση στις...πίτες, το...παρθένο ελαιόλαδο και το...καλό κρασί. Τι «ανιδιοτελής» Θεός αλήθεια... Και τι σύμπτωση... Οι επιθυμίες του φαίνεται να συμπίπτουν με αυτές των κοινών θνητών...

«Και τούτο είναι το πράγμα, που θα κάνεις σ' αυτούς, για να τους αγιάσεις, ώστε να ιερατεύουν σε μένα. Πάρε ένα μοσχάρι βοδιού, και δύο άμωμα κριάρια, και άζυμο ψωμί, και άζυμες πίτες, ζυμωμένες με λάδι, και άζυμα λάγανα, χρισμένα με λάδι· από σιμιγδάλι σιταριού θα τα κάνεις. Και θα τα βάλεις σε ένα κανίστρι, και θα τα φέρεις μέσα στο κανίστρι, μαζί με το μοσχάρι και τα δύο κριάρια. Και θα φέρεις τον Ααρών και τους γιους του στη θύρα τής σκηνής τού μαρτυρίου, και θα τους λούσεις με νερό.

Και θα πάρεις τις στολές, και θα ντύσεις τον Ααρών με τον χιτώνα, και τον ποδήρη τού εφόδ, και το εφόδ, και το περιστήθιο, και θα τον ζώσεις με την κεντητή ζώνη τού εφόδ· και θα βάλεις τη μίτρα επάνω στο κεφάλι του, και θα βάλεις το άγιο διάδημα επάνω στη μίτρα. Τότε, θα πάρεις το λάδι τού χρίσματος, και θα χύσεις απ' αυτό επάνω στο κεφάλι του, και θα τον χρίσεις. Και θα φέρεις τους γιους του, και θα τους ντύσεις με χιτώνες· και θα τους ζώσεις με ζώνες, τον Ααρών και τους γιους του, και θα τους περιθέσεις μιτρίδια, και η ιερατεία θα είναι σ' αυτούς ως παντοτινός νόμος...» (Έξοδος, 29: 1: 9).

Δύο χωρία, σκέτα «περιβόλια»... Μα είναι δυνατόν ο «Πανάγαθος» να έχει το κακό στο μυαλό του; Και σε κάθε περίπτωση, είναι δυνατόν να μετανοεί για κάτι που σκέφτηκε ή έκανε; Και μάλιστα δύο τουλάχιστον φορές; Μήπως αυτά συνιστούν έλλειψη σιγουριάς και αυτοπεποίθησης, πράγματα αδιανόητα για έναν θεό;

- **«Και ο Κύριος μεταμελήθηκε για το κακό, που είπε να κάνει ενάντια στον λαό του»** (Έξοδος, 32: 14).

- **«Έστειλε, λοιπόν, ο Κύριος θανατικό επάνω στον Ισραήλ, από το πρωί μέχρι τον διορισμένο καιρό· και πέθαναν από τον λαό, από τη Δαν μέχρι τη Βηρ-σαβεέ, 70.000 άνδρες. Και όταν ο άγγελος άπλωσε το χέρι του ενάντια στην Ιερουσαλήμ, για να την καταστρέψει, ο Κύριος μεταμελήθηκε για το κακό, και είπε στον άγγελο που έκανε τη φθορά μέσα στον λαό: “Αρκεί ήδη· απόσυρε το χέρι σου”»** (Σαμουήλ Β', 24: 15-16).

Ποιός είδε τον Θεό και δεν τον φοβήθηκε;

- **«Και ο Κύριος μιλούσε στον Μωυσή, πρόσωπο με πρόσωπο, καθώς ο άνθρωπος μιλάει στον φίλο του»** (Έξοδος, 33: 11).

- **«Κανένας δεν είδε ποτέ τον Θεό...»** (Κατά Ιωάννην, 1: 18).

Απλές οδηγίες για την θεραπεία τής...λέπρας. Η επιστήμη τής Ιατρικής ήρθε μετά...

«Και ο Κύριος μίλησε στον Μωυσή, λέγοντας: “Αυτός είναι ο νόμος τού λεπρού, για την ημέρα του καθαρισμού του· θα φερθεί στον ιερέα... ο ιερέας θα προστάξει να πάρουν, γι' αυτόν που καθαρίζεται, δύο ζωντανά πουλιά, καθαρά, και κέδρινο ξύλο, και κόκκινο, και ύσσωπο. Και ο ιερέας θα προστάξει να σφάξουν το ένα πουλί σε ένα πήλινο σκεύος επάνω από τρεχούμενο νερό· και θα πάρει το ζωντανό πουλί, και το κέδρινο ξύλο, και το κόκκινο, και τον ύσσωπο, και θα τα βυθίσει, καθώς και το ζωντανό πουλί, στο αίμα τού σφαγμένου πουλιού επάνω από το τρεχούμενο νερό·

και θα ραντίσει επάνω σ' αυτόν που καθαρίζεται από τη λέπρα επτά φορές, και θα τον κρίνει καθαρόν· και θα απολύσει το ζωντανό πουλί προς την κατεύθυνση της πεδιάδας... Και την έβδομη ημέρα θα ξυρίσει όλες τις τρίχες του, το κεφάλι του, και το πηγούνι του, και τα φρύδια του, και θα ξυρίσει όλες τις τρίχες του... Και την όγδοη ημέρα θα πάρει δύο αρσενικά αρνιά, άμωμα, και ένα θηλυκό αρνί, χρονιάρικο, άμωμο, και τρία δέκατα σιμιγδάλι για προσφορά από άλφιτα, ζυμωμένη με λάδι, και ένα λογ λαδιού· και ο ιερέας, που καθαρίζει, θα παραστήσει τον άνθρωπο που καθαρίζεται, καθώς κι αυτά, μπροστά στον Κύριο, στη θύρα τής σκηνής τού μαρτυρίου. Και ο ιερέας θα πάρει το ένα αρσενικό αρνί, και θα το προσφέρει για προσφορά περί ανομίας, και το λογ τού λαδιού και θα τα κινήσει σε κινητή προσφορά μπροστά στον Κύριο... Και ο ιερέας θα πάρει από το λογ τού λαδιού, και θα το χύσει στην παλάμη τού αριστερού του χεριού· και ο ιερέας θα βυθίσει το δεξί του δάχτυλο στο λάδι, που είναι στην αριστερή του παλάμη, και θα ραντίσει από το λάδι, με το δάχτυλό του, επτά φορές μπροστά στον Κύριο· και από το υπόλοιπο του λαδιού, που είναι στην παλάμη του, ο ιερέας θα βάλει επάνω στον λοβό τού δεξιού αυτιού εκείνου που καθαρίζεται, κι επάνω στον αντίχειρα του δεξιού του χεριού, κι επάνω στο μεγάλο δάχτυλο του δεξιού του ποδιού, επάνω στο αίμα τής προσφοράς περί ανομίας· και το λάδι, που απέμεινε απ' αυτό στην παλάμη τού ιερέα, θα το χύσει επάνω στο κεφάλι εκείνου που καθαρίζεται· και ο ιερέας θα κάνει εξιλέωση γι' αυτόν μπροστά στον Κύριο. Και ο ιερέας θα προσφέρει την προσφορά περί αμαρτίας, και θα κάνει εξιλέωση γι' αυτόν που καθαρίζεται από την ακαθαρσία του· και έπειτα, θα σφάξει το ολοκαύτωμα. Και ο ιερέας θα προσφέρει το ολοκαύτωμα και την προσφορά από άλφιτα επάνω στο θυσιαστήριο· και ο ιερέας θα κάνει γι' αυτόν εξιλέωση, και θα είναι καθαρός...”» (Λευιτικόν, 14: 1-20).

Αν κάποιος κτηνοβατήσσει, τιμωρείται με θάνατο. Σύμφωνα όμως με την «θεϊκή» λογική θα πρέπει να θανατώνεται και το ζώο. Λες κι αυτό προκάλεσε ή συναίνεσε στον βιασμό του! Αν μη τι άλλο, ένα χαρακτηριστικό δείγμα «θεϊκής» σοφίας και «τυφλής» δικαιοσύνης...

«Αν κάποιος συνουσιαστεί με κτήνος, θα θανατωθεί οπωσδήποτε· και θα φονεύσετε το κτήνος» (Λευιτικόν, 20: 15).

Ο «Δημιουργός» αποκαλεί το γυναικείο αιδοίο (μουνί), «ασχημοσύνη». Εύλογα

λοιπόν αναρωτιέται κάποιος εδώ: Μα καλά, ποιος δημιούργησε την «ασχημοσύνη»; **«Και όταν ένας άντρας πλαγιάσει με γυναίκα που έχει εμμηνόρροια και ξεσκεπάσει την ασχημοσύνη της, αυτός γύμνωσε την πηγή της και εκείνη ξεσκέπασε την πηγή του αίματός της· γι' αυτό, θα εξολοθρευτούν και οι δύο μέσα από τον λαό τους»** (Λευιτικόν, 20: 18).

Ο «Πανάγαθος» κάνει μερικούς περίεργους διαχωρισμούς ανάμεσα στα δημιουργήματά του, ανάμεσα στα οποία βρίσκονται κι αυτοί που έχουν σπασμένα...αρχίδια(!). Προφανώς, δεν θα επρόκειτο για ασυνήθιστο φαινόμενο, για να αναφέρεται με τόσο φυσικό τρόπο στο «ιερό» αυτό βιβλίο.

«Και ο Κύριος μίλησε στον Μωυσή, λέγοντας: “Πες στον Ααρών, αυτά τα λόγια: Όποιος από το σπέρμα σου...είναι με σπασμένους όρχεις...δεν θα πλησιάσει να προσφέρει το ψωμί τού Θεού του”» (Λευιτικόν, 21: 16-21).

Το μεγαλείο ψυχής τού «Πανάγαθου»... Απαγορεύει την θυσία ζώου, πριν περάσουν επτά ημέρες από την γέννησή του, όπως και την θυσία μάνας και παιδιού την ίδια μέρα. Αν όμως η θυσία γίνει με τουλάχιστον ένα εικοσιτετράωρο διαφορά, τότε δεν υπάρχει πρόβλημα. Τόσο απλό...

«Και ο Κύριος μίλησε στον Μωυσή, λέγοντας: “Όταν γεννηθεί μοσχάρι ή αρνί ή κατσίκι, τότε θα είναι κάτω από τη μητέρα του επτά ημέρες· από την όγδοη ημέρα και ύστερα θα είναι δεκτό, σε θυσία που γίνεται με φωτιά στον Κύριο. Και δεν θα σφάξετε δάμαλη ή πρόβατο, αυτό και το παιδί του, σε μια ημέρα”» (Λευιτικόν, 22: 26-28).

Η άγνοια δεν αποτελεί ελαφρυντικό στοιχείο για κάποιον που αμαρτάνει. Όλα διορθώνονται όμως με ένα...κατσικάκι...

«Και αν κάποια ψυχή αμαρτήσσει από άγνοια, αυτός πρέπει να φέρει κατσίκια χρονιάρικη για προσφορά περί αμαρτίας· και ο ιερέας θα κάνει εξιλέωση για την ψυχή, που αμάρτησε από άγνοια, όταν αμαρτήσσει από άγνοια μπροστά στον Κύριο, για να κάνει εξιλέωση γι' αυτόν· και θα του συγχωρηθεί» (Αριθμοί, 15: 27-28).

Μαγικό αντίδοτο κατά τού τσιμπήματος φιδιού... Ο «Πανάγαθος», εξηγεί στον Μωυσή που θα θεραπευτούν οι άνθρωποι που δαγκώθηκαν από τα φίδια που ο ίδιος εξαπέλυσε εναντίον τους...

«Και ο Κύριος είπε στον Μωυσή: “Φτιάξε για τον εαυτό σου ένα φλογερό φίδι, και βάλ' το επάνω σε ένα ξύλο· και καθένας που θα δαγκωθεί, και κοιτάξει σ' αυτό, θα ζήσει”. Και ο Μωυσής έκανε ένα φίδι χάλκινο, και το

έβαλε επάνω σε ένα ξύλο· και αν ένα φίδι δάγκωνε κάποιον, αυτός, κοιτάζοντας το χάλκινο φίδι, ζούσε» (Αριθμοί, 21: 8-9).

Αγάπα με ή...κάηκες... Η θεϊκή «αγάπη» σε όλο της το μεγαλείο· ήτοι κατάρας το ανάγνωσμα... Πάρτε βαθειά ανάσα πριν ξεκινήσετε την ανάγνωση...

«Αν δεν υπακούσεις στη φωνή τού Κυρίου τού Θεού σου, για να προσέχεις να εκτελείς όλες τις εντολές του, και τα διατάγματά του, που εγώ σήμερα σε προστάζω, όλες οι κατάρες αυτές θά 'ρθουν επάνω σου, και θα σε βρουν. Καταραμένος θα είσαι στην πόλη, και καταραμένος θα είσαι στο χωράφι. Καταραμένο το καλάθι σου, και η σκάφη σου. Καταραμένος ο καρπός τής κοιλιάς σου, και τα γεννήματα της γης σου, οι αγέλες των βοδιών σου, και τα κοπάδια των προβάτων σου. Καταραμένος θα είσαι όταν μπαίνεις μέσα, και καταραμένος θα είσαι όταν βγαίνεις έξω. Ο Κύριος θα στείλει επάνω σου την κατάρα, τη θλίψη, και τη φθορά, σε όλα όσα βάλεις επάνω το χέρι σου για να κάνεις, μέχρις ότου εξολοθρευτείς, και μέχρις ότου γρήγορα αφανιστείς, εξαιτίας της πονηρίας των έργων σου, επειδή με εγκατέλειψες. Ο Κύριος θα προσκολλήσεται σε σένα το θανατικό, μέχρις ότου σε εξολοθρεύσει από τη γη, όπου πηγαίνεις να την κληρονομήσεις. Ο Κύριος θα σε πατάξει με μαρασμό, και με πυρετό, και με ρίγος, και με φλόγωση, και με μάχαιρα, και με ανεμοφθορία, και με ερυσίβη· και θα σε καταδιώκουν μέχρις ότου αφανιστείς. Και ο ουρανός σου, που είναι επάνω από το κεφάλι σου, θα είναι χαλκός, και, η γη που είναι από κάτω σου, σίδερος. Ο Κύριος θα δώσει τη βροχή τής γης σου σκόνη και χώμα· από τον ουρανό θα κατεβαίνει επάνω σου, μέχρις ότου εξολοθρευτείς. Ο Κύριος θα σε κάνει να συντριφτείς μπροστά στους εχθρούς σου· από έναν δρόμο θα βγεις εναντίον τους, και από επτά δρόμους θα φύγεις από μπροστά τους· και θα διασκορπιστείς σε όλα τα βασίλεια της γης. Και το πτώμα σου θα είναι τροφή σε όλα τα όρνεα του ουρανού, και στα θηρία τής γης, και δεν θα υπάρχει εκείνος που θα τα αποδιώχνει. Ο Κύριος θα σε χτυπήσει με την Αιγυπτιακή Πληγή, και με αιμορροΐδες, και με ψώρα, και με φαγούρα, ώστε να μη μπορείς να γιατρευτείς. Ο Κύριος θα σε χτυπήσει με αφροσύνη και με τύφλωση, και με έκσταση καρδιάς· και θα ψηλαφίζεις καταμεσήμερα, όπως ψηλαφίζει ο τυφλός στο σκοτάδι, και δεν θα ευοδώνεσαι στους δρόμους σου· και θα είσαι μονάχα κάτω από καταδυνάστευση και αρπαγή όλες τις ημέρες τής ζωής σου, και δεν θα υπάρχει εκείνος που σώζει. Θα αρραβωνιαστείς γυναίκα, και άλλος άνδρας θα κοιμηθεί μαζί της· θα οικοδομήσεις σπίτι,

και δεν θα κατοικήσεις σ' αυτό· θα φυτέψεις αμπελώνα, και δεν θα τον τρυγήσεις. Το βόδι σου θα είναι μπροστά σου σφαγμένο, και δεν θα φας απ' αυτό· το γαϊδούρι σου θα αρπαχτεί από μπροστά σου, και δεν θα σου αποδοθεί· τα πρόβατά σου θα παραδοθούν στους εχθρούς σου, και δεν θα υπάρχει για σένα εκείνος που σώζει. Οι γιοι σου και οι θυγατέρες σου θα παραδοθούν σε έναν λαόν, και τα μάτια σου θα βλέπουν και θα μαραίνονται γι' αυτούς όλη την ημέρα· και δεν θα υπάρχει δύναμη στο χέρι σου. Τον καρπό τής γης σου, και όλους τούς κόπους σου, θα φάει ένα έθνος που δεν το γνωρίζεις· και θα είσαι μονάχα κάτω από καταδυνάστευση, και από καταπάτηση όλες τις ημέρες τής ζωής σου. Και θα παραφρονήσεις εξαιτίας των θεαμάτων των ματιών σου, τα οποία θα δεις. Ο Κύριος θα σε χτυπήσει στα γόνατα και στα σκέλη με κακή πληγή, ώστε να μη μπορείς να γιατρευτείς, από το πέλμα των ποδιών σου, μέχρι την κορυφή του κεφαλιού σου. Ο Κύριος θα φέρει εσένα και τον βασιλιά σου, που θα βάλεις επάνω σου, σε έθνος που δεν γνώρισες, ούτε εσύ ούτε οι πατέρες σου· και εκεί θα λατρεύσεις άλλους θεούς, ξύλα και πέτρες. Και θα είσαι σε έκπληξη, σε παροιμία και σε περίγελο ανάμεσα σε όλα τα έθνη, όπου και αν σε φέρει ο Κύριος. Πολύ σπόρο θα φέρεις στο χωράφι, και λίγο θα μαζέψεις· επειδή, θα τον καταφάει η ακρίδα. Θα φυτέψεις αμπελώνες, και θα καλλιεργήσεις, και κρασί δεν θα πιεις ούτε θα τρυγήσεις· επειδή, το σκουλήκι θα τους καταφάει. Θα έχεις ελαιόδεντρα σε όλα τα όριά σου, και με λάδι δεν θα χριστείς· επειδή, τα ελαιόδεντρά σου θα αποβάλουν τον καρπό τους. Θα γεννήσεις γιους και θυγατέρες, και δεν θα είναι δικοί σου· επειδή, θα πάνε σε αιχμαλωσία. Όλα τα δέντρα σου, και τον καρπό τής γης σου, θα τα καταφθείρει ο βρούχος. Ο ξένος, που θα είναι ανάμεσά σου, θα ανεβαίνει πιο πάνω από σένα, επάνω-επάνω, εσύ όμως θα κατεβαίνεις κάτω-κάτω. Εκείνος θα σου δανείζει, κι εσύ δεν θα δανείζεις σ' αυτόν· αυτός θα είναι η κεφαλή, κι εσύ θα είσαι η ουρά. Και θάρθουν επάνω σου όλες αυτές οι κατάρες, και θα σε καταδιώξουν, και θα σε βρουν, μέχρις ότου εξολοθρευτείς· επειδή, δεν υπάκουσες στη φωνή τού Κυρίου τού Θεού σου, για να τηρείς τις εντολές του, και τα διατάγματά του, που σε πρόσταξε. Κι αυτά θα είναι επάνω σου, κι επάνω στο σπέρμα σου, ως σημείο και υπερμεγέθες θαύμα, παντοτινά. Επειδή, δεν λάτρευσες τον Κύριο τον Θεό σου με ευφροσύνη, και με αγαθότητα καρδιάς, εξαιτίας τής αφθονίας όλων των αγαθών· γι' αυτό, θα γίνεις δούλος των εχθρών σου, που ο Κύριος θα στείλει εναντίον σου, με πείνα, και με δίψα, και με γύμνια, και με έλλειψη των πάντων· και

θα βάλει επάνω στον τράχηλό σου σιδερένιον ζυγό, μέχρις ότου σε εξολοθρεύσει. Ο Κύριος θα φέρει εναντίον σου ένα έθνος από μακριά, από την άκρη τής γης, σαν με ορμή αετού· έθνος, που δεν θα καταλαβαίνεις τη γλώσσα του· έθνος αγριοπρόσωπο, που δεν θα σεβαστεί το πρόσωπο του γέροντα ούτε θα ελεήσει τον νέο· και θα τρώει τον καρπό των κτηνών σου, και τα γεννήματα της γης σου, μέχρις ότου εξολοθρευτείς· το οποίο δεν θα αφήσει σε σένα σιτάρι, κρασί ή λάδι, τις αγέλες των βοδιών σου ή τα κοπάδια των προβάτων σου, μέχρις ότου σε εξολοθρεύσει. Και θα σε πολιορκήσει σε όλες τις πόλεις σου, μέχρις ότου πέσουν τα ψηλά και οχυρωμένα τείχη σου, στα οποία έλπιζες, σε ολόκληρη τη γη σου· και θα σε πολιορκήσει σε όλες τις πόλεις σου, σε ολόκληρη τη γη σου, που ο Κύριος ο Θεός σου έδωσε σε σένα. Και θα φας τον καρπό τής κοιλιάς σου, τις σάρκες των γίων σου και των θυγατέρων σου, που ο Κύριος ο Θεός σου έδωσε σε σένα, στην πολιορκία, και στη σύνθλιψη, με την οποία θα σε συνθλίψει ο εχθρός σου· ο απαλός άνδρας ανάμεσά σου, και ο υπερβολικά τρυφερός, θα κοιτάξει με πονηρό βλέμμα στον αδελφό του, και στη γυναίκα τού κόρφου του, και στα παιδιά του που εναπέμειναν, όσα θα εναπομείνουν· ώστε να μη δώσει σε κανέναν απ' αυτούς από τις σάρκες των παιδιών του, που θα έτρωγε· επειδή, δεν του έμεινε τίποτε στην πολιορκία, και στη σύνθλιψη, με την οποία ο εχθρός σου θα σε συνθλίψει σε όλες τις πόλεις σου. Η απαλή και τρυφερή γυναίκα ανάμεσά σου, της οποίας το πόδι δεν δοκίμασε να πατήσει επάνω στη γη, λόγω της τρυφερότητας και απαλότητας, θα κοιτάξει με βλέμμα πονηρό στον άνδρα τού κόρφου της, και στον γιο της, και στη θυγατέρα της, και στο βρέφος της, που βγήκε από μέσα από τα πόδια της, και στα παιδιά που γέννησε· επειδή, θα τα φάει κρυφά, εξαιτίας της έλλειψης των πάντων, στην πολιορκία και στη σύνθλιψη, με την οποία ο εχθρός σου θα σε συνθλίψει στις πόλεις σου. Αν δεν προσέχεις να κάνεις όλα τα λόγια αυτού τού νόμου, που είναι γραμμένα σ' αυτό το βιβλίο, ώστε να φοβάσαι το ένδοξο και φοβερό αυτό όνομα, ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΝ ΘΕΟ ΣΟΥ, τότε ο Κύριος θα κάνει τις πληγές σου τρομερές, και τις πληγές τού σπέρματός σου, πληγές μεγάλες και ασταμάτητες, και νόσους κακές και ασταμάτητες. Και θα φέρει επάνω σου όλες τις οδύνες τής Αιγύπτου, για τις οποίες τρόμαξες· και θα προσκολληθούν σε σένα· και κάθε ασθένεια, και κάθε πληγή, που δεν είναι γραμμένη στο βιβλίο αυτού τού νόμου, αυτές θα τις φέρει ο Κύριος επάνω σου, μέχρις ότου εξολοθρευτείς. Και θα εναπομείνετε λιγοστοί στον αριθμό, ενώ ήσασταν όπως τα άστρα τού

ουρανού σε πλήθος· επειδή, δεν υπάκουσες στη φωνή τού Κυρίου τού Θεού σου. Και όπως ο Κύριος ευφράνθηκε σε σας στο να σας αγαθοποιεί και να σας πολλαπλασιάζει, έτσι ο Κύριος θα ευφρανθεί σε σας, στο να σας εξαλείψει, και να σας καταστρέψει· και θα αρπαχθείτε από τη γη, όπου πηγαίνετε να την κληρονομήσετε. Και ο Κύριος θα σε διασπείρει σε όλα τα έθνη, από τη μια άκρη τής γης μέχρι την άλλη άκρη τής γης· και εκεί θα λατρεύσετε άλλους θεούς, που δεν γνώρισες, ούτε εσύ ούτε οι πατέρες σου, ξύλα και πέτρες. Αλλά, και ανάμεσα στα έθνη αυτά, δεν θα βρεις ανάπαυση ούτε θα έχει στάση το πέλμα τού ποδιού σου· αλλ' ο Κύριος θα σου δώσει εκεί καρδιά που τρέμει, και μάτια που μαραίνονται και ψυχή που λιώνει. Και η ζωή σου θα είναι μπροστά σου σε αμφιβολία και θα φοβάσαι νύχτα και ημέρα, και δεν θα έχεις ασφάλεια της ζωής σου. Το πρωί θα πεις: Είθε να ήταν εσπέρα! Και την εσπέρα θα πεις: Είθε να ήταν πρωί! Εξαιτίας του φόβου της καρδιάς σου, τον οποίο θα φοβάσαι, και εξαιτίας των θαυμάτων των ματιών σου, τα οποία θα βλέπεις. Και ο Κύριος θα σε επαναφέρει στην Αίγυπτο με πλοία, από τον δρόμο για τον οποίο σου είπα: Δεν θα τον δεις πλέον άλλη φορά· και θα πουλιέστε εκεί στους εχθρούς σας ως δούλοι και δούλες, και δεν θα υπάρχει αγοραστής» (Δευτερονόμιον, 28: 15-68).

Είναι βέβαιον ότι ο Θεός κατοικοεδρεύει κάπου...«εκεί ψηλά»; Γιατί από τα λεγόμενά του δεν προκύπτει κάτι τέτοιο...

- «Μη μολύνετε, λοιπόν, τη γη, που θα κατοικήσετε, στο μέσον τής οποίας κατοικώ εγώ· επειδή, εγώ ο Κύριος είμαι που κατοικώ στο μέσον των γίων Ισραήλ» (Αριθμοί, 35: 34).

- «Εγώ υψώνω το χέρι μου στον ουρανό, και λέω: “Εγώ ζω στον αιώνα”» (Δευτερονόμιον, 32: 40).

Μοναδική συνομιλία ανθρώπου με...γαϊδούρι!

«Και ο Κύριος άνοιξε το στόμα τού γαϊδουριού· και είπε στον Βαλαάμ: “Τι σου έκανα και με χτύπησες για τρίτη φορά τώρα;”. Και ο Βαλαάμ είπε στο γαϊδούρι: “Επειδή, με ενέπαιξες· είθε να είχα μάχαιρα στο χέρι μου, επειδή, τώρα θα σε θανάτωνα”. Και το γαϊδούρι είπε στον Βαλαάμ: “Δεν είμαι εγώ το γαϊδούρι σου, επάνω στο οποίο καθόσουν από την εποχή που με έχεις, μέχρι την ημέρα αυτή; Ήμουν ποτέ συνηθισμένο να κάνω έτσι σε σένα;”. Κι εκείνος είπε: “Όχι”» (Αριθμοί, 22: 28-30).

Από που ψώνιζαν οι Ισραηλίτες;

«Τα ιμάτιά σου δεν πάλιωσαν επάνω σου...τα 40 αυτά χρόνια»
(Δευτερονόμιον, 8: 4).

Ο «Πάνσοφος» έχει πολύ «σοβαρό» λόγο που απαγορεύει την βρώση χοιρινού κρέατος: Το γουρούνι είναι δίχηλο ζώο (έχει δύο νύχια), αλλά δεν αναμασάει την τροφή του. Η δε βρώση τού λαγού απαγορεύεται για τον αντίστροφο «σοβαρό» λόγο: Αναμασάει την τροφή του, αλλά δεν είναι δίχηλο ζώο. Ως εκ τούτου, αυτά τα ζώα (και μερικά άλλα) θεωρούνται ακάθαρτα. Απλή «θεϊκή» λογική που σπάει καρύδια...

«Κάθε τετράποδο, που έχει δίχηλο το πόδι του, και το νύχι του χωρισμένο σε δύο χηλές, και που αναμασάει, ανάμεσα στα τετράποδα, αυτά θα τρώτε. Τούτα, όμως, δεν θα τρώτε, από εκείνα που αναμασούν ή από εκείνα που έχουν το νύχι τους δίχηλο: Την καμήλα, και τον λαγό, και τον δασύποδα· επειδή, αναμασούν μεν, όμως δεν έχουν χωρισμένο το νύχι· αυτά είναι σε σας ακάθαρτα· και το γουρούνι, επειδή έχει μεν το νύχι του δίχηλο, όμως δεν αναμασάει· είναι σε σας ακάθαρμο· από το κρέας τους δεν θα τρώτε, ούτε θα αγγίζετε το ψοφίμι τους» (Δευτερονόμιον, 14: 6-8).

Ο «Κύριος» απαγορεύει την σύζευξη βοδιού και γαϊδουριού στο ίδιο άροτρο. Το σκεπτικό γι' αυτή την τόσο «σοβαρή» απόφασή του εξακολουθεί να αγνοείται...

«Δεν θα αροτριάσεις με βόδι και γαϊδούρι μαζί» (Δευτερονόμιον, 22: 10).

Η ονείρωξη (ακούσια εκσπερμάτιση κατά την διάρκεια τού ύπνου) συνιστά αμάρτημα κι ως εκ τούτου επιφέρει προσωρινή...εξορία μετά καθαρμού...

«Αν είναι ανάμεσά σου ένας άνθρωπος, που δεν είναι καθαρός, επειδή συνέβη σ' αυτόν τη νύχτα να έχει ρεύση, θα βγει έξω από το στρατόπεδο, δεν θα μπει μέσα στο στρατόπεδο· και προς την εσπέρα θα λουστεί με νερό· και καθώς θα δύει ο ήλιος θα μπει μέσα στο στρατόπεδο»
(Δευτερονόμιον, 23: 10-11).

Ένα ακόμη «θεόπνευστο» χωρίο τής Βίβλου: Οι Ισραηλίτες θα πρέπει να προσέχουν που και πως...χέζουν, γιατί ο Θεός όταν περπατά ανάμεσα στις...σκηνές απεχθάνεται να βλέπει...σκατά!

«Και θα έχεις έναν τόπο έξω από το στρατόπεδο, και θα βγεις εκεί, έξω· και θα έχεις ένα μικρό φτυάρι ανάμεσα στα όπλα σου· και όταν κάθесαι έξω και αποπατείς, θα σκάβεις μ' αυτό, και θα γυρίσεις και θα σκεπάσεις τις ακαθαρσίες σου. Επειδή, ο Κύριος ο Θεός σου περπατάει στο μέσον τού στρατοπέδου σου, για να σε ελευθερώσει, και για να παραδώσει τους

εχθρούς σου μπροστά σου· γι' αυτό, το στρατόπεδό σου θα είναι άγιο· για να μη βλέπει κάποια ακαθαρσία σε σένα, και αποστρέψει από σένα» (Δευτερονόμιον, 23: 12-14).

«Θεϊκές» οδηγίες, για το πως μπορεί να γίνει κάποιος, ευσεβής...κλέφτης!
«Όταν μπαίνεις μέσα στα σπαρτά τού πλησίον σου, μπορείς να αποσπάς στάχυα με το χέρι σου· δρεπάνι, όμως, δεν μπορείς να βάλεις στα σπαρτά τού πλησίον σου» (Δευτερονόμιον, 23: 25).

Η γυναίκα απαγορεύεται να πιάσει τ'...αρχίδια κάποιου που...δέρνει τον άνδρα της για να τον υπερασπίσει. Τι «θεοπνευστία»...
«Αν άνθρωποι μάχονται μεταξύ τους, και η γυναίκα τού ενός πλησιάσει για να ελευθερώσει τον άνδρα της από το χέρι εκείνου που τον χτυπάει, και απλώνοντας το χέρι της, τον πιάσει από τα κρύφια μέρη του, τότε θα κόψεις το χέρι της· το μάτι σου δεν θα λυπηθεί» (Δευτερονόμιον, 25: 11-12).

Μήπως τελικά, οι μυθικοί δράκοι υπήρχαν στην πραγματικότητα; Αφού αναφέρονται και στην Αγία Γραφή...

- **«Το κρασί τους φαρμάκι από δράκοντες...»** (Δευτερονόμιον, 32: 33).
- **«Εσύ σύντριψες τα κεφάλια των δρακόντων μέσα στα νερά»** (Ψαλμοί, 74: 13).
- **«Και θα κάνω την Ιερουσαλήμ σωρούς από πέτρες, φωλιά δρακόντων...»** (Ιερεμίας, 9: 11).

[Σημείωση: Στις περισσότερες μεταφράσεις, οι «δράκοντες», έχουν αντικατασταθεί από...«τσακάλια».]

Στην Αγία Γραφή τίποτε δεν θα πρέπει να θεωρείται αδύνατον κι απίστευτο. Ακόμα και να αναφέρει κάποιος στο βιβλίο του, τον ίδιο του τον...θάνατο. Εν προκειμένω, ο -ιστορικά ανύπαρκτος- Μωυσής, ο οποίος φέρεται ως ο συγγραφέας τής «Πεντάτευχου» (Τορά), «εξιστορεί» τον..θάνατό του, την...κηδεία του και τον τόπο...ταφής του. Απολύτως «λογικό» για ένα «θεόπνευστο» βιβλίο, όπως η Βίβλος...

«Και ο Μωυσής πέθανε εκεί, ο υπηρέτης τού Κυρίου, στη γη τού Μωάβ, σύμφωνα με τον λόγο τού Κυρίου. Και τον έθαψε στην κοιλάδα, στη γη του Μωάβ, κατάντικρυ του οίκου Φεγώρ· και κανένας δεν γνωρίζει τον τάφο του μέχρι σήμερα. Και ο Μωυσής ήταν 120 χρόνων, όταν πέθανε· τα μάτια του δεν αμαυρώθηκαν ούτε ελαττώθηκε η δύναμή του. Και οι γιοι Ισραήλ έκλαψαν τον Μωυσή στις πεδιάδες τού Μωάβ για 30 ημέρες...» (Δευτερονόμιον, 34: 5-8).

Σύμφωνα με την «θεόπνευστη» Βίβλο, η γη είναι θεμελιωμένη κι ως εκ τούτου ακίνητη κι ο ήλιος κινείται σε σχέση μ' αυτήν...

- «**Τότε, ο Ιησούς μίλησε στον Κύριο, την ημέρα που ο Κύριος παρέδωσε τους Αμορραίους μπροστά στους γιους Ισραήλ, και είπε μπροστά στον Ισραήλ: “Στάσου, ήλιε, επάνω στη Γαβαών, κι εσύ φεγγάρι, επάνω στη φάραγγα Αιαλών”. Και ο ήλιος στάθηκε, και το φεγγάρι έμεινε ακίνητο, μέχρις ότου ο λαός εκδικήθηκε τους εχθρούς του. Δεν είναι αυτό γραμμένο στο βιβλίο του Ιασήρ; Και ο ήλιος στάθηκε στο μέσον τού ουρανού, και δεν έσπευσε να δύσει μέχρι μια ολόκληρη ημέρα**» (Ιησούς τού Ναυή, 10: 12-13).

- «**Και φάνηκαν οι πυθμένες της θάλασσας, ανακαλύφθηκαν τα θεμέλια της οικουμένης...**» (Σαμουήλ Β', 22: 16).

- «**Αυτός σείει τη γη από τον τόπο της, και οι στύλοι της σαλεύονται**» (Ιώβ, 8: 6).

- «**Και ο ήλιος ανατέλλει, και ο ήλιος δύει· και σπεύδει στον τόπο απ' όπου ανέτειλε**» (Εκκλησιαστής, 1: 5).

- «**Όταν διέτασσε τα θεμέλια της γης...**» (Παροιμίες, 8: 29).

- «**Και το χέρι μου θεμελίωσε τη γη...**» (Ησαΐας, 48: 13).

Ο ήλιος κάνει...όπισθεν!

«**Και ο Ησαΐας ο προφήτης βόησε στον Κύριο· και εκείνος έκανε τη σκιά, η οποία είχε κατεβεί, να οπισθοχωρήσει σταδιακά πάνω στις βαθμίδες της σκάλας τού Άχαζ, κατά δέκα βαθμίδες**» (Βασιλέων Β', 20: 11).

Η γη είναι επίπεδη και τετράγωνη... Εκτός κι αν έχει δει κάποιος, σφαίρα με...άκρες και...γωνίες...

- «**Και ο Κύριος θα σε διασπείρει σε όλα τα έθνη, από τη μια άκρη τής γης μέχρι την άλλη άκρη τής γης...**» (Δευτερονόμιον, 28: 64).

- «**Κι εσύ, γιε ανθρώπου, άκουσε... Έτσι λέει ο Κύριος ο Θεός προς τη γη τού Ισραήλ: “Τέλος, ήρθε το τέλος, επάνω στα τέσσερα άκρα τής γης”**» (Ιεζεκιήλ, 7: 2).

- «**Και...είδα τέσσερις αγγέλους να στέκονται επάνω στις τέσσερις γωνίες τής γης...**» (Αποκάλυψη, 7: 1).

Το φεγγάρι, σύμφωνα με την «ιερή» Βίβλο, είναι αυτόφωτο. Μάλιστα... Ό,τι πείτε...

- «**Διότι τα άστρα τών ουρανών και οι αστερισμοί Κεσίλ που βρίσκονται σε αυτούς δεν θα εκπέμπουν το φως τους· ο ήλιος θα σκοτεινιάσει μόλις**

βγει και η σελήνη δεν θα κάνει το φως της να λάμψει» (Ησαΐας, 13: 10).

- **«Και το φως τού φεγγαριού θα είναι σαν το φως τού ήλιου...»** (Ησαΐας, 30: 26).

«Πωλούνται Ισραηλίτες σε τιμή ευκαιρίας. Πληροφορίες εντός»...

- **«Ο θυμός τού Κυρίου άναψε ενάντια στον Ισραήλ, και τους πούλησε στο χέρι τού Χουσάν-ρισαθαΐμ, του βασιλιά τής Μεσοποταμίας· και οι γιοι Ισραήλ έγιναν δούλοι στον Χουσάν-ρισαθαΐμ οκτώ χρόνια»** (Κριτές, 3:8).

- **«Και οι γιοι Ισραήλ έπραξαν ξανά πονηρά μπροστά στον Κύριο, όταν πέθανε ο Αώδ. Και ο Κύριος τους πούλησε στο χέρι τού Ιαβείν, του βασιλιά τής Χαναάν, που βασίλευσε στην Ασώρ...»** (Κριτές, 4: 1-2).

- **«Και ο θυμός τού Κυρίου άναψε ενάντια στον Ισραήλ, και τους πούλησε στο χέρι των Φιλισταίων, και στο χέρι των γιων Αμμών»** (Κριτές, 10: 7).

Πώς πολεμούν τ'...άστρα; Ένας Θεός ξέρει...

«Από τον ουρανό, τα άστρα από την πορεία τους πολέμησαν ενάντια στον Σισάρα» (Κριτές, 5: 20).

Ο Γεδεών ζητά τα...διαπιστευτήρια τού Θεού, υποβάλλοντάς τον σε δοκιμασίες. Κι ο «Παντοδύναμος» δεν αρνείται αυτή την...πρόκληση. Αρχίζει τα μαγικά του, που μάλλον θα εντυπωσίασαν τον δύσπιστο Γεδεών...

«Και ο Γεδεών είπε στον Θεό: “Αν πρόκειται να σώσεις τον Ισραήλ με το χέρι μου, όπως μίλησες, δες, εγώ θα βάλω το δέρμα τού μαλλιού στο αλώνι· αν γίνει δροσιά μονάχα επάνω στο δέρμα, σε όλη τη γη όμως γίνεται ξηρασία, τότε θα γνωρίσω, ότι εσύ θα σώσεις τον Ισραήλ με το χέρι μου, όπως μίλησες”. Έτσι και έγινε· επειδή, καθώς σηκώθηκε το πρωί, πίεσε το δέρμα τού μαλλιού, και μέσα από το μαλλί έστυψε δροσιά, μια λεκάνη γεμάτη νερό. Και ο Γεδεών είπε στον Θεό: “Ας μην ανάψει ο θυμός σου εναντίον μου, και θα μιλήσω μονάχα αυτή τη φορά· ας δοκιμάσω, παρακαλώ, αυτή μονάχα τη φορά με το δέρμα τού μαλλιού· ας γίνει τώρα ξηρασία μονάχα επάνω στο δέρμα τού μαλλιού, σε όλη τη γη όμως ας είναι δροσιά”. Και ο Θεός έκανε έτσι εκείνη τη νύχτα· και έγινε ξηρασία μονάχα επάνω στο δέρμα τού μαλλιού, σε όλη όμως τη γη ήταν δροσιά» (Κριτές, 6: 36-40).

Βιβλικός ονειροκρίτης... Αν δεις στον ύπνο σου κριθαρόψωμο...

«Και όταν ήρθε ο Γεδεών, ξάφνου, ένας άνθρωπος διηγείτο στον διπλανό του ένα όνειρο και του έλεγε: “Δες, ονειρεύτηκα ένα όνειρο, και να, ένα

ψωμάκι κρίθινο είδα να κυλιέται στο στρατόπεδο του Μαδιάμ, ήρθε στις σκηνές, και τις χτύπησε, και έπεσαν· και τις ανέτρεψε, και έπεσαν οι σκηνές”. Και ο διπλανός του απάντησε, και είπε: “Αυτό δεν είναι παρά η ρομφαία τού Γεδεών, του γιου του Ιωάς, άνδρα Ισραηλίτη· ο Θεός παρέδωσε στο χέρι του τον Μαδιάμ, και ολόκληρο το στρατόπεδο”. Και καθώς ο Γεδεών άκουσε τη διήγηση τού ονείρου, και την εξήγησή του, προσκύνησε, και γύρισε στο στρατόπεδο του Ισραήλ, και είπε: “Σηκωθείτε· επειδή, ο Κύριος παρέδωσε στο χέρι σας το στρατόπεδο τού Μαδιάμ”» (Κριτές, 7: 13-15).

Από διάλογο ομιλούντων...δέντρων που θέλουν να εκλέξουν...βασιλιά, πληροφορούμαστε πως ο Θεός το...«τσούζει» που και που...

«Και τα δέντρα είπαν στην άμπελο: “Έλα εσύ, γίνε βασιλιάς επάνω σε μας”. Και η άμπελος τους είπε: “Να αφήσω το κρασί μου, που ευφραίνει Θεό και ανθρώπους και να πάω να άρχω επάνω σε δέντρα;”» (Κριτές, 9: 12-13).

Παιχνίδι ζωής ή θανάτου: 42.000 Εφραϊμίτες, χάνουν τη ζωή τους επειδή δεν μπορούν να προφέρουν σωστά τη λέξη «Σχίββωλεθ». Είναι άγνωστος ο αριθμός αυτών που τελικά κατάφεραν να λύσουν αυτόν τον γλωσσοδέτη και να φτάσουν στον...τελικό τού παιχνιδιού...

«Και οι Γαλααδίτες έπιασαν διαβάσεις τού Ιορδάνη πριν από τους Εφραϊμίτες· και όταν κάποιος από τους Εφραϊμίτες φυγάδες έλεγε “Θέλω να περάσω”, τότε οι άνδρες τής Γαλαάδ τού έλεγαν: “Μήπως είσαι Εφραϊμίτης;”. Αν εκείνος έλεγε “Όχι”, τότε του έλεγαν: “Πες, λοιπόν, Σχίββωλεθ”· κι εκείνος έλεγε Σίββωλεθ· επειδή, δεν μπορούσε έτσι να το προφέρει. Τότε, τον έπιασαν και τον φόνευαν, στις διαβάσεις τού Ιορδάνη. Και έπεσαν εκείνο τον καιρό 42.000 Εφραϊμίτες» (Κριτές, 12: 5-6).

Πάμε στοίχημα;...

«Και ο Σαμψών τούς είπε: “Τώρα, θα σας βάλω ένα αίνιγμα· αν μπορέσετε να μου το λύσετε στις επτά ημέρες τού συμποσίου, και να το βρείτε, τότε, εγώ θα σας δώσω 30 λινούς χιτώνες και 30 στολές φορεμάτων· αλλά, αν δεν μπορέσετε να μου το λύσετε, τότε εσείς θα μου δώσετε 30 λινούς χιτώνες και 30 στολές φορεμάτων”. Και εκείνοι τού είπαν: “Βάλε το αίνιγμά σου, για να το ακούσουμε”» (Κριτές, 14: 12-13).

Εξαιρετικές κυνηγετικές επιδόσεις, που μόνο στην Βίβλο θα μπορούσαν να

συμβούν...

«Και ο Σαμψών πήγε και έπιασε 300 αλεπούδες...» (Κριτές, 15: 4).

Τελικά, δεν πρέπει να εμπιστεύεσαι κανέναν. Ούτε και τον ίδιο τον Θεό...

«Και οι άνδρες Ισραήλ βγήκαν σε μάχη ενάντια στον Βενιαμίν· και παρατάχθηκαν σε μάχη εναντίον τους οι άνδρες τού Ισραήλ, προς τη Γαβαά. Και βγήκαν οι γιοι τού Βενιαμίν από τη Γαβαά, και εκείνη την ημέρα έστρωσαν καταγής από τον Ισραήλ 22.000 άνδρες. Και ο λαός, αφού αναθάρρησε, οι άνδρες τού Ισραήλ, συγκρότησε πάλι μάχη, στον τόπο όπου είχε παραταχθεί την πρώτη ημέρα. Και οι γιοι Ισραήλ ανέβηκαν, και έκλαψαν μπροστά στον Κύριο μέχρι την εσπέρα, και ρώτησαν τον Κύριο, λέγοντας: “Να ανέβω ξανά σε μάχη ενάντια στους γιους τού Βενιαμίν, του αδελφού μου;”. Και ο Κύριος είπε: “Ανεβείτε εναντίον του”. Και οι γιοι Ισραήλ πλησίασαν στους γιους τού Βενιαμίν, τη δεύτερη ημέρα. Και ο Βενιαμίν βγήκε από τη Γαβαά εναντίον τους τη δεύτερη ημέρα, και έστρωσε πάλι καταγής, από τους γιους Ισραήλ, 18.000 άνδρες· όλοι αυτοί τραβούσαν ρομφαία» (Κριτές, 20: 20-25).

Ο Κύριος σπέρνει κουτσούβελα... Κατά τ' άλλα, ο Ιησούς είναι ο μοναδικός μονογενής «υιός τού Θεού»...

«Και ο Κύριος επισκέφθηκε την Άννα· και συνέλαβε, και γέννησε τρεις γιους και δύο θυγατέρες» (Σαμουήλ Α', 2: 21).

Οι Αμμωνίτες διαπραγματεύονται με «όλους τούς άνδρες» τής Ιαβείς-γαλαάδ. Είναι απορίας άξιον πως συνέβη κάτι τέτοιο, καθώς λίγα χρόνια πριν, είχε εξολοθρευτεί όλος ο πληθυσμός τής πόλης, πλην τετρακοσίων παρθένων γυναικών (Κριτές, 21: 10-14)...

«Ανέβηκε τότε ο Νάας ο Αμμωνίτης, και στρατοπέδευσε ενάντια στην Ιαβείς-γαλαάδ· και όλοι οι άνδρες τής Ιαβείς είπαν στον Νάας: “Κάνε συνθήκη με μας, και θα σε δουλεύουμε”» (Σαμουήλ Α', 11: 1).

Είναι δυνατόν ο «Πανάγαθος» να στέλνει «κακά πνεύματα»; Σύμφωνα με την «ιερή» Βίβλο, φυσικά και είναι... Και ποιο είναι το αντίδοτο που διώχνει τα «κακά πνεύματα»; Μα φυσικά, ένα καλό...«σόλο» με κιθάρα...

«Και το Πνεύμα τού Κυρίου αποσύρθηκε από τον Σαούλ, και ένα κακό πνεύμα από τον Κύριο τον τρομοκρατούσε... Και όταν το πνεύμα από τον Θεό ήταν επάνω στον Σαούλ, ο Δαβίδ έπαιρνε την κιθάρα, και έπαιζε με το χέρι του· τότε, ο Σαούλ ανακουφιζόταν, και αναπαυόταν, και το

πονηρό πνεύμα αποσυρόταν απ' αυτόν» (Σαμουήλ Α', 16: 14, 23).

Ο βασιλιάς Σαούλ, εντυπωσιασμένος από την νίκη τού Δαβίδ επί τού Γολιάθ, ρωτά να μάθει ποιος είναι αυτός ο νέος. Εδώ είναι να τραβάει κανείς τα βυζιά του... Γιατί μόλις λίγες γραμμές πριν, ο Δαβίδ εμφανίζεται δίπλα στον Σαούλ και τού παίζει κιθάρα για να τον ανακουφίσει από τα «κακά πνεύματα» που τού στέλνει ο Θεός (Σαμουήλ Α', 16: 23)!...

«Και καθώς ο Δαβίδ επέστρεψε, αφού πάταξε τον Φιλισταίο, τον πήρε ο Αβενήρ, και τον έφερε μπροστά στον Σαούλ· και το κεφάλι τού Φιλισταίου ήταν στο χέρι του. Και ο Σαούλ τού είπε: “Τίνος γιος είσαι εσύ, νέε;”. Και ο Δαβίδ αποκρίθηκε: “Ο γιος τού δούλου σου Ιεσσαί τού Βηθλεεμίτη”» (Σαμουήλ Α', 17: 57-58).

Ο βασιλιάς Σαούλ, απαιτεί από τον Δαβίδ να τού φέρει 100 ακροβυστίες (πετσάκια ψωλών) Φιλισταίων για να τού δώσει την κόρη του Μιχάλ για σύζυγο (φαίνεται πως έτσι αξιολογούνταν μια βασιλοπούλα με την τότε τρέχουσα «ισοτιμία»). Ο Δαβίδ δεν «μασάει» και τού φέρνει όχι 100, αλλά 200 ακροβυστίες. Ε, μετά από τέτοια «γενναιόδωρη» πράξη, υπάρχει κάποιος που θα πει ότι ο Δαβίδ δεν άξιζε την βασιλοπούλα;

«Και ο Σαούλ είπε: “Έτσι θα πείτε στον Δαβίδ... Ο βασιλιάς δεν θέλει νυφικά δώρα, αλλά 100 ακροβυστίες Φιλισταίων, για να εκδικηθεί ο βασιλιάς ενάντια στους εχθρούς του”... Ο Δαβίδ σηκώθηκε και πήγε, αυτός και οι άνδρες του, και θανάτωσε 200 από τους άνδρες των Φιλισταίων· και ο Δαβίδ έφερε τις ακροβυστίες τους, και τις απέδωσε ολόκληρες στον βασιλιά, για να γίνει γαμπρός τού βασιλιά. Και ο Σαούλ τού έδωσε τη Μιχάλ τη θυγατέρα του για γυναίκα» (Σαμουήλ Α', 18: 25-27).

Ο βασιλιάς Σαούλ, είναι ανήσυχος επειδή έχει χάσει την εύνοια τού Θεού. Δεν γνωρίζει όμως τον λόγο, καθώς ο Γιαχβέ απαξιεί να τού μιλήσει (Σαμουήλ Α'. 28: 6). Την απορία, θα τού την λύσει ο...νεκρός Σαμουήλ (είπαμε...στην Βίβλο όλα γίνονται...), ο οποίος τού εξηγεί, πως ο «Πανάγαθος» τα «έχει πάρει στο κρανίο» μαζί του, επειδή δεν...εξολόθρευσε όλους τούς Αμαληκίτες. Το αυθόρμητο ερώτημα που προκύπτει εδώ, είναι γιατί δεν ολοκλήρωσε ο «καλός Θεούλης» την βρόμικη δουλειά που άφησε στην μέση ο Σαούλ, αφού μισούσε τόσο πολύ τούς Αμαληκίτες; Δεν είναι...«Παντοδύναμος»;

«Ο Κύριος ξέσχισε τη βασιλεία σου από το χέρι σου, και την έδωσε στον κοντινό σου, τον Δαβίδ, επειδή, δεν υπάκουσες στη φωνή τού Κυρίου και δεν εκτέλεσες τον μεγάλο θυμό του ενάντια στον Αμαλήκ...» (Σαμουήλ Α',

28: 17-18).

Ένα από τα χωρία τής Αγίας Γραφής, όπου δεν ξέρει κάποιος αν πρέπει να κλάψει ή να γελάσει... Ο βασιλιάς Δαβίδ κλέβει την γυναίκα τού έμπιστου του αξιωματικού Ουρία τού Χετταίου και κάνει παιδί μαζί της, ενώ τον ίδιο τον στέλνει επίτηδες στην πρώτη γραμμή τού πολεμικού μετώπου για να σκοτωθεί, όπως και γίνεται. Ο «Πανάγαθος» γίνεται έξαλλος με τις ανήθικες πράξεις τού Δαβίδ (μήπως...άργησε λίγο, αυτό το «ηθικό» στοιχείο που ονομάζεται Γιαχβέ;) και για να τον τιμωρήσει, στέλνει θανατικό, όχι στον ίδιο, αλλά στο...παιδί που γεννήθηκε (τι «καλός» και «δίκαιος» Θεός...). Η μάνα τού παιδιού και σύζυγος - πλέον- τού Δαβίδ, Βηθ-σαβεέ, όπως είναι φυσικό θρηνεί και είναι απαρηγόρητη για τον άδικο χαμό τού παιδιού της. Ο Δαβίδ, αναλαμβάνει τότε να την παρηγορήσει. Πώς; Της κάνει ένα καλό γαμήσι! Πως φαίνεται ότι δεν έχει ακουμπήσει γυναικείο χέρι στις «θεόπνευστες» και «ιερές» γραφές...

«Και ο Δαβίδ παρηγόρησε τη Βηθ-σαβεέ, τη γυναίκα του, και μπήκε μέσα σ' αυτήν, και κοιμήθηκε μαζί της, και γέννησε γιο, και αποκάλεσε το όνομά του Σολομώντα· και ο Κύριος τον αγάπησε» (Σαμουήλ Β', 12: 24).

Ο Κύριος «καπελώνεται»... Ο Δαβίδ ονομάζει τον γιο που γέννησε, «Σολομώντα» (Σαμουήλ Β', 12: 24). Ο Θεός όμως τού δίνει το όνομα «Ιεδεδίας». Θα περίμενε κάποιος πως θα υπερίσχυε το όνομα που αποφάσισε ο «Ύψιστος»...νονός. Κι όμως... Όλοι εξακολουθούν να αποκαλούν το παιδί Σολομώντα, όπως κι έμεινε γνωστός...

«Και έστειλε διαμέσου του Νάθαν τού προφήτη, και αποκάλεσε το όνομά του Ιεδιδία, για τον Κύριο» (Σαμουήλ Β', 12: 25).

Ο Δαβίδ νικά στον πόλεμο τον βασιλιά τής Ραββά και φοράει ως λάφυρο στο κεφάλι του, το βασιλικό στέμμα, το οποίο ζυγίζει ένα τάλαντο. Η ασήμαντη λεπτομέρεια: Το εβραϊκό τάλαντο ισοδυναμούσε με τουλάχιστον...30 κιλά. Είναι απλά θέμα φαντασίας, πως άντεχε ένας βιβλικός λαιμός τόσο βάρος πάνω του...

«Και ο Δαβίδ συγκέντρωσε ολόκληρο τον λαό, και πήγε στη Ραββά, και πολέμησε εναντίον της, και την κυρίευσε· και πήρε το στεφάνι τού βασιλιά τους από το κεφάλι του, το βάρος τού οποίου ήταν ένα τάλαντο χρυσάφι με πολύτιμες πέτρες· και τέθηκε επάνω στο κεφάλι τού Δαβίδ· και έφερε έξω υπερβολικά πολλά λάφυρα της πόλης» (Σαμουήλ Β', 12: 30).

Τα μαλλιά τού Αβεσσαλώμ ζυγίζουν 200 σίκλους. Δηλαδή, κάπου μόλις...2 κιλά και 300 γραμμάρια! (1 σίκλος=11,4 γραμμάρια). Καμμία έκπληξη...

«Και σε ολόκληρο τον Ισραήλ δεν υπήρχε άνθρωπος να θαυμάζεται τόσο για την ωραιότητά του, όπως ο Αβεσσαλώμ· από το πέλμα του ποδιού του, μέχρι την κορυφή του, δεν υπήρχε ελάττωμα επάνω του· και οσάκις κούρευε το κεφάλι του, ζύγιζε τις τρίχες του κεφαλιού του, και ήσαν 200 σίκλοι σύμφωνα με το βασιλικό ζύγι» (Σαμουήλ Β', 14: 25-26).

Ο Δαβίδ, σε μια κρίση...μετριοφροσύνης, θαυμάζει και επαινεί τον εαυτό του, κάνοντας ιδιαίτερη μνεία στην αψεγάδιαστη κι άμεμπτη ηθική του. Κι όμως... Λίγα μόλις κεφάλαια πριν (Σαμουήλ Β', 12: 7-15), ο Θεός τον τιμωρεί διά τού θανάτου τού παιδιού του, επειδή έκλεψε την γυναίκα ενός αξιωματικού του, τον οποίο και έστειλε να σκοτωθεί στον πόλεμο για να έχει το πεδίο ελεύθερο. Ο δε Δαβίδ, παραδέχτηκε ότι αμάρτησε. Προφανώς, είτε οι συγγραφείς τής βρομερής Βίβλου έπασχαν από Αλτςχάιμερ, είτε οι παραχαράκτες έγραφαν χωρίς να κοιτάζουν τι είχαν γράψει οι προηγούμενοι. Ο ορισμός τής...«θεοπνευστίας»...

«Ο Κύριος με αντάμειψε σύμφωνα με τη δικαιοσύνη μου· μου ανταπέδωσε σύμφωνα με την καθαρότητα των χεριών μου. επειδή, φύλαξα τους δρόμους τού Κυρίου, και δεν ασέβησα παρεκκλίνοντας από τον Θεό μου. Επειδή, όλες οι κρίσεις του ήσαν μπροστά μου· και από τα διατάγματά του δεν απομακρύνθηκα. Και στάθηκα απέναντί του άμεμπτος, και φυλάχτηκα από την ανομία μου» (Σαμουήλ Β', 22: 21-24).

Ο Γιαχβέ υποδύεται το...μαγικό τζίνι, εμφανιζόμενος στον ύπνο τού Σολομώντα. Αν και σαν «παντογνώστης», θα έπρεπε εκ τών προτέρων να γνωρίζει τις επιθυμίες του...

«Και ο Κύριος φάνηκε στον Σολομώντα στη Γαβαών την ώρα τού ύπνου, κατά τη διάρκεια της νύχτας· και είπε ο Θεός: “Ζήτησέ μου τι να σου δώσω”» (Βασιλέων Α', 3: 5).

Ο...«αγαπησιάρης» Σολομώντας, μάλλον δεν θα είχε ιδιαίτερο πρόβλημα που να διοχετεύσει την...«αγάπη» του. Τυχερέ... Ε, τυχερέ...

«Και ο βασιλιάς Σολομώντας, εκτός από τη θυγατέρα τού Φαραώ, αγάπησε πολλές ξένες γυναίκες: Μωαβίτισσες, Αμμωνίτισσες, Ιδουμαίες, Σιδώνιες, Χετταίες... Και είχε 700 γυναίκες βασίλισσες και 300 παλλακίδες» (Βασιλέων Α', 11: 1-3).

Απόσταγμα «θεϊκής» παράνοιας: Δύο «προφήτες» συναντούνται κι ο ένας ψεύδεται στον άλλον (μα κάνουν οι «προφήτες» τέτοια πράγματα;). Και τι κάνει ο «δίκαιος» και «πάνσοφος» Θεός; Τιμωρεί διά θανάτου, τον «προφήτη» που πίστεψε

στα ψέμματα τού άλλου, στέλνοντας ένα λιοντάρι στον δρόμο του που τον κατασπαράσσει (δεν θα μπορούσε πάντως, να το κάνει πιο απλό κι ανώδυνο;).

«Και στη Βαιθήλ κατοικούσε κάποιος γέροντας προφήτης· και ήρθαν οι γιοι του, και του διηγήθηκαν όλα τα έργα, που είχε κάνει ο άνθρωπος του Θεού εκείνη την ημέρα στη Βαιθήλ· και διηγήθηκαν στον πατέρα τους και τα λόγια, που μίλησε στον βασιλιά. Και ο πατέρας τους είπε σ' αυτούς: “Από ποιον δρόμο αναχώρησε;”. Και είχαν δει οι γιοι του από ποιον δρόμο είχε αναχωρήσει ο άνθρωπος του Θεού, αυτός που είχε έρθει από τον Ιούδα. Και είπε στους γιους του: “Ετοιμάστε μου το γαϊδούρι”. Και του ετοίμασαν το γαϊδούρι· και κάθισε επάνω του και πήγε πίσω από τον άνθρωπο του Θεού, και τον βρήκε να κάθεται κάτω από μια βελανιδιά· και του είπε: “Εσύ είσαι ο άνθρωπος του Θεού, αυτός που ήρθε από τον Ιούδα;”. Κι εκείνος είπε: “Εγώ”. Και του είπε: “Έλα μαζί μου στο σπίτι, και φάε ψωμί”. Κι εκείνος είπε: “Δεν μπορώ να επιστρέψω μαζί σου ούτε νά ‘ρθω μαζί σου· ούτε να φάω ψωμί ούτε να πιω νερό μαζί σου, σε τούτο τον τόπο· επειδή, μου μιλήθηκε από τον λόγο τού Κυρίου: Μη φας ψωμί ούτε να πιεις νερό εκεί ούτε να επιστρέψεις πηγαίνοντας από τον δρόμο από τον οποίο ήρθες”. Και του είπε: “Κι εγώ προφήτης είμαι, όπως εσύ· και ένας άγγελος μου μίλησε με τον λόγο τού Κυρίου, λέγοντας: Επέστρεψέ τον μαζί σου στο σπίτι σου, για να φάει ψωμί και να πιει νερό”. Του είπε, όμως, ψέματα. Και γύρισε μαζί του, και έφαγε ψωμί στο σπίτι του, και ήπие νερό. Κι ενώ κάθονταν στο τραπέζι, ήρθε ο λόγος τού Κυρίου στον προφήτη, αυτόν που τον γύρισε πίσω· και φώναξε στον άνθρωπο του Θεού, αυτόν που είχε έρθει από τον Ιούδα, λέγοντας: Έτσι λέει ο Κύριος: “Επειδή, παράκουσες τη φωνή τού Κυρίου, και δεν τήρησες την εντολή, που ο Κύριος ο Θεός σου σε είχε προστάξει, αλλά, γύρισες πίσω, και έφαγες ψωμί, και ήπιες νερό, στον τόπο για τον οποίο σου είχε πει: Μη φας ψωμί ούτε να πιεις νερό· το σώμα σου δεν θα μπει μέσα στον τάφο των πατέρων σου”. Και αφού έφαγε ψωμί, και ήπие, ετοίμασε εκείνος το γαϊδούρι σ' αυτόν, στον προφήτη που τον γύρισε πίσω. Και αναχώρησε· και στον δρόμο τον βρήκε ένα λιοντάρι, και τον θανάτωσε· και το σώμα του ήταν πεταμένο στον δρόμο· και το γαϊδούρι στεκόταν κοντά του, και το λιοντάρι στεκόταν κοντά στο σώμα» (Βασιλέων Α', 13: 11-24).

Όποιος...κατουράει στον...τοίχο, την «έβαψε»...

- «Θα εξολοθρεύσω τον Ιεροβοάμ εκείνον που ουρεί στον τοίχο...»

(Βασιλέων Α', 14: 10).

- «**Πάταξε ολόκληρη την οικογένεια του Βαασά· δεν άφησε σ' αυτόν κάποιον που ουρεί σε τοίχο...**» (Βασιλέων Α', 16: 11).

- «**Δες, λέει ο Κύριος: “Εγώ θα φέρω κακό επάνω σου, και θα σαρώσω πίσω σου, και θα εξολοθρεύσω από τον Αχαάβ εκείνον που ουρεί προς τον τοίχο”...**» (Βασιλέων Α', 21: 21).

Αν δεν πρόκειται για περίπτωση αιμομιξίας (που δεν υπάρχει τέτοια αναφορά), πως γίνεται πατέρας και γιος να έχουν την ίδια μάνα κι ως εκ τούτου να είναι και αδελφία; Από τα μυστήρια τής «θεόπνευστης» Βίβλου...

«**Και ο Αβιάμ βασίλευσε επάνω στον Ιούδα... Και το όνομα της μητέρας του ήταν Μααχά, θυγατέρα τού Αβεσσαλώμ... Και ο Αβιάμ κοιμήθηκε μαζί με τους πατέρες του, και τον έθαψαν στην πόλη τού Δαβίδ· και αντ' αυτού βασίλευσε ο Ασά, ο γιος του. Και ο Ασά βασίλευσε επάνω στον Ιούδα... Και το όνομα της μητέρας του ήταν Μααχά, θυγατέρα τού Αβεσσαλώμ**» (Βασιλέων Α', 15: 1-2, 8-10).

Έχετε φάει ψωμάκι ζυμωμένο από χέρια...αγγέλου;

«**Ξάφνου, ένας άγγελος άγγιξε τον Ηλία, και του είπε: “Σήκω, φάε”. Και κοίταξε προς τα πάνω, και να, κοντά στο κεφάλι του υπήρχε ψωμί, ψημένο επάνω σε καυτές πέτρες, και δοχείο με νερό**» (Βασιλέων Α', 19: 5-6).

Μην κάνετε το «λάθος» να αποκαλέσετε τον Γιαχβέ, «Θεό τών βουνών» κι όχι «Θεό τών κοιλάδων», γιατί οι συνέπειες θα είναι βαρύτατες (πιο βαριές δεν γίνονται). 127.000 Σύριοι το «εμπέδωσαν» πολύ καλά και γνώρισαν από πρώτο χέρι τι εστί Κύριος...

«**Και ήρθε ο άνθρωπος του Θεού, και μίλησε στον βασιλιά τού Ισραήλ, και είπε: Έτσι λέει ο Κύριος: “Επειδή, οι Σύριοι είπαν: Ο Κύριος είναι Θεός των βουνών, και όχι Θεός των κοιλάδων, γι' αυτό θα παραδώσω στο χέρι σου ολόκληρο αυτό το μεγάλο πλήθος, και θα γνωρίσετε ότι εγώ είμαι ο Κύριος”. Και ήσαν μεταξύ τους στρατοπεδευμένοι αντικρυστά επτά ημέρες. Και την έβδομη ημέρα συγκροτήθηκε η μάχη· και οι γιοι Ισραήλ χτύπησαν τους Συρίους 100.000 πεζούς σε μία ημέρα. Κι εκείνοι που εναπέμειναν, έφυγαν στην Αφέκ, προς την πόλη· και το τείχος έπεσε επάνω σε 27.000 από τους άνδρες που είχαν εναπομείνει**» (Βασιλέων Α' 20: 28-30).

Καλά, το ακόλουθο χωρίο βγάζει πολύ «νόημα»...

«Και ένας άνθρωπος από τους γιους των προφητών είπε στον κοντινό του με λόγον τού Κυρίου: “Χτύπησέ με, παρακαλώ”. Αλλ’ ο άνθρωπος δεν θέλησε να τον χτυπήσει. Και του είπε: “Επειδή, δεν υπάκουσες στη φωνή τού Κυρίου, δες, καθώς θα αναχωρήσεις από μένα, θα σε θανατώσει ένα λιοντάρι”. Και καθώς αναχώρησε απ’ αυτόν, τον βρήκε ένα λιοντάρι, και τον θανάτωσε» (Βασιλέων Α’, 20: 35-36).

Σαν τον Ηλία, κανένας άλλος...

«Και είπε σ’ αυτούς: “Τι είδους ήταν η μορφή τού ανθρώπου, που ανέβηκε σε συνάντησή σας, και μίλησε σε σας αυτά τα λόγια;”. Και του απάντησαν: “Ένας δασύτριχος άνθρωπος, και περιζωσμένος την οσφύ του με μια δερμάτινη ζώνη”. Και είπε: “Ο Ηλίας είναι, ο Θεσβίτης”» (Βασιλέων Β’, 1: 7-8).

Πως αποδεικνύεται ότι κάποιος είναι «άνθρωπος τού Θεού»...

«Τότε, ο βασιλιάς έστειλε σ’ αυτόν έναν πεντηκόνταρχο, μαζί με τους 50 άνδρες του. Κι ανέβηκε σ’ αυτόν· και να, καθόταν επάνω στην κορυφή τού βουνού. Και του είπε: “Άνθρωπε του Θεού, ο βασιλιάς είπε, κατέβα”. Και απαντώντας ο Ηλίας, είπε στον πεντηκόνταρχο: “Αν εγώ είμαι άνθρωπος του Θεού, ας κατέβει φωτιά από τον ουρανό, και ας καταφάει εσένα και τους 50 άνδρες σου”. Και κατέβηκε φωτιά από τον ουρανό, και κατέφαγε αυτόν και τους 50 άνδρες του» (Βασιλέων Β’, 1: 9-10).

Αν συναντήσετε ποτάμι και δεν βρίσκετε τρόπο να περάσετε απέναντι, μην προβληματίζεστε... Κάνετε ότι κι ο Ηλίας...

«Κι εκείνοι οι δύο στάθηκαν δίπλα στον Ιορδάνη. Και ο Ηλίας πήρε την προβιά του, και τη δίπλωσε, και χτύπησε τα νερά, και χωρίστηκαν από εδώ και από εκεί, και διάβηκαν και οι δύο διαμέσου ξηράς» (Βασιλέων Β’, 2: 7-8).

Για τον βιολογικό καθαρισμό τών υδάτων απαιτούνται μόνο λίγες...πρέζες αλάτι...

«Και οι άνδρες της πόλης είπαν στον Ελισσαιέ: “Δες, τώρα, η θέση τής πόλης αυτής είναι καλή, όπως βλέπει ο κύριός μου· τα νερά όμως είναι κακά, και η γη είναι άγονη”. Και είπε: “Φέρτε μου μια καινούργια φιάλη, και βάλτε σ’ αυτήν αλάτι”. Και του έφεραν. Και βγήκε στην πηγή των νερών, και έριξε εκεί το αλάτι, και είπε: “Έτσι λέει ο Κύριος: Θεράπευσα αυτά τα νερά· δεν θα υπάρχει πλέον απ’ αυτά θάνατος ή ακαρπία”. Και γιατρεύτηκαν τα νερά μέχρι αυτή την ημέρα, σύμφωνα με τον λόγο τού

Ελισσαιέ, που μίλησε» (Βασιλέων Β', 2: 19-22).

Συμβουλή προς τα παιδάκια: Μην κοροϊδέψετε την φαλάκρα κανενός παπά, γιατί μπορεί να βγει καμμιά αρκούδα να σάς φάει...

«Και από εκεί ο Ελισσαιέ ανέβηκε στη Βαιθήλ· κι ενώ αυτός ανέβαινε στον δρόμο, βγήκαν από την πόλη μερικά μικρά παιδιά, και τον κοροϊδεύαν, και του έλεγαν: “Ανέβαινε, φαλακρέ! Ανέβαινε, φαλακρέ!”. Κι εκείνος στράφηκε πίσω, και βλέποντάς τα, τα καταράστηκε στο όνομα του Κυρίου. Και βγήκαν από το δάσος δύο αρκούδες, και κατασπάραξαν απ’ αυτά 42 παιδιά» (Βασιλέων Β', 2: 23-24).

Αν μαγειρέψατε δηλητηριώδη ζαρζαβατικά, μην φοβηθείτε να τα φάτε. Στην Βίβλο υπάρχει το αντίδοτο...

«Και καθώς κάποιος βγήκε στο χωράφι για να μαζέψει χόρτα, βρήκε μια αγριοκολοκυθιά, και μάζεψε απ’ αυτή άγρια κολοκύθια μέχρις ότου γέμισε το ιμάτιό του, και, γυρίζοντας, τα έκοψε στο καζάνι τού μαγειρέματος, επειδή δεν τα γνώριζαν. Έπειτα, έδωσαν στους ανθρώπους για να φάνε· και καθώς έφαγαν από το μαγείρεμα, αναφώνησαν, και είπαν: “Άνθρωπε του Θεού, μέσα στο καζάνι είναι θάνατος”. Και δεν μπορούσαν να φάνε. Κι εκείνος είπε: “Φέρτε αλεύρι”. Και το έριξε στο καζάνι. Έπειτα, είπε: “Δώσε στον λαό, για να φάνε”. Και δεν υπήρχε πλέον τίποτε κακό μέσα στο καζάνι» (Βασιλέων Β', 4: 39-41).

Ο Γιαχβέ προβλέπει τις...τιμές τής αγοράς...

«Έτσι λέει ο Κύριος: “Αύριο, αυτή περίπου την ώρα, στην πύλη τής Σαμάρειας, ένα μέτρο σιμιγδάλι θα πουληθεί για έναν σίκλο, και δύο μέτρα κριθάρι για έναν σίκλο”» (Βασιλέων Β', 7: 1).

Ο Ιωράμ χτυπά τούς επαναστατημένους Ιδουμαίους. Τώρα, το πως συνέβη αυτό, αφού προηγουμένως ο Ιωάβ, ο αρχιστράτηγος τού Δαβίδ, είχε πατάξει «κάθε αρσενικό στην Ιδουμαία» (Βασιλέων Α', 1: 15), μόνο ένας...Θεός το ξέρει...

«Ο Εδώμ αποστάτησε από την υποταγή τού Ιούδα, και κατέστησαν επάνω τους βασιλιά. Γι’ αυτό, ο Ιωράμ διάβηκε στη Σαείρ, και όλες οι άμαξες μαζί του· και αφού σηκώθηκε μέσα στη νύχτα, χτύπησε τους Ιδουμαίους, που ήσαν ολόγουρά του, και τους αμαξάρχες· και ο λαός έφυγαν στις σκηνές τους» (Βασιλέων Β', 8: 20-21).

Ανάσταση από...σπόντα...

«Και ο Ελισσαιέ πέθανε, και τον έθαψαν. Και τον επόμενο χρόνο τάγματα των Μωαβιτών έκαναν εισβολή στη γη. Κι ενώ έθαβαν κάποιον άνθρωπο, να, είδαν ένα τάγμα· και έριξαν τον άνθρωπο στον τάφο του Ελισσαιέ· και καθώς ο άνθρωπος πήγε και άγγιξε τα κόκαλα τού Ελισσαιέ, ανέζησε, και στάθηκε στα πόδια του» (Βασιλέων Β', 13: 20-21).

Πώς είναι άραγες, να ξυπνάς το πρωί και να ανακαλύπτεις ότι είσαι...νεκρός;!;!;
«Και τη νύχτα εκείνη βγήκε ο άγγελος του Κυρίου, και πάταξε στο στρατόπεδο των Ασσυρίων 185.000· και όταν σηκώθηκαν το πρωί, τι να δουν, ήσαν όλοι νεκρά σώματα» (Βασιλέων Β', 19: 35).

Βιβλικά γιατροσόφια: Πως θα θεραπεύσετε έναν «καλόγερο» (μεγάλο και πυώδες σπυρί)...

«Και ο Ησαΐας είπε: “Πάρτε μια αρμάθα από σύκα”. Και πήραν, και την έβαλαν επάνω στο σπυρί, και ανάρρωσε στην υγεία του» (Βασιλέων Β', 20: 7).

1.570.000 στρατός, ακούγεται σαν ένας πολύ «λογικός» αριθμός για την εποχή που «εξιστορείται» στην Βίβλο...

«Και ο Ιωάβ έδωσε το σύνολο της απαρίθμησης του λαού στον Δαβίδ. Και ήσαν 1.100.000 άνδρες ολόκληρος ο Ισραήλ που έσερναν μάχαιρα· και ο Ιούδας, 470.000 άνδρες που έσερναν μάχαιρα. Και τους Λευίτες και τους Βενιαμίτες δεν τους απαρίθμησε ανάμεσά τους· επειδή, ο λόγος τού βασιλιά ήταν στον Ιωάβ βδελυκτός» (Χρονικών Α', 21: 5-6).

«Είπανε τού τρελού να κλάσει κι αυτός ξεκωλιάστηκε». Μια παροιμία που βρίσκει πολλάκις εφαρμογή στην αχαλίνωτη πένα τών συγγραφέων τής Βίβλου. Πριν διαβάσετε το ακόλουθο χωρίο, υπενθυμίζεται πως ένα εβραϊκό τάλαντο ισοδυναμούσε με τουλάχιστον 30 κιλά. Από 'κει και πέρα κάνετε τούς υπολογισμούς...

«Και δες, εγώ σύμφωνα με τη φτώχεια μου ετοίμασα για τον οίκο τού Κυρίου 100.000 τάλαντα χρυσάφι, και 1.000.000 τάλαντα ασήμι» (Χρονικών Α', 22: 14).

Ένας ακόμη αναχρονισμός τής «θεόπνευστης» Βίβλου: Γίνεται αναφορά στο νόμισμα «δαρεικός», το οποίο δεν υπήρχε κατά την εποχή, η οποία «εξιστορείται», καθώς δημιουργήθηκε μερικούς αιώνες αργότερα από τον Πέρση βασιλιά Δαρείο. Λεπτομέρειες όμως...

«Και έδωσαν για την υπηρεσία του οίκου του αληθινού Θεού χρυσάφι αξίας πέντε χιλιάδων ταλάντων και δέκα χιλιάδες δαρεικούς και ασήμι αξίας δέκα χιλιάδων ταλάντων και χαλκό αξίας δεκαοχτώ χιλιάδων ταλάντων και σίδερο αξίας εκατό χιλιάδων ταλάντων» (Χρονικών Α', 29: 7).

Πόσο μεγάλος ήταν ο «υπέρλαμπρος» ναός τού Σολομώντος; Σύμφωνα με τις βιβλικές περιγραφές, το κυρίως κτίσμα είχε περίπου 40 μέτρα μήκος, 13 μέτρα πλάτος και 20 μέτρα ύψος (το μετρικό σύστημα ήταν οι πήχεις, όπου ένας πήχυς=0,65 μέτρα). Δηλαδή, μιλάμε για έναν συνηθισμένο -σε διαστάσεις- ναό (εξαιρουμένου ίσως τού ύψους), ακόμη κι αν συνυπολογίσουμε τα περίξ αυτού κτίσματα. Το κωμικόν όμως τής υπόθεση δεν είναι -μόνο- αυτό... Το αστείο βρίσκεται στον αριθμό τών εργατών που χρησιμοποιήθηκαν για να χτιστεί αυτό το «τεράστιο» κτήριο και ο χρόνος που χρειάστηκε...

«Και του οίκου που ο βασιλιάς Σολομώντας έκτισε στον Κύριο, το μάκρος του ήταν 60 πήχες, και το πλάτος του 20, και το ύψος του 30 πήχες» (Βασιλέων Α', 6: 2-3). **«Και ο Σολομώντας αρίθμησε 70.000 άνδρες αχθοφόρους, και 80.000 λιθοτόμους στο βουνό, και 3.600 επιστάτες επάνω σ' αυτούς»** (Χρονικών Β', 2: 2). **«Έτσι τον έκτισε σε επτά χρόνια»** (Βασιλέων Α', 6: 38).

Οι βιβλικοί χαρακτήρες βασιλεύουν και πολεμούν ακόμη και 10 χρόνια μετά τον...θάνατό τους...

«Και ο Βαασά κοιμήθηκε μαζί με τους πατέρες του...κατά τον 26ο χρόνο τού Ασά...» (Βασιλέων Α', 16: 6, 8). **«Στον 36ο χρόνο τής βασιλείας τού Ασά, ο Βαασά, ο βασιλιάς τού Ισραήλ, ανέβηκε ενάντια στον Ιούδα...»** (Χρονικών Β', 16: 1).

Να Θεός και «προφήτες», να μάλαμα...

«Και ο βασιλιάς τού Ισραήλ συγκέντρωσε τους προφήτες, 400 άνδρες, και τους είπε: “Να πάμε στη Ραμώθ-γαλαάδ, για να πολεμήσουμε; Ή, να απέχω;”. Κι εκείνοι είπαν: “Ανέβα, και ο Θεός θα την παραδώσει στο χέρι τού βασιλιά”... Και ο Κύριος είπε στους προφήτες: “Ποιος θα εξαπατήσει τον Αχαάβ, τον βασιλιά τού Ισραήλ, ώστε να ανέβει και να πέσει στη Ραμώθ-γαλαάδ;”. Και ο μεν ένας μίλησε λέγοντας έτσι, ο δε άλλος λέγοντας έτσι. Τότε, βγήκε το πνεύμα, και στάθηκε μπροστά στον Κύριο, και είπε: “Εγώ θα τον εξαπατήσω. Και ο Κύριος του είπε: “Με ποιον τρόπο;”. Και είπε: “Θα βγώ, και θα είμαι πνεύμα ψέματος στο στόμα όλων των προφητών του”. Και ο Κύριος είπε: “Θα εξαπατήσεις, και μάλιστα θα

κατορθώσεις· βγες, και κάνε έτσι"... Και η μάχη μεγάλωσε κατά την ημέρα εκείνη· και ο βασιλιάς τού Ισραήλ στεκόταν επάνω στην άμαξα κατάντικρυ στους Συρίους μέχρι την εσπέρα· και γύρω στη δύση τού ήλιου πέθανε» (Χρονικών Β', 18: 5-34).

Αλληλογραφία από τον...άλλο κόσμο... Ο «προφήτης» Ηλίας στέλνει μια επιστολή στον βασιλιά Ιωράμ. Η «άχρηστη» πληροφορία: Όταν βασίλευσε ο Ιωράμ (Βασιλέων Β', 3: 1), ο Ηλίας είχε ήδη αναληφθεί «θαυματουργικώς» στον ουρανό μέσω ενός...ανεμοστρόβιλου (Βασιλέων Β', 2: 11)...

«Και ήρθε σ' αυτόν ένα έγγραφο από τον προφήτη Ηλία...» (Χρονικών Β', 21: 12).

«100 η αλεπού, 101 το αλεπουδάκι» γίνεται; Μην βιαστείτε να απαντήσετε αρνητικά, γιατί στην Βίβλο γίνεται! Ο βασιλιάς Ιωράμ ξεκίνησε την βασιλεία του σε ηλικία 32 ετών κι αφού βασίλευσε για 8 χρόνια, πέθανε στην ηλικία τών 40 ετών. Ως εδώ όλα φαίνονται φυσιολογικά. Τα «ωραία» αρχίζουν λίγες γραμμές παρακάτω, όπου πληροφορούμαστε ότι τον Ιωράμ διαδέχθηκε ο νεότερος γιος του, Οχοζίας, σε ηλικία...42 ετών! Δηλαδή ο γιος (και μάλιστα ο μικρότερος!) ήταν 2 χρόνια μεγαλύτερος από τον πατέρα!!!

«Ήταν ηλικίας 32 χρόνων όταν βασίλευσε ο Ιωράμ· και βασίλευσε στην Ιερουσαλήμ οκτώ χρόνια, και έφυγε χωρίς να είναι ποθητός· και τον έθαψαν στην πόλη τού Δαβίδ, όμως όχι στους τάφους των βασιλιάδων. Και οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ έκαναν βασιλιά αντ' αυτού τον Οχοζία, τον νεότερο γιο του... Ο Οχοζίας ήταν 42 χρόνων όταν βασίλευσε, και βασίλευσε έναν χρόνο στην Ιερουσαλήμ» (Χρονικών Β', 21: 20 & 22: 1-2).

Μόνο ο Θεός είναι τέλειος... Ή μήπως όχι μόνο αυτός;...

«Υπήρχε κάποιος άνθρωπος στη γη τής Αυσίτιδας, που ονομαζόταν Ιώβ· και ο άνθρωπος αυτός ήταν τέλειος και ευθύς, και φοβόταν τον Θεό, και έμενε μακριά από κακό» (Ιώβ, 1: 1).

[Σημείωση: Η λέξη «τέλειος» (perfect), βρίσκεται στην εγκεκριμένη αγγλική μετάφραση τής Βίβλου τού Κινγκ Τζέιμς. Από τις περισσότερες τών υπόλοιπων μεταφράσεων, αυτή η λέξη έχει αντικατασταθεί με μια λιγότερο...απόλυτη και μικρότερου «θεϊκού»...διαμετρήματος, την λέξη «άμεμπτος»]

Ο Θεός βάζει...στοίχημα με τον...Σατανά (εμείς είχαμε την εντύπωση ότι ο Θεός δεν ήθελε ούτε να τον βλέπει...). Τα παιδιά παίζει...

«Και ο Κύριος είπε στον Σατανά: “Έβαλες τον νου σου επάνω στον δούλο μου τον Ιώβ, ότι δεν υπάρχει όμοιός του στη γη, άνθρωπος τέλειος και

ευθύς, ο οποίος φοβάται τον Θεό, και απέχει από κακό;”. Και ο Σατανάς απάντησε στον Κύριο, και είπε: “Μήπως ο Ιώβ δωρεάν φοβάται τον Θεό; Δεν τον περιέφραξες από παντού, και το σπίτι του, και όλα όσα έχει; Τα έργα των χειρών του ευλόγησες, και τα κτήνη του πλήθυναν επάνω στη γη· όμως, άπλωσε τώρα το χέρι σου, και άγγιξε όλα όσα έχει, για να δεις αν δεν σε βλασφημήσει κατά πρόσωπο”. Και ο Κύριος είπε στον Σατανά: “Δες, στο χέρι σου όλα όσα έχει· μόνον επάνω σ’ αυτόν μη βάλεις το χέρι σου”. Και ο Σατανάς βγήκε μπροστά από τον Κύριο» (Ιώβ, 1: 8-12).

Το χιόνι και το χαλάζι, ο Θεός τα έχει...αποθηκευμένα για τις δύσκολες ώρες...
«Έχεις μπει στις αποθήκες του χιονιού; Ή μήπως βλέπεις τις αποθήκες του χαλαζιού, τις οποίες κρατώ για τον καιρό της στενοχώριας; Για την ημέρα της μάχης και του πολέμου;» (Ιώβ, 38: 22-23).

Υπάρχει βιβλική εξήγηση για το φαινόμενο τών σεισμών. Είναι πολύ απλό... Συμβαίνουν, όταν ο «πανάγαθος» Θεός «τα παίρνει στο κρανίο»...
«Τότε, σαλεύτηκε η γη και σείστηκε, και τα θεμέλια των βουνών τaráχτηκαν και σαλεύτηκαν, επειδή οργίστηκε» (Ψαλμοί, 18: 7).

Ο Θεός όταν θέλει να μεταβεί κάπου, φυσικά δεν παίρνει ταξί. Καβαλάει ένα...χερουβείμ (αγγελάκι) και πετάει... Κι αν δεν υπάρχει διαθέσιμο αγγελάκι, πηδάει πάνω σ’ ένα...σύννεφο...

- **«Κι ανέβηκε επάνω σε χερουβείμ και πέταξε...»** (Ψαλμοί, 18: 10).
- **«Δείτε! Ο Κύριος ιππεύει ταχύ σύννεφο και έρχεται στην Αίγυπτο...»** (Ησαΐας, 19: 1).

Η πίστη στον Γιαχβέ είναι το καλύτερο...αντηλιακό. Αλίμονο στους άθεους και στους αλλόπιστους...

«Ο Κύριος είναι ο φύλακάς σου· ο Κύριος είναι η σκέπη σου από τα δεξιά σου. Την ημέρα ο ήλιος δεν θα σε βλάψει ούτε το φεγγάρι τη νύχτα» (Ψαλμοί, 121: 5-6).

Πίστη και λογική δεν πάνε μαζί. Πίστευε και μη ερεύνα...

- **«Να εμπιστεύεσαι τον Κύριό σου με όλη σου την καρδιά και να μη στηρίζεις στη δική σου κατανόηση»** (Παροιμίες, 3: 5).
- **«Περπατάμε με βάση την πίστη, όχι με βάση τα όσα βλέπουμε»** (Προς Κορινθίους Β΄, 5: 7).

Η σοφία είναι καλό ή κακό πράγμα;

- **«Μακάριος ο άνθρωπος που βρήκε σοφία, και ο άνθρωπος που απέκτησε σύνεση»** (Παροιμίες, 3: 13).
- **«Σε πολλή σοφία υπάρχει πολλή λύπη· και όποιος προσθέτει γνώση, προσθέτει πόνο»** (Εκκλησιαστής, 1: 18).

Ο Βίβλος μέχρι και τις μέρες μας εξακολουθεί να «επαληθεύεται» και να «επιβεβαιώνεται»...

«Ο Κύριος δεν θα αφήσει να πεινάσει η ψυχή του δικαίου· ενώ ανατρέπει την περιουσία των ασεβών... Καμιά βλάβη δεν θα συμβεί στον δίκαιο· ενώ οι ασεβείς θα γεμίσουν από κακά» (Παροιμίες, 10: 3 & 12: 21).

Η εναντίωση στην εξουσία, αποτελεί αμάρτημα. Επομένως, τι απομένει; Τυφλή υπακοή και «μούγκα στη στρούγκα»...

«Η φοβερότητα τού βασιλιά είναι βρυχηθμός σαν τού χαιτοφόρου νεαρού λιονταριού. Όποιος επισύρει πάνω του τη σφοδρή οργή του αμαρτάνει ενάντια στην ίδια του την ψυχή» (Παροιμίες, 20: 2).

Η θεολογική τεκμηρίωση τής παχυσαρκίας τών καλοζωισμένων παπάδων...

«Όποιος βασίζεται στον Θεό θα παχύνει» (Παροιμίες, 28: 25).

Ο «σοφός» Σολομώντας καταλαμβάνεται από μια κρίσης απαισιοδοξίας. Θεωρεί ανώφελο ό,τι κάνει ο άνθρωπος πάνω στη γη. Είναι ο ίδιος τύπος, που έζησε μέσα στην χλιδή, που είχε χίλιες γυναίκες και που χρησιμοποίησε τον μόχθο 150.000 ανθρώπων για να χτίσει παλάτια και ναούς...

«Ματαιότητα ματαιοτήτων, είπε ο Εκκλησιαστής· ματαιότητα ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότητα. Ποια είναι η ωφέλεια στον άνθρωπο από κάθε μόχθο του, που μοχθεί κάτω από τον ήλιο;» (Εκκλησιαστής, 1: 2-3).

Τελικά, η γη θα υπάρχει για πάντα ή όχι; Μήπως η Αγία Γραφή μπορεί να μάς ξεδιαλύνει αυτή την απορία;...

- **«Γενεά πηγαίνει, και γενεά έρχεται· η γη, όμως, παραμένει στον αιώνα»** (Εκκλησιαστής, 1: 4).

- **«Θά 'ρθει, όμως, η ημέρα τού Κυρίου, σαν κλέφτης μέσα στη νύχτα· κατά την οποία οι ουρανοί θα παρέλθουν με ορμητικόν συριστό ήχο, και τα στοιχεία, καθώς θα καίγονται, θα διαλυθούν, και η γη, και τα έργα που βρίσκονται σ' αυτή, θα κατακαούν»** (Πέτρου Β', 3: 10).

Οι συγγραφείς τής «θεόπνευστης» Βίβλου, μάλλον ήταν αρκετά κοντόφθαλμοι για

να διανοηθούν την ανάπτυξη και την πρόοδο τής Επιστήμης...

«Όλα τα έκανε καλά, το καθένα στον καιρό του· και έβαλε τον κόσμο κάτω από τη διάνοιά τους, χωρίς ο άνθρωπος να μπορεί να εξιχνιάσει από την αρχή μέχρι το τέλος το έργο που ο Θεός έκανε» (Εκκλησιαστής, 1: 11).

«Προφήτης» Ησαΐας: Άλλος ένας που είδε τον Θεό και τ' αγγελάκια του. Στον ύπνο του φυσικά...

«Το όραμα τού Ησαΐα, του γιου του Αμώζ, το οποίο οραματίστηκε σχετικά με τον Ιούδα και την Ιερουσαλήμ, στις ημέρες τού Οζία, τού Ιωθάμ, τού Άχαζ και τού Εζεκία, βασιλιάδων τού Ιούδα... Κατά τον χρόνο που πέθανε ο βασιλιάς Οζίας, είδα τον Κύριο να κάθεται επάνω σε έναν θρόνο ψηλό και υπερυψωμένο, και το κράσπεδό του γέμισε τον ναό. Από πάνω του στέκονταν σεραφείμ, που το κάθε ένα είχε έξι φτερούγες· με τα δύο σκέπαζε το πρόσωπό του, και με τα άλλα δύο σκέπαζε τα πόδια του, και με τα υπόλοιπα δύο πετούσε» (Ησαΐας, 1: 1 & 6: 1-2).

Πώς εξαλείφεται πρακτικά η αμαρτία; Μ' έναν πολύ απλό τρόπο...

«Τότε, πέταξε προς εμένα ένα από τα σεραφείμ, έχοντας στο χέρι του ένα κάρβουνο φωτιάς, που πήρε με τη λαβίδα από το θυσιαστήριο. Και το άγγιξε στο στόμα μου, και είπε: “Δες, αυτό άγγιξε τα χείλη σου· και η ανομία σου εξαλείφθηκε και η αμαρτία σου καθαρίστηκε”» (Ησαΐας, 6: 6-7).

Οι «ηθικολόγοι» συγγραφείς τής Βίβλου, που περιγράφουν μέσα σ' αυτό το «θεόπνευστο» βιβλίο έναν σωρό βάρβαρες κι ανήθικες ιστορίες, ντρέπονται ν' αναφερθούν στον...πούτσο με τ' όνομά του και τον αποκαλούν «κεφάλι τών...ποδιών»! (αντίστοιχα και τις τρίχες του)...

«Ο Κύριος θα ξυρίσει με το ξυράφι, που είναι μισθωμένο από την πέρα πλευρά του ποταμού, μαζί με τον βασιλιά τής Ασσυρίας, το κεφάλι, και τις τρίχες των ποδιών» (Ησαΐας, 6: 20).

Ο Γιαχβέ θα πρέπει να έχει πολύ δυσάρεστη αναπνοή...

- **«Με την πνοή των χειλέων του θα θανατώνει τον ασεβή»** (Ησαΐας, 11: 4).

- **«Η πνοή τού Κυρίου, σαν χείμαρρος από θειάφι...»** (Ησαΐας, 30: 33).

Ιπτάμενο πύρινο φίδι: Ένα ακόμη μέλος τού ζωικού βασιλείου, που μόνο οι Εβραίοι γνώριζαν την ύπαρξή του...

«Η όραση ενάντια στα ζώα τού νότου: Μέσα στη γη τής θλίψης και της στενοχώριας, όπου βρίσκονται το δυνατό λιοντάρι, και το γερασμένο

λιοντάρι, η έχιδνα και το φλογερό φτερωτό φίδι...» (Ησαΐας, 30: 6).

Ποιοί αντίχριστοι λένε ότι ο Ιησούς δεν είναι σωτήρας;

«Εγώ, εγώ είμαι ο Κύριος· και εκτός από μένα άλλος σωτήρας δεν υπάρχει» (Ησαΐας, 43: 11).

Από πού, είπαμε ότι προέρχεται το κακό;

«Αυτός που κατασκεύασε το φως, και έφτιαξε το σκοτάδι· αυτός που κάνει ειρήνη, και κτίζει κακό· εγώ ο Κύριος τα κάνω όλα αυτά» (Ησαΐας, 45: 7).

Παρ' ότι υπάρχει η διάχυτη εντύπωση, ότι τα ψάρια πεθαίνουν όταν βρεθούν έξω από την νερό, επειδή δεν μπορούν να αναπνεύσουν, εν τούτοις η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική από αυτή που διδάσκει η Επιστήμη...

«Δείτε, εγώ, με την επιτίμησή μου, ξέρανα τη θάλασσα, έκανα έρημο τους ποταμούς· τα ψάρια τους ξεράθηκαν από έλλειψη νερού, και πέθαναν από τη δίψα» (Ησαΐας, 50: 2).

Όποιο έθνος δεν υπηρετεί τον «περιούσιο λαό», τούς Εβραίους, είναι χαμένο από χέρι...

«Όποιο έθνος και όποιο βασίλειο δεν σε υπηρετήσει θα αφανιστεί· και τα έθνη εξάπαντος θα ερημωθούν» (Ησαΐας, 60: 12).

Το αμάρτημα τής μοιχείας, επιφέρει...ξηρασία.

«Επειδή, η γη είναι γεμάτη από μοιχούς...ξεράθηκαν τα βοσκοτόπια τής ερήμου...» (Ιερεμίας, 23: 10).

Ο Κύριος ισχυρίζεται ότι υπάρχουν «προφήτες» που ψεύδονται. «Απίστευτο»... Το κωμικό τής ιστορίας, είναι ότι αυτά τα λέει στο...όνειρο ενός «προφήτη»: Τού Ιερεμία...

«Άκουσα τι λένε οι προφήτες, που προφητεύουν ψέμα στο όνομά μου, λέγοντας: “Είδα όνειρο, είδα όνειρο”...» (Ιερεμίας, 23: 25).

Ο Θεός έχει περίεργες γαστριμαργικές προτάσεις. Έτσι, αφού δίνει στον «προφήτη» Ιεζεκιήλ, να φάει ένα...βιβλίο(!), στην συνέχεια τον υποχρεώνει να ψήνει το φαγητό του σε ανθρώπινα...σκατά. Μπρος στην εύλογη διαμαρτυρία τού Ιεζεκιήλ (ο οποίος ωστόσο, έφαγε αδιαμαρτύρητα το βιβλίο και τού φάνηκε και...«γλυκό σαν μέλι»!), τελικά ο Γιαχβέ συμβιβάζεται με βοδινά κόπρانا...

- **«Και μου είπε: “Γιε ανθρώπου, ας φάει η κοιλιά σου, και ας γεμίσουν τα**

εντόςθιά σου από τούτο τον τόμο, που σου δίνω εγώ”. Και έφαγα, και έγινε στο στόμα μου σαν μέλι, από τη γλυκύτητα» (Ιεζεκιήλ, 3: 3).

- «Κι εσύ πάρε για τον εαυτό σου σιτάρι, και κριθάρι, κουκιά, και φακή, και κεχρί, και αρακά, και βάλ’ τα σε ένα δοχείο, και κάνε απ’ αυτά ψωμιά για τον εαυτό σου... Και θα τα τρως σαν κρίθινες σταχτόπιτες, και θα τα ψήνεις μπροστά στα μάτια τους με κόπρανα που βγαίνουν από άνθρωπο”... Κι εγώ είπα: “Α! Κύριε Θεέ! Δες, η ψυχή μου δεν μολύνθηκε· επειδή, από τη νιότη μου μέχρι τώρα δεν έφαγα θνησιμαίο ή θηριάλωτο· ούτε ποτέ μπήκε στο στόμα μου βδελυκτό κρέας. Και μου είπε: “Δες, σου έδωσα κόπρο βοδιού αντί για ανθρώπινα κόπρανα, και μ’ αυτή θα ψήσεις το ψωμί σου”» (Ιεζεκιήλ, 4: 10-15).

Ο «προφήτης» Ιεζεκιήλ καθιστά σαφές πως το ανατολικό σημείο κοιτάζει προς την...Ανατολή. Αυτή η διευκρίνιση, σε περίπτωση που κάποιος έχει την εντύπωση ότι κοιτάζει προς την...Δύση.

«Και το πνεύμα με σήκωσε, και με έφερε στην ανατολική πύλη τού οίκου τού Κυρίου, αυτή που έβλεπε στα ανατολικά...» (Ιεζεκιήλ, 11: 1).

Ο Κύριος είναι μέγας «φιλέλλην», έχει δε, μια ολοφάνερη «εκτίμηση» στους Κρήτες...

- «Έτσι λέει ο Κύριος ο Θεός: “Δείτε, εγώ θα απλώσω το χέρι μου ενάντια στους Κρήτες, και θα αποκόψω τούς Χερεθαίους, και θα αφανίσω το υπόλοιπο των λιμανιών τής θάλασσας”» (Ιεζεκιήλ, 25: 16).

- «Ο λόγος τού Κυρίου είναι εναντίον σας, Χαναάν, γη των Φιλισταίων· και θα σε αφανίσω, ώστε να μη υπάρχει κάποιος που να κατοικεί. Και η Κρήτη θα είναι κατοικίες και σπηλιές βοσκών, και μάντρες προβάτων» (Σοφονίας, 2: 5-6).

- «Θα καθαιρέσω την υπερηφάνεια των Φιλισταίων. Και θα αφαιρέσω το αίμα τους από το στόμα τους, και τα βδελύγματά τους από μέσα από τα δόντια τους... Θα πατήσω σαν τόξο μου τον Ιούδα. Το τόξο θα το γεμίσω με τον Εφραίμ, και θα ξεσηκώσω τους γιους σου, Σιών, εναντίον των γιων σου, Ελλάδα...» (Ζαχαρίας, 9: 6-7 & 13).

[Σημείωση: Φιλισταίοι=Κρήτες.]

Ο «προφήτης» Ιεζεκιήλ, «προφητεύει» την βασιλεία τού Δαβίδ. Μόνο που ο Δαβίδ - αν υπήρξε ποτέ- είχε ήδη βασιλεύσει, μερικούς αιώνες πριν γεννηθεί ο Ιεζεκιήλ. Σαν να λέμε δηλαδή, «μετά Δαβίδ προφήτες»...

«Και ο Δαβίδ ο δούλος μου θα είναι βασιλιάς επάνω τους...» (Ιεζεκιήλ, 37:

24).

Ο Θεός μάλλον απεχθάνεται τον ιδρώτα τών ιερέων...

«Οι δε ιερείς...δεν θα περιζώνονται τίποτε που να προξενεί ιδρώτα»
(Ιεζεκιήλ, 44: 15-18).

Η φασολάδα...ομορφαίνει...

«Ο Δανιήλ, όμως, έβαλε στην καρδιά του να μη μολυνθεί από τα φαγητά τού βασιλιά ούτε από το κρασί που έπινε εκείνος· γι' αυτό, παρακάλεσε τον αρχιευνούχο να μη μολυνθεί... Και ο Δανιήλ είπε στον Αμελσάρ:... “Δοκίμασε, παρακαλώ, τους δούλους σου για δέκα ημέρες· κι ας μας δοθούν όσπρια να τρώμε, και νερό να πίνουμε· έπειτα, ας κοιταχτούν τα πρόσωπά μας μπροστά σου, και τα πρόσωπα των νέων που τρώνε από τα φαγητά τού βασιλιά· και όπως δεις, κάνε μας τους δούλους σου”. Και τους άκουσε σ' αυτό το πράγμα, και τους δοκίμασε για δέκα ημέρες. Και μετά το τέλος των δέκα ημερών, τα πρόσωπά τους φάνηκαν ωραιότερα και παχύτερα στη σάρκα, από όλους τούς νέους, που έτρωγαν τα φαγητά τού βασιλιά» (Δανιήλ, 1: 8-15).

Ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορας, αποκαλεί τον «προφήτη» Δανιήλ με το όνομα «Βαλτασάσαρ». Και τότε το «Δανιήλ» τί είναι; Το «καλλιτεχνικό» του;

«Και ο βασιλιάς ρώτησε τον Δανιήλ, του οποίου το όνομα ήταν Βαλτασάσαρ: “Είσαι ικανός να μου φανερώσεις το όνειρο που είδα, και την ερμηνεία του;”» (Δανιήλ, 2: 26).

Ο βασιλιάς τής Βαβυλώνας, Ναβουχοδονόσορας, πρέπει να είχε κενά μνήμης, δεν εξηγείται αλλιώς... Μετά από την ερμηνεία ενός ονείρου του από τον Δανιήλ, δηλώνει και αποδέχεται ότι ο Γιαχβέ, ο Θεός τών Εβραίων, είναι ο αληθινός Θεός. Λίγο αργότερα όμως (για την ακρίβεια, 4-5 γραμμές παρακάτω), εντελώς αψυχολόγητα, αν λάβει κανείς υπόψιν το προηγούμενο συμβάν, στήνει μια χρυσή εικόνα και απαιτεί να την προσκυνήσουν άπαντες και να λατρεύσουν τούς θεούς τών Βαβυλωνίων. Την απαίτηση αυτή αρνούνται οι τρεις φίλοι τού Δανιήλ, ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδενεγώ (είναι άγνωστο τι έκανε ο ίδιος ο Δανιήλ...). Τότε ο βασιλιάς διατάσσει να τούς ρίξουν σε ένα φλεγόμενο καμίνι. Οι τρεις φίλοι όμως, εξέρχονται αβλαβείς απ' αυτό (θαύμα, θαύμα!) και τότε ο Ναβουχοδονόσορας δηλώνει εκ νέου την παραδοχή τού Γιαχβέ...

«Κατά τον δεύτερο χρόνο τής βασιλείας τού Ναβουχοδονόσορα, ο Ναβουχοδονόσορας ονειρεύτηκε όνειρα, και το πνεύμα του τaráχτηκε,

και ο ύπνος του έφυγε απ' αυτόν... Και ο Δανιήλ μπήκε μέσα, και παρακάλεσε τον βασιλιά να του δώσει καιρό, και θα φανέρωνε την ερμηνεία στον βασιλιά... Και ο βασιλιάς, απαντώντας στον Δανιήλ, είπε: "Στ' αλήθεια, ο Θεός σας, αυτός είναι Θεός θεών, και Κύριος των βασιλιάδων, και ο οποίος αποκαλύπτει μυστήρια· επειδή, μπόρεσες να αποκαλύψεις αυτό το μυστήριο"... Ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορας έκανε μια χρυσή εικόνα, το ύψος της 60 πήχες, και το πλάτος της έξι πήχες· και την έστησε στην πεδιάδα Δουρά, στην επαρχία τής Βαβυλώνας... Και ένας κήρυκας βοούσε μεγαλόφωνα: "Σε σας προστάζεται...προσκυνήστε τη χρυσή εικόνα, που έχει στήσει ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορας· και όποιος δεν πέσει και προσκυνήσει, την ίδια ώρα θα ριχτεί μέσα στο καμίνι τής φωτιάς που καίει"... Και μερικοί Χαλδαίοι ήρθαν τότε και διέβαλαν τους Ιουδαίους· και είπαν, λέγοντας προς τον βασιλιά Ναβουχοδονόσορα:..."Υπάρχουν μερικοί άνδρες Ιουδαίοι, που τους έβαλες στις υποθέσεις τής επαρχίας τής Βαβυλώνας, ο Σεδράχ, ο Μισάχ, και ο Αβδενεγώ· αυτοί οι άνθρωποι, βασιλιά, δεν σε σεβάστηκαν· τους θεούς σου δεν λατρεύουν, και τη χρυσή εικόνα, που έχεις στήσει, δεν την προσκυνούν"... Τότε, ο Ναβουχοδονόσορας γέμισε από θυμό, και η όψη τού προσώπου του αλλοιώθηκε ενάντια στον Σεδράχ, τον Μισάχ, και τον Αβδενεγώ· και αφού μίλησε, πρόσταξε να κάψουν το καμίνι επτά φορές περισσότερο από ότι φαινόταν ότι έκαιγε... Και ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορας έμεινε έκπληκτος· και καθώς σηκώθηκε με βιασύνη, μίλησε στους μεγιστάνες του και είπε: "Δεν ρίξαμε τρεις άνδρες δεμένους στο μέσον τής φωτιάς;". Και εκείνοι απάντησαν στον βασιλιά, και είπαν: "Στ' αλήθεια, βασιλιά". Και απαντώντας, είπε: "Δέστε, εγώ βλέπω τέσσερις άνδρες λυμένους, να περπατούν στο μέσον τής φωτιάς, και βλάβη δεν υπάρχει σ' αυτούς· και η όψη του τέταρτου είναι όμοια με υιόν Θεού". Τότε, αφού ο Ναβουχοδονόσορας πλησίασε στο στόμιο από το καμίνι τής φωτιάς που έκαιγε, μίλησε και είπε: "Σεδράχ, Μισάχ, και Αβδενεγώ, δούλοι τού Θεού τού υψίστου, βγείτε έξω, κι ελάτε". Τότε, ο Σεδράχ, ο Μισάχ, και ο Αβδενεγώ, βγήκαν έξω από το μέσον τής φωτιάς... Τότε, ο Ναβουχοδονόσορας μίλησε και είπε: "Ευλογητός ο Θεός τού Σεδράχ, του Μισάχ, και του Αβδενεγώ, που έστειλε τον άγγελό του, και ελευθέρωσε τους δούλους του, που έλπισαν σ' αυτόν, και παράκουσαν τον λόγο τού βασιλιά, και παρέδωσαν τα σώματά τους, για να μη λατρεύσουν ούτε να προσκυνήσουν άλλον θεό, εκτός από τον Θεό τους. Γι' αυτό, βγάζω διάταγμα, ότι κάθε λαός, έθνος, και γλώσσα, που θα μιλήσει κακό ενάντια

στον Θεό τού Σεδράχ, του Μισάχ, και του Αβδενεγώ, θα καταμελιστεί, και τα σπίτια τους θα γίνουν κοπρώνες· επειδή, δεν υπάρχει άλλος θεός, που να μπορεί να ελευθερώσει με τέτοιο τρόπο”» (Δανιήλ, κεφ. 2-3).

Ο Δανιήλ, που εξηγεί κάθε ανεξήγητο όνειρο τών άλλων, αδυνατεί να εξηγήσει τα δικά του...

«Το τρίτο έτος της βασιλείας τού Βαλτάσαρ τού βασιλιά, ένα όραμα εμφανίστηκε σε εμένα, ναι, εμένα τον Δανιήλ, έπειτα από εκείνο που εμφανίστηκε σε εμένα στην αρχή... Εγώ δε, ο Δανιήλ, ένιωσα εξαντλημένος και αρρώστησα μερικές ημέρες. Κατόπιν σηκώθηκα και έκανα τις εργασίες τού βασιλιά· αλλά φαινόμουν μουδιασμένος εξαιτίας τού οράματος, και δεν υπήρχε κανείς που να το κατανοεί» (Δανιήλ, κεφ. 8).

Ο Δανιήλ τρώει κρέας. Πρόκειται για τον ίδιο φανατικό...χορτοφάγο, που εμφανίζεται μερικά κεφάλαια πριν, στο ίδιο βιβλίο (Δανιήλ, 1: 8-15)...

«Κατά τις ημέρες εκείνες, εγώ ο Δανιήλ, ήμουν σε πένθος τρεις ολόκληρες εβδομάδες. Επιθυμητό ψωμί δεν έφαγα, και κρέας και κρασί δεν μπήκε στο στόμα μου ούτε άλειψα καθόλου τον εαυτό μου, μέχρι τη συμπλήρωση τριών ολόκληρων εβδομάδων» (Δανιήλ, 10: 2-3).

Για να ρίξουμε έναν κλήρο, να δούμε ποιος φταίει...

«Ο Κύριος, σήκωσε δυνατόν άνεμο επάνω στη θάλασσα, και έγινε μεγάλη φουρτούνα μέσα στη θάλασσα, και το πλοίο κινδύνευε να συντριφτεί. Και οι ναύτες φοβήθηκαν, και αναβόησαν κάθε ένας στον θεό του... Και είπαν κάθε ένας στον διπλανό του: “Ελάτε να ρίξουμε κλήρους, για να γνωρίσουμε εξαιτίας τίνος ήρθε αυτό το κακό επάνω μας”. Και έριξαν κλήρους, και ο κλήρος έπεσε στον Ιωνά» (Ιωνάς, 1: 4-7).

Ο Ιωνάς επιζεί επί τρεις ημέρες στην κοιλιά ενός κήτους (πιθανότατα φάλαινας), όπου και προσεύχεται. Προφανώς, ακόμη κι αν δεχθούμε ότι συνέβη κάτι τέτοιο, τα γαστρικά υγρά τού κήτους θα πρέπει να αδρανοποιήθηκαν (με «θείκή» παρέμβαση φυσικά) γι’ αυτό το χρονικό διάστημα (εκτός κι αν το κήτος είχε πρόβλημα με τον...μεταβολισμό του) κι έτσι ο Ιωνάς εξήλθε απ’ αυτό (αφού προηγήθηκε συνομιλία Θεού και...κήτους...), σώος, αβλαβής κι...αχώνευτος...

«Και ο Κύριος διέταξε ένα μεγάλο κήτος να καταπιεί τον Ιωνά. Και ο Ιωνάς ήταν στην κοιλιά τού κήτους τρεις ημέρες και τρεις νύχτες... Και ο Ιωνάς προσευχήθηκε στον Κύριο τον Θεό του από την κοιλιά τού κήτους... Και ο Κύριος πρόσταξε το κήτος, και ξέρασε τον Ιωνά επάνω στην ξηρά» (Ιωνάς,

1: 17 & 2: 1, 10).

Την Νινευή, μια πόλη με περίμετρο τοίχους, 12 χιλιόμετρα και μέγιστο πλάτος, 5 χιλιόμετρα, ο Ιωνάς χρειάστηκε τρεις ημέρες για να την διασχίσει...

«Και ο Ιωνάς σηκώθηκε, και πήγε στη Νινευή, σύμφωνα με τον λόγο του Κυρίου. Η Νινευή ήταν μια υπερβολικά μεγάλη πόλη, έκτασης δρόμου τριών ημερών» (Ιωνάς, 3: 3).

Στην Βίβλο, ακόμη και τα ζώα...προσεύχονται στον Θεό...

«Και διακηρύχθηκε και γνωστοποιήθηκε στη Νινευή, με ψήφισμα του βασιλιά και των μεγιστάνων του, και ειπώθηκε: Οι άνθρωποι και τα κτήνη, τα βόδια και τα πρόβατα, να μη γευτούν τίποτε· ούτε να βοσκήσουν ούτε να πιουν νερό· αλλά, άνθρωπος και κτήνος να σκεπαστούν με σάκους, και να φωνάξουν στον Θεό δυνατά· και ας επιστρέψουν κάθε ένας από τον πονηρό του δρόμο, και από την αδικία που είναι στα χέρια τους» (Ιωνάς, 3: 7-8).

Γρίφος για δυνατούς λύτες: Τί ακριβώς έχουμε, όταν δεν υπάρχει ούτε φως, ούτε σκοτάδι;...

«Κατά την ημέρα εκείνη, το φως δεν θα είναι λαμπρό ούτε σκοτεινό· αλλά, θα είναι μία ημέρα, που είναι γνωστή στον Κύριο. Δεν θα είναι ημέρα ούτε θα είναι νύχτα...» (Ζαχαρίας, 14: 6).

Προσοχή! Ακολουθεί θρησκευτική διαφήμιση...

- **«Εγώ είμαι ο Θεός ο Παντοκράτορας...»** (Γένεσις, 17: 1).
- **«Άγιος είμαι εγώ, ο Κύριος ο Θεός σας...»** (Λευιτικόν, 19: 2).
- **«Τα έργα τού Θεού είναι τέλεια...»** (Δευτερονόμιον, 32: 4).
- **«Τα μάτια τού Κυρίου είναι σε κάθε τόπο, παρατηρώντας κακούς και αγαθούς...»** (Παροιμίες, 15: 3).
- **«Ο Θεός είναι σοφός και δυνατός· αυτός έχει βουλή και σύνεση...»** (Ιώβ, 12: 13).
- **«Ο Κύριος, είναι δίκαιος και αγαπάει τη δικαιοσύνη...»** (Ψαλμοί, 11: 7).

- «**Ο Κύριος είναι ο αιώνιος Θεός..**» (Ησαΐας, 40: 28).
 - «**Η αγαθότητα τού Θεού σε φέρνει σε μετάνοια...**» (Προς Ρωμαίους, 2: 4).
 - «**Ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις...**» (Προς Ρωμαίους, 2: 11).
 - «**Ο Θεός τής ειρήνης είθε να σας αγιάσει ολοκληρωτικά...**» (Προς Θεσσαλονικείς Α', 5: 23).
 - «**Ο Θεός είναι πολυεύσπλαχνος και οικτίρμονας...**» (Επιστολή Ιακώβου, 5: 11).
 - «**Ο Θεός είναι μεγαλύτερος από την καρδιά μας και γνωρίζει τα πάντα...**» (Επιστολή Ιωάννου Α', 3: 20).
 - «**Ο Θεός είναι αγάπη...**» (Επιστολή Ιωάννου Α', 4: 16).
-

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Η Καινή Διαθήκη ξεκινά δυναμικά... Οι φερόμενοι ως ευαγγελιστές Ματθαίος και Λουκάς, παραθέτουν το γενεαλογικό δέντρο τού Ιησού, το οποίο έχει δύο διαφορετικές εκδοχές, πράγμα αδιανόητο για ένα «θεόπνευστο» κείμενο. Έτσι, σε μία από τις γενεαλογίες τού Ιησού, πληροφορούμαστε ότι μία πρόγονός του, ήταν η Θάμαρ. Ποια ήταν η Θάμαρ; Μια χηρεύσασα εκκολαπτόμενη πουτάνα, που πηδήχτηκε με τον επίσης χήρο πεθερό της Ιούδα, για ένα κατσικάκι... «Άγιο» σόι, αν μη τι άλλο...

«Βιβλίο της γενεαλογίας τού Ιησού Χριστού... Και ο Ιούδας γέννησε τον Φαρές και τον Ζαρά από τη Θάμαρ...» (Κατά Ματθαίον, 1: 1, 3).

Ένας από τούς πρόγονους τού Ιησού, για τον οποίον υπάρχει ομοφωνία και στις δύο εκδοχές τής γενεαλογίας, είναι ο Ιωσήφ, ο σύζυγος τής Μαριάμ, τής μητέρας τού Ιησού. Όμως, αφού, σύμφωνα με τις «ιερές» γραφές, ο Ιησούς δεν συνελήφθη με τον φυσιολογικό τρόπο, που συλλαμβάνονται τα παιδιά και ο Ιωσήφ δεν «κουράστηκε» καθόλου γι' αυτό, τότε από που κι ως που αναφέρεται και πιστώνεται ως πρόγονος τού Ιησού; Αλλά ακόμη κι δεχτεί κάποιος τον Ιωσήφ σαν πατέρα του Ιησού, μήπως μπορεί κάποιος ευαγγελιστής, να μας πληροφορήσει υπεύθυνα, ποιός ήταν ο παπούς του Ιησού;

- **«Και ο Ιακώβ γέννησε τον Ιωσήφ, τον άνδρα τής Μαρίας, από την οποία γεννήθηκε ο Ιησούς, που λέγεται Χριστός»** (Κατά Ματθαίον, 1: 16).
- **«Κι αυτός ο Ιησούς άρχιζε να είναι περίπου 30 χρόνων, ο οποίος ήταν - καθώς νομιζόταν- γιος τού Ιωσήφ, του Ηλί»** (Κατά Λουκάν, 3: 23).

Στην Αγία Γραφή, πάντα φταίει η γυναίκα... Ο Λουκάς μάς πληροφορεί, πως ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ δεν είχαν παιδιά, επειδή η Ελισάβετ ήταν στείρα. Απορία: Κι από προέκυψε το συμπέρασμα ότι το πρόβλημα το είχε η Ελισάβετ κι όχι ο Ζαχαρίας;

«Και δεν είχαν παιδί, επειδή η Ελισάβετ ήταν στείρα, και οι δυο τους ήσαν προχωρημένοι στην ηλικία τους» (Κατά Λουκάν, 1: 7).

Ο Ματθαίος «εξιστορεί» την σφαγή τών νηπίων τής Βηθλεέμ από τον Ηρώδη. Η Εκκλησία μάλιστα, τιμά αυτό το «γεγονός», στις 29 Δεκεμβρίου, ως την «Μνήμη των υπό τού Ηρώδου αναιρεθέντων δεκατεσσάρων χιλιάδων νηπίων εν Βηθλεέμ» (14.000 νήπια, σε μια πολίχνη που δεν ξεπερνούσε τούς 1.000 κατοίκους!). Αν παραβλέψουμε το δεδομένο ότι καμμία ιστορική πηγή δεν αναφέρει τέτοιου είδους σφαγή και μάλιστα από τον Ηρώδη (η ύπαρξη τού οποίου είναι ιστορικά τεκμηριωμένη, σε αντίθεση με τού Ιησού), θα πρέπει να προβληματιστούμε με το ότι, κανείς από τούς υπόλοιπους τρεις Ευαγγελιστές, δεν αναφέρει το παραμικρό περί σφαγής νηπίων. Άραγες, να το θεώρησαν τόσο «ασήμαντο» γεγονός, για να μην το αναφέρουν, ή απλά το αγνοούσαν;...

«Ο Ηρώδης, βλέποντας ότι ξεγελάστηκε από τους μάγους, θύμωσε υπερβολικά, και, στέλνοντας, φόνευσε όλα τα παιδιά που ήσαν στη Βηθλεέμ, και σε όλα τα όριά της, από δύο χρόνων και κάτω...» (Κατά Ματθαίον, 2: 16).

Σε ποιον ανακοίνωσε, ο «άγγελος Κυρίου», την σύλληψη και το όνομα τού «υιού τού Θεού»; Μήπως μπορούν να μάς διαφωτίσουν τα «ιερά» Ευαγγέλια;

- **«Ένας άγγελος του Κυρίου, παρουσιάστηκε σ' αυτόν σε όνειρο, λέγοντας: "Ιωσήφ, γιε τού Δαβίδ, μη φοβηθείς να παραλάβεις τη Μαριάμ, τη γυναίκα σου· επειδή, αυτό που γεννήθηκε μέσα της είναι από το Άγιο Πνεύμα· και θα γεννήσει έναν γιο, και θα αποκαλέσεις το όνομά του Ιησού· επειδή, αυτός θα σώσει τον λαό του από τις αμαρτίες τους"»** (Κατά Ματθαίον, 1: 20-21).

- **«Και κατά τον έκτο μήνα, ο άγγελος Γαβριήλ στάλθηκε από τον Θεό στην πόλη τής Γαλιλαίας, που λέγεται Ναζαρέτ, σε μια παρθένα κόρη, αρραβωνιασμένη με άνδρα που λεγόταν Ιωσήφ, από τον οίκο τού Δαβίδ·**

και το όνομα της παρθένας ήταν Μαριάμ... Και ο άγγελος της είπε: “Μη φοβάσαι, Μαριάμ· επειδή, βρήκες χάρη στον Θεό. Και πρόσεξε, θα μείνεις έγκυος, και θα γεννήσεις έναν γιο· και θα αποκαλέσεις το όνομά του Ιησού”» (Κατά Λουκάν, 1: 26-31).

Ο Ματθαίος αλλάζει δυο φορές το όνομα τού Ιησού, μέσα σε λίγες γραμμές, μόνο και μόνο για να επαληθεύσει μια υποτιθέμενη «προφητεία» τής Παλαιάς Διαθήκης. Μετά, πήγε ήσυχος για ύπνο, έχοντας επιτελέσει το «ιερό» του καθήκον..

«Ένας άγγελος του Κυρίου, παρουσιάστηκε σ’ αυτόν σε όνειρο, λέγοντας: “Ιωσήφ, γιε τού Δαβίδ, μη φοβηθείς να παραλάβεις τη Μαριάμ, τη γυναίκα σου· επειδή, αυτό που γεννήθηκε μέσα της είναι από το Άγιο Πνεύμα· και θα γεννήσει έναν γιο, και θα αποκαλέσεις το όνομά του ΙΗΣΟΥ· επειδή, αυτός θα σώσει τον λαό του από τις αμαρτίες τους”... Και όλο αυτό έγινε για να εκπληρωθεί εκείνο που ειπώθηκε από τον Κύριο διαμέσου τού προφήτη, που έλεγε: “Δείτε, η παρθένος θα συλλάβει, και θα γεννήσει έναν γιο, και θα αποκαλέσουν το όνομά του ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ”, που ερμηνευόμενο σημαίνει: “Μαζί μας είναι ο Θεός”... Και όταν ο Ιωσήφ σηκώθηκε από τον ύπνο, έκανε όπως τον πρόσταξε ο άγγελος του Κυρίου· και πήρε τη γυναίκα του. Και δεν τη γνώριζε, μέχρις ότου γέννησε τον πρωτότοκο γιο της· και αποκάλεσε το όνομά του ΙΗΣΟΥ» (Κατά Ματθαίον, 1: 20-25).

[Σημείωση: Στο πρωτότυπο εβραϊκό κείμενο τής «προφητείας» («Γι’ αυτό, ο ίδιος ο Κύριος θα σας δώσει ένα σημάδι· Δέστε, η παρθένος θα συλλάβει και θα γεννήσει γιο, και το όνομά του θα αποκληθεί Εμμανουήλ», Ησαΐας: 7: 14), δεν υπάρχει η λέξη «παρθένος», αλλά η λέξη «νεανίδα» (αλμάχ), που, φυσικά, δεν σημαίνει αναγκαστικά και την παρθένα γυναίκα. Η λέξη «παρθένος», αποτελεί δημιούργημα τών μεταφράσεων, είτε από λανθασμένη απόδοση, είτε από σκοπιμότητα (βλέπε επαλήθευση «προφητειών»)].

Πόσο παρθένα ήταν η «αιιπάρθενος» Μαρία; Η απάντηση βρίσκεται μέσα στα ίδια τα «ιερά» και «θεόπνευστα» κείμενα τής Αγίας Γραφής. Σύμφωνα με τον Λουκά, όταν ο άγγελος παρουσιάστηκε στην Μαρία, «μπήκε προς αυτήν» (μετάφραση Ο’: «...εισελθών ο άγγελος προς αυτήν...»). Η έκφραση αυτή, στην Αγία Γραφή έχει ερωτική σημασία (συνουσιάζομαι, γαμάω), γι’ αυτό και η αντίδραση τής Μαρίας που θεώρησε τον ασπασμό, «ποταπό». Επιπλέον, ο Ματθαίος αναφέρει πως ο Ιωσήφ «γνώρισε» (δηλαδή έκανε έρωτα, συνουσιάστηκε) την Μαρία μετά την γέννηση τού Ιησού. Πέραν αυτών και ο Ματθαίος και ο Λουκάς, αναφέρουν τον Ιησού ως «πρωτότοκο» γιο, πράγμα που σημαίνει ότι ακολούθησαν κι άλλα παιδιά (αδέρφια τού Ιησού), αυτή τη φορά συλλαμβανόμενα με τον φυσιολογικό τρόπο....

- «Και κατά τον έκτο μήνα, ο άγγελος Γαβριήλ στάλθηκε από τον Θεό στην πόλη τής Γαλιλαίας, που λέγεται Ναζαρέτ, σε μια παρθένα κόρη, αρραβωνιασμένη με άνδρα που λεγόταν Ιωσήφ, από τον οίκο τού Δαβίδ· και το όνομα της παρθένας ήταν Μαριάμ. Και ο άγγελος, όταν μπήκε μέσα προς αυτήν, είπε: “Χαίρε, χαριτωμένη· ο Κύριος μαζί σου· ευλογημένη είσαι εσύ ανάμεσα στις γυναίκες”. Και εκείνη, βλέποντας, τaráχτηκε εξαιτίας τού λόγου του· και σκεφτόταν ότι ποταπός ήταν ο χαιρετισμός αυτός» (Κατά Λουκάν, 1: 26-29)
- «Και όταν ο Ιωσήφ σηκώθηκε από τον ύπνο, έκανε όπως τον πρόσταξε ο άγγελος του Κυρίου· και πήρε τη γυναίκα του. Και δεν τη γνώριζε, μέχρις ότου γέννησε τον πρωτότοκο γιο της· και αποκάλεσε το όνομά του Ιησού» (Κατά Ματθαίον, 3: 16-17).
- «Και ενώ βρίσκονταν εκεί, συμπληρώθηκαν οι ημέρες για να γεννήσει· και γέννησε τον γιο της τον πρωτότοκο...» (Κατά Λουκάν, 2: 6-7).

Ο Ιησούς, ως γνήσιος Εβραίος, κάνει περιτομή. Μάλιστα, το πετσόκομμα τής ψωλής του, τιμάνται δεόντως από την Εκκλησία την Πρωτοχρονιά...

«Και όταν συμπληρώθηκαν οι 8 ημέρες για να κάνουν την περιτομή στο παιδί, το όνομά του αποκλήθηκε Ιησούς...» (Κατά Λουκάν, 2: 21).

Ο Ιησούς βαπτίζεται από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή (Πρόδρομος). Θα αναρωτηθεί κάποιος τι χρείαν είχε αυτής τής τελετής, ένας θεός· ένας «υιός τού Θεού», καθώς υποτίθεται ότι οι κοινοί θνητοί γεννιούνται εξ ορισμού αμαρτωλοί και βαπτίζονται για να εξαγνιστούν από το «προπατορικό αμάρτημα» (=η μαλακία τής Εύας που έφαγε το μήλο). Για ποιο πράγμα λοιπόν, θα έπρεπε να «μετανοήσει» ο Ιησούς, ο οποίος γεννήθηκε «θαυματουργικώς» από «παρθένα» μητέρα;

«Και κατά τις ημέρες εκείνες έρχεται ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, κηρύττοντας στην έρημο της Ιουδαίας, και λέγοντας: “Μετανοείτε· επειδή, πλησίασε η βασιλεία των ουρανών”... Τότε, ο Ιησούς έρχεται από τη Γαλιλαία στον Ιορδάνη προς τον Ιωάννη, για να βαπτιστεί απ’ αυτόν...» (Κατά Ματθαίον, κεφ. 3).

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, που ήταν σχεδόν συνομήλικος του Ιησού, δεν γνώριζε προσωπικά τον «Μεσσία». Σύμφωνα με το «Κατά Ιωάννην» Ευαγγέλιο (1: 33), ο Θεός του είπε ότι θα τον αναγνώριζε από το Άγιο Πνεύμα που θα καθόταν πάνω από το κεφάλι του, όταν θα τον βάπτιζε. Όπως και συνέβη, σύμφωνα με τα «Κατά Ματθαίον», «Κατά Μάρκον» και «Κατά Λουκάν» Ευαγγέλια... Μαζί με το Άγιο Πνεύμα, σύμφωνα με τα Ευαγγέλια αυτά, ακούστηκε και η φωνή τού Θεού. Το

«Κατά Ιωάννην» όμως, παρ' ότι κάνει κι αυτό αναφορά στο «πουλί», δεν λέει λέξη για την «φωνή Κυρίου». Επιπλέον, σύμφωνα με το ίδιο Ευαγγέλιο, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, δεν φαίνεται να περιμένει καθόλου την εμφάνιση του «πουλιού» για να αναγνωρίσει ποιον πραγματικά βαπτίζει. Χωρίς, όπως έχει προαναφερθεί, να γνωρίζει τον Ιησού, με το που τον βλέπει, λέει: «Αυτός είναι ο αμνός του Θεού!»...

- «**Και αφού ο Ιησούς βαπτίστηκε, ανέβηκε αμέσως από το νερό· και ξάφνου, ανοίχτηκαν σ' αυτόν οι ουρανοί, και είδε το Πνεύμα τού Θεού να κατεβαίνει σαν περιστέρι, και να έρχεται επάνω του. Και ξάφνου, μια φωνή από τους ουρανούς, που έλεγε: “Αυτός είναι ο υιός μου ο αγαπητός, στον οποίο ευαρεστήθηκα”**» (Κατά Ματθαίον, 3: 16-17).

- «**Κι αμέσως, καθώς ανέβαινε από το νερό, είδε τούς ουρανούς να σχίζονται, και το Πνεύμα να κατεβαίνει επάνω του σαν περιστέρι. Και φωνή ακούστηκε από τους ουρανούς: “Εσύ είσαι ο υιός μου ο αγαπητός, στον οποίο ευαρεστήθηκα”**» (Κατά Μάρκον, 1: 10-11).

- «**Και αφού βαπτίστηκε ολόκληρος ο λαός, βαπτίστηκε και ο Ιησούς, και καθώς προσευχόταν, άνοιξε ο ουρανός, και κατέβηκε επάνω του το Άγιο Πνεύμα, σε σωματική μορφή, σαν περιστέρι· και έγινε φωνή από τον ουρανό, που έλεγε: “Εσύ είσαι ο υιός μου ο αγαπητός, σε σένα ευαρεστήθηκα”**» (Κατά Λουκάν, 3: 21-22).

- «**Κατά την επόμενη ημέρα, ο Ιωάννης βλέπει τον Ιησού να έρχεται προς αυτόν, και λέει: “Δέστε, ο αμνός τού Θεού, που σηκώνει την αμαρτία τού κόσμου... Και εγώ δεν τον γνώριζα· αλλά, για να φανερωθεί στον Ισραήλ, γι' αυτό ήρθα εγώ βαπτίζοντας μέσα στο νερό”. Και ο Ιωάννης έδωσε μαρτυρία, λέγοντας ότι: “Είδα το Πνεύμα να κατεβαίνει από τον ουρανό σαν περιστέρι, και έμεινε επάνω του”...**» (Κατά Ιωάννην, 1: 29-32).

«Θεόπνευστη» κεραμίδα: Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο άνθρωπος ο οποίος βάπτισε τον «υιό τού Θεού», που είδε το Άγιο Πνεύμα και άκουσε την φωνή του Θεού, εκφράζει μια «κουφή» απορία...

«**Και όταν ο Ιωάννης, μέσα στη φυλακή, άκουσε τα έργα τού Χριστού, έστειλε δύο από τους μαθητές του, και του είπε: “Εσύ είσαι αυτός που έρχεται ή άλλον περιμένουμε;”**» (Κατά Ματθαίον, 11: 2-3).

Πεινάει ένας θεός;

- «**Ο Ιησούς, πλήρης Αγίου Πνεύματος, επέστρεψε από τον Ιορδάνη· και φερόταν από το Πνεύμα στην έρημο, πειραζόμενος από τον Διάβολο ημέρες· και δεν έφαγε τίποτε εκείνες τις ημέρες· και αφού αυτές**

τελείωσαν, ύστερα πείνασε» (Κατά Λουκάν, 4: 1-2).

- **«Και ενώ αυτοί, από τη χαρά, ακόμα απιστούσαν και θαύμαζαν, είπε σ' αυτούς: Έχετε εδώ κάτι φαγώσιμο; Και εκείνοι έδωσαν σ' αυτόν ένα μέρος από ψημένο ψάρι, και ένα μέρος κερήθρας από μέλι. Και καθώς τα πήρε, έφαγε μπροστά τους»** (Κατά Λουκάν, 24: 41-43).

- **«Και όταν το πρωί γύριζε στην πόλη, πείνασε...»** (Κατά Ματθαίον, 21: 18).

Η θεολογική ιεροποίηση και αποθέωση, τής ηλιθιότητας, τής αγραμματοσύνης και τής αμορφωσιάς...

- **«Μακάριοι οι φτωχοί στο πνεύμα· επειδή, δική τους είναι η βασιλεία των ουρανών»** (Κατά Ματθαίον, 5: 3).

- **«Με τη σοφία τού Θεού ο κόσμος δεν γνώρισε τον Θεό διαμέσου τής σοφίας, ο Θεός ευδόκησε διαμέσου τής μωρίας τού κηρύγματος να σώσει αυτούς που πιστεύουν· επειδή, και οι Ιουδαίοι σημείο ζητούν, και οι Έλληνες σοφία ζητούν· εμείς, όμως, κηρύττουμε Χριστόν σταυρωμένον, για μεν τους Ιουδαίους σκάνδαλο, για δε τους Έλληνες μωρία»** (Προς Κορινθίους Α', 1: 21-23).

Η πίστη και η καλοσύνη δεν αποτελούν από μόνες τους, ικανές προϋποθέσεις για την είσοδο στον Παράδεισο, αν ο πιστός τυχαίνει να είναι και πλούσιος...

«Ευκολότερο είναι να περάσει καμήλα μέσα από τη βελονότρυπα, παρά πλούσιος να μπει μέσα στη βασιλεία τού Θεού» (Κατά Μάρκον, 10: 25).

Ήταν ο Ιησούς, νεωτεριστής κι επαναστάτης;...

«Μη νομίζετε ότι ήρθα για να καταργήσω τον νόμο ή τους προφήτες· δεν ήρθα να καταργήσω, αλλά να εκπληρώσω» (Κατά Ματθαίον, 5: 17).

Ο «επαναστάτης» Ιησούς αποδοκίμαζε τη δουλεία άραγες;

«Δεν υπάρχει μαθητής ανώτερος από τον δάσκαλο ούτε δούλος ανώτερος από τον κύριό του» (Κατά Ματθαίον, 10: 24).

Ο Πέτρος, ο μαθητής τού Ιησού και πρώτος πάπας τής Ρώμης, είχε «μολυνθεί» με γυναίκα και ήταν έγγαμος;...

«Και αφού ο Ιησούς ήρθε στο σπίτι τού Πέτρου, είδε την πεθερά του κατάκοιτη και να πάσχει από πυρετό» (Κατά Ματθαίον, 8: 14).

Τα γαμοσταυρίδια, οι χριστοπαναγίες, τα «καντήλια» και πάσης φύσεως βρισίδια και άλλα αμαρτήματα, συγχωρούνται, πλην τής βλασφημίας τού...«πουλιού»...

«Σας διαβεβαιώνω ότι, όλα τα αμαρτήματα θα συγχωρηθούν στους γιους

των ανθρώπων, και οι βλασφημίες όσες βλασφημήσουν· όποιος, όμως, βλασφημήσει στο Πνεύμα το Άγιο, δεν έχει συγχώρηση στον αιώνα, αλλά είναι ένοχος αιώνιας καταδίκης» (Κατά Μάρκον, 3: 28-29).

Να μεριμνεί κανείς ή να μην μεριμνεί; Ιδού η απορία...

- **«Γι' αυτό, σας λέω: Μη μεριμνάτε για τη ζωή σας, τι να φάτε και τι να πιείτε· ούτε για το σώμα σας τι να ντυθείτε... Δεδομένου ότι, όλα αυτά τα ζητούν οι Εθνικοί (ειδωολάτρες)· επειδή, ο ουράνιος Πατέρας σας ξέρει ότι έχετε ανάγκη απ' όλα αυτά. Αλλά, ζητάτε πρώτα τη βασιλεία τού Θεού, και τη δικαιοσύνη του· και όλα αυτά θα σας προστεθούν»** (Κατά Ματθαίον, 6: 25-30).

- **«Αν, όμως, κάποιος δεν προνοεί για τους δικούς του, μάλιστα για τους οικείους, αρνήθηκε την πίστη, και είναι χειρότερος από έναν άπιστο»** (Προς Τιμόθεον Α', 5: 8).

Δάσκαλε που δίδασκες και νόμο δεν εκράτεις...

- **«Όποιος σε ραπίσει στο δεξί σου σαγόνι, στρέψε σ' αυτόν και το άλλο»** (Κατά Ματθαίον, 5: 39).

- **«Ένας από τους υπηρέτες, που στεκόταν κοντά, έδωσε ένα χαστούκιμα στον Ιησού...κι ο Ιησούς αποκρίθηκε σ' αυτόν: “Αν μίλησα κακώς, πες για το κακό· αν, όμως, καλώς, γιατί με δέρνεις;”»** (Κατά Ιωάννην, 18: 22-23).

Όλοι νηστεύουν, εκτός απ' τούς μαθητές τού Ιησού...

«Και εκείνοι είπαν σ' αυτόν: “Γιατί οι μαθητές τού Ιωάννη νηστεύουν συχνά, και κάνουν δεήσεις, το ίδιο και εκείνοι των Φαρισαίων, ενώ οι δικοί σου τρώνε και πίνουν;”» (Κατά Λουκάν, 5: 33).

Οι μαθητές τού Ιησού κλέβουν τροφή και μάλιστα κατά την ιερή ημέρα τών Ιουδαίων, το Σάββατο. Ο Ιησούς δικαιολογεί την πράξη τους, με το ακλόνητο «επιχείρημα», πως κι αυτός κάνει και τα Σάββατα «θαύματα»...

«Και κατά το δευτερόπρωτο Σάββατο αυτός διάβαινε διαμέσου των σπαρτών· και οι μαθητές του έκοβαν στάχυα, και έτρωγαν, τρίβοντάς τα με τα χέρια και μερικοί από τους Φαρισαίους είπαν σ' αυτούς: “Γιατί κάνετε εκείνο που δεν επιτρέπεται να κάνετε κατά τα Σάββατα;”... Ο Ιησούς, λοιπόν, τους είπε: “Θα σας ρωτήσω κάτι: “Επιτρέπεται κάποιος να αγαθοποιήσει κατά τα Σάββατα ή να κακοποιήσει; Να σώσει μια ψυχή ή να την απολέσει;”. Και αφού τους κοίταξε ολόγυρα όλους, είπε στον άνθρωπο: “Άπλωσε το χέρι σου”. Και εκείνος έκανε έτσι· και

αποκαταστάθηκε το χέρι του υγιές όπως και το άλλο» (Κατά Λουκάν, 6: 1-10).

Πόσους μαθητές είχε ο Ιησούς; 12 ή...82; Σύμφωνα με τον Λουκά, 82. Οι υπόλοιποι Ευαγγελιστές, αγνοούν τούς 70...συμμαθητές τους...

«Ο Κύριος διόρισε και άλλους 70, και τους έστειλε ανά δύο πριν απ' αυτόν σε κάθε πόλη και τόπο, όπου επρόκειτο αυτός να πάει» (Κατά Λουκάν, 10: 1).

Ο Ιησούς είναι υπέρ ή κατά τής ειρήνης; Μάς έχει μπερδέψει...

- **«Μακάριοι οι ειρηνοποιοί· επειδή, αυτοί θα ονομαστούν γιοι του Θεού»** (Κατά Λουκάν, 5: 9).

- **«Μη νομίζετε ότι ήρθα να βάλω ειρήνη επάνω στη γη· δεν ήρθα να βάλω ειρήνη, αλλά μάχαιρα»** (Κατά Λουκάν, 10: 34).

Κύριε, να αγαπάμε ή όχι τον «πλησίον» μας;

- **«Θα αγαπάς τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου»** (Κατά Λουκάν, 22: 39).

- **«Σε δρόμο εθνών (ειδωλολατρών) μην πάτε, και μέσα σε πόλη Σαμαρειτών μη μπείτε... Και όποιος δεν σας δεχθεί ούτε ακούσει τα λόγια σας, βγαίνοντας έξω από το σπίτι ή από την πόλη εκείνη, ξετινάξτε τη σκόνη από τα πόδια σας. Σας διαβεβαιώνω: Ελαφρότερη θα είναι η τιμωρία κατά την ημέρα τής κρίσης στη γη των Σοδόμων και των Γομόρρων, παρά σ' εκείνη την πόλη»** (Κατά Λουκάν, 10: 5, 14-15).

Ο Ιησούς στα χνάρια τού «πατέρα» του: Αγάπε με ή κήκες...

- **«Όποιος δεν είναι μαζί μου, είναι εναντίον μου...»** (Κατά Ματθαίον, 12: 30).

- **«Εκείνους τους εχθρούς μου, που δεν με θέλησαν να βασιλεύσω επάνω τους, φέρτε τους εδώ, και κατασφάξτε τους μπροστά μου»** (παραβολή) (Κατά Λουκάν, 19: 27).

- **«Αν κάποιος δεν μείνει ενωμένος μαζί μου, ρίχνεται έξω, όπως το κλήμα, και ξεραίνεται· και τα μαζεύουν και τα ρίχνουν σε φωτιά, και καίγονται»** (Κατά Ιωάννην, 15: 6).

Ο Ιησούς καταριέται μια...συκιά, επειδή δεν έκανε σύκα...εκτός εποχής!!!

«Και την επόμενη ημέρα, αφού βγήκαν από τη Βηθανία, πείνασε. Και βλέποντας από μακριά μια συκιά να έχει φύλλα, ήρθε μη τυχόν βρει σ' αυτή κάτι· και μόλις ήρθε κοντά της, δεν βρήκε τίποτε, παρά μονάχα φύλλα· επειδή, δεν ήταν καιρός των σύκων. Και ο Ιησούς, αποκρινόμενος,

είπε σ' αυτή: "Κανένας πλέον, στον αιώνα, να μη φάει καρπό από σένα". Και το άκουγαν αυτό οι μαθητές του» (Κατά Μάρκον, 11: 12-14). «Κι αμέσως η συκιά ξεράθηκε. Και οι μαθητές βλέποντας θαύμασαν, λέγοντας: "Πώς ξεράθηκε αμέσως η συκιά!"» (Κατά Ματθαίον, 21: 19-20).

Ο «υιός τού Θεού», πραγματοποιεί ένα από τα πιο περιβόητα «θαύματά» του: Ταΐζει πάνω από 5.000 ανθρώπους με 5 ψωμιά και 2 ψάρια. Πρόκειται για τον ίδιο θαυματουργό, που πείνασε κατά την περιπλάνησή του στην έρημο (Κατά Λουκάν, 4: 1-2)· που οι μαθητές του οδηγήθηκαν από την πείνα τους σε ξένο χωράφι για να κλέψουν (Κατά Λουκάν, 6: 1-10)· που καταράστηκε μια συκιά επειδή αυτή δεν έκανε σύκα εκτός εποχής, για να χορτάσει την πείνα του (Κατά Μάρκον, 11: 12-14)· που ο ίδιος παρακαλούσε τούς μαθητές του να τού δώσουν κάτι να φάει, μετά την «ανάστασή» του (Κατά Λουκάν, 24: 41-43)...

«Και όταν ο Ιησούς βγήκε έξω, είδε ένα μεγάλο πλήθος, και σπλαχνίστηκε γι' αυτούς, και θεράπευσε τους αρρώστους τους. Και όταν έγινε βράδυ, ήρθαν σ' αυτόν οι μαθητές του, λέγοντας: "Ο τόπος είναι έρημος, και η ώρα έχει ήδη περάσει· απόλυσε τα πλήθη, για να πάνε στις κωμοπόλεις και να αγοράσουν τροφές για τον εαυτό τους. Και ο Ιησούς είπε σ' αυτούς: "Δεν έχουν ανάγκη να πάνε· δώστε τους εσείς να φάνε". Και εκείνοι λένε σ' αυτόν: "Δεν έχουμε εδώ, παρά πέντε ψωμιά και δύο ψάρια". Και εκείνος είπε: "Φέρτε τα εδώ σε μένα". Και αφού πρόσταξε τα πλήθη να καθήσουν επάνω στα χόρτα, και πήρε τα πέντε ψωμιά και τα δύο ψάρια, σηκώνοντας τα μάτια του στον ουρανό τα ευλόγησε· και αφού τα έκοψε, έδωσε τα ψωμιά στους μαθητές, και οι μαθητές στα πλήθη. Και έφαγαν όλοι, και χόρτασαν· και σήκωσαν το περίσσευμα από τα κομμάτια, δώδεκα κοφίνια γεμάτα. Κι αυτοί που έτρωγαν ήσαν μέχρι 5.000 άνδρες, εκτός από τις γυναίκες και τα παιδιά» (Κατά Ματθαίον, 14: 14-21).

Ο Ιησούς «θεραπεύει» έναν τυφλό, βάζοντας στα μάτια του πηλό, φτιαγμένο από χώμα και σάλιο. Λίγο αργότερα, «θεραπεύει» έναν ακόμη τυφλό, αυτή τη φορά με μια προσταγή του μόνο. Θα αναρωτηθεί κάποιος αφελής: Μα καλά, γιατί στην πρώτη περίπτωση, χρειάζεται ένας θεός τέτοιου είδους γιατροσόφια για να κάνει το θαύμα του; Δεν θα αρκούσε η σκέψη του μόνο, ή έστω μια απλή προσταγή του, όπως στην δεύτερη περίπτωση, ή στην «ανάσταση τού Λαζάρου»;

- «Και έρχεται στη Βηθσαϊδάν· και του φέρνουν έναν τυφλό, και τον παρακαλούν να τον αγγίξει. Και πιάνοντας το χέρι τού τυφλού, τον έφερε

έξω από την κωμόπολη· και αφού έφτυσε στα μάτια του, έβαλε επάνω του τα χέρια, και τον ρωτούσε αν βλέπει κάτι. Και κοιτάζοντας προς τα πάνω, έλεγε: “Βλέπω τούς ανθρώπους, ότι σαν δέντρα βλέπω, να περπατούν”. Έπειτα, έβαλε πάλι τα χέρια επάνω στα μάτια του, και τον έκανε να ξαναδεί· και η όρασή του αποκαταστάθηκε, και είδε καθαρά όλους» (Κατά Μάρκον, 8: 22-25).

- «Και έρχονται στην Ιεριχώ· και ενώ έβγαινε έξω από την Ιεριχώ αυτός και οι μαθητές του, και ένα μεγάλο πλήθος, ο γιος τού Τιμαίου, ο τυφλός Βαρτίμαιος, καθόταν κοντά στον δρόμο ζητώντας ελεημοσύνη· και ακούγοντας ότι είναι ο Ιησούς, ο Ναζωραίος, άρχισε να φωνάζει δυνατά και να λέει: “Υιέ τού Δαβίδ, Ιησού, ελέησέ με”... Και ο Ιησούς, αποκρινόμενος, λέει σ’ αυτόν: “Τι θέλεις να σου κάνω;”. Και ο τυφλός τού είπε: “Ραββουνί, να ανακτήσω το φως μου”. Και ο Ιησούς είπε σ’ αυτόν: “Πήγαινε· η πίστη σου σε έσωσε”. Κι αμέσως ανέκτησε το φως του, και ακολουθούσε στον δρόμο τον Ιησού» (Κατά Μάρκον, 10: 46-52).

Πόσα κιλά αίμα θα πρέπει να έχει ένας άνθρωπος, έτσι ώστε να αιμορραγεί επί...12 χρόνια και να μην πεθαίνει;

«Και μια γυναίκα, που για δώδεκα χρόνια είχε αιμορραγία, η οποία δαπάνησε σε γιατρούς ολόκληρη την περιουσία της, δεν μπόρεσε να θεραπευθεί από κανέναν, καθώς πλησίασε από πίσω, άγγιξε την άκρη τού ιματίου του· κι αμέσως σταμάτησε η αιμορραγία της» (Κατά Λουκάν, 8: 43-44).

Ο Χριστός τής «αγάπης», θυμώνει και καταριέται όσους δεν πείθονται από τά...«θαύματά» του...

«Τότε, ο Ιησούς άρχισε να επιπλήττει τις πόλεις, στις οποίες έγιναν τα περισσότερα θαύματά του, επειδή δεν μετανόησαν: “Αλλοίμονο σε σένα, Χοραζίν, αλλοίμονο σε σένα, Βηθσαϊδάν, επειδή, αν τα θαύματα που έγιναν ανάμεσά σας, γίνονταν στην Τύρο και στη Σιδώνα, θα μετανοούσαν πριν από πολύ καιρό με σάκο και στάχτη. Όμως, σας λέω, στην Τύρο και στη Σιδώνα η τιμωρία κατά την ημέρα τής κρίσης θα είναι ελαφρότερη, παρά σε σας. Κι εσύ, Καπερναούμ, που υψώθηκες μέχρι τον ουρανό, θα σε κατεβάσουν μέχρι τον Άδη· επειδή, αν τα θαύματα που έγιναν ανάμεσά σου γίνονταν στα Σόδομα, θα έμεναν μέχρι σήμερα. Όμως, σας λέω, ότι στη γη των Σοδόμων η τιμωρία κατά την ημέρα τής κρίσης θα είναι ελαφρότερη, παρά σε σένα”» (Κατά Ματθαίον, 11: 20-24).

Ο αποτυχημένος ραββίνος Γιεσούα (ελληνιστί: Ιησούς) προμηνύει το τέλος τού κόσμου και το καθορίζει χρονικά πριν την παρέλευση τής γενιάς του. Έκτοτε, έχουν περάσει κάπου 2 χιλιάδες χρόνια. Αν αργήσει κι άλλο η...συντέλεια, τουλάχιστον να φάμε Κύριε;

«Σας διαβεβαιώνω ότι, δεν θα παρέλθει αυτή η γενεά, μέχρις ότου γίνουν όλα αυτά. Ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν, τα λόγια μου, όμως, δεν πρόκειται να παρέλθουν. Όσο για την ημέρα εκείνη και την ώρα δεν γνωρίζει κανένας ούτε οι άγγελοι, που είναι στον ουρανό, ούτε ο Υιός, παρά μονάχα ο Πατέρας» (Κατά Μάρκον, 13: 30-32).

Ένα από τα πάμπολλα σημεία, όπου οι Ευαγγελιστές πλέκουν τα μπούτια τους: Σύμφωνα με τον Ιωάννη, ο Ιησούς για να αποδείξει ότι είναι «υιός τού Θεού», προκαλεί τούς Ιουδαίους να γκρεμίσουν τον ναό κι αυτός θα τον ανοικοδομήσει σε τρεις ημέρες. Ο Μάρκος όμως ισχυρίζεται ότι αυτό είναι ψέμα και δεν ειπώθηκε ποτέ...

- **«Αποκρίθηκε ο Ιησούς και τους είπε: “Γκρεμίστε τούτο τον ναό, και σε τρεις ημέρες θα τον στήσω όρθιον”»** (Κατά Ιωάννην, 2: 19).

- **«Και μερικοί, αφού σηκώθηκαν, ψευδομαρτυρούσαν εναντίον του, λέγοντας ότι: “Εμείς τον ακούσαμε να λέει ότι ότι: Εγώ θα χαλάσω αυτό τον χειροποίητο ναό, και μέσα σε τρεις ημέρες θα ανοικοδομήσω άλλον, αχειροποίητον”»** (Κατά Μάρκον, 14: 57-58).

Ο Ιησούς ισχυρίζεται ότι ο Μωυσής είχε γράψει γι’ αυτόν. Ακόμα περιμένουμε την παραπομπή στα γραπτά αυτά...

«Αν πιστεύατε στον Μωυσή, θα πιστεύατε σε μένα· δεδομένου ότι, για μένα εκείνος έγραψε» (Κατά Ιωάννην, 5: 46).

Ο Ιησούς διαβεβαιώνει ότι όποιος πιστεύει σ’ αυτόν, δεν πρόκειται να πεθάνει ποτέ. Κύριε, αν παρακάμψουμε την αμέλειά σου να σκεφτείς ότι η επί γης αθανασία είναι αδύνατη, λόγω τής επικείμενης συντέλειας τού κόσμου, τότε τα νέα είναι άσχημα: 2.000 χρόνια πέρασαν και οι χριστιανοί εξακολουθούν να ζουν μερικές δεκάδες χρόνια, όπως όλοι οι άνθρωποι, ανεξαρτήτως θρησκευτικής πίστewς και χωρίς καμμία εξαίρεση. Άρα;...

«Σας διαβεβαιώνω απόλυτα: Αν κάποιος φυλάξει τον λόγο μου, δεν θα δει θάνατο στον αιώνα» (Κατά Ιωάννην, 8: 51).

Μήπως ο Ιησούς λέγει...μαλακίες; Λέμε, μήπως...

«Όποιος αγαπάει την ψυχή του, θα τη χάσει· και όποιος μισεί την ψυχή

του σε τούτο τον κόσμο, θα τη φυλάξει σε αιώνια ζωή» (Κατά Ιωάννην, 12: 25).

Ένας «σωτήρας» για κλάματα... Αυτός που ήρθε στη γη να μάς «σώσει» με την θυσία του, όταν φτάνει η κρίσιμη ώρα, δειλιάζει και...γονυπετής (ο...θεός Ιησούς!) κλαψουρίζει, ικετεύοντας τον «πατέρα» του (και μάλιστα τρεις φορές) να τον απαλλάξει από αυτό το «ιερό» καθήκον, το οποίο τού ανατέθηκε. Λίγο ακόμα δηλαδή και δεν θα μάς...«έσωζε»...

«Και αφού προχώρησε λίγο, έπεσε με το πρόσωπό του στη γη, προσευχόμενος και λέγοντας: “Πατέρα μου, αν είναι δυνατόν, ας παρέλθει από μένα αυτό το ποτήρι· όμως, όχι όπως εγώ θέλω, αλλ’ όπως εσύ”» (Κατά Λουκάν, 22: 39).

Ποιά η χρεία τής «προδοσίας» τού Ιούδα, αφού όπως και ο ίδιος ο Ιησούς ομολογεί, και γνωστός ήταν και δεν κρυβόταν;...

«Εγώ μίλησα στον κόσμο δημόσια· εγώ δίδαξα πάντοτε μέσα στη συναγωγή και μέσα στο ιερό, όπου πάντοτε συγκεντρώνονται οι Ιουδαίοι, και κρυφά δεν δίδαξα τίποτε...» (Κατά Ιωάννην, 18: 20).

Σταύρωση με...οδική βοήθεια! Ο «σωτήρας» Ιησούς, καταδέχεται να κουβαλήσει άλλος το φορτίο του...

«Και καθώς τον έφεραν έξω, έπιασαν κάποιον Σίμωνα Κυρηναίο, που ερχόταν από το χωράφι, και έβαλαν επάνω του τον σταυρό, για να τον φέρει πίσω από τον Ιησού» (Κατά Λουκάν, 23: 26).

Ένα ακόμη συγκλονιστικό «γεγονός», που διέφυγε τών Ρωμαίων και τών ιστορικών: Η σταύρωση τού Ιησού επέφερε μαζική...ανάσταση και...παρέλαση...νεκρών! Όταν χάνεται το μέτρο, όλα είναι δυνατά...

«Και τα μνήματα άνοιξαν, και πολλά σώματα αγίων που είχαν πεθάνει αναστήθηκαν· κι αφού βγήκαν από τα μνήματα ύστερα από την ανάστασή του, μπήκαν μέσα στην άγια πόλη, και εμφανίστηκαν σε πολλούς» (Κατά Ματθαίον, 27: 52-53).

Η «ανάσταση» τού Ιησού, συνοδεύεται από πλήθος αντιφατικών αναφορών τών Ευαγγελιστών, οι οποίοι υποτίθεται ότι έζησαν τα «γεγονότα» από κοντά. Έτσι, π.χ. δεν μπορούν να συμφωνήσουν ούτε σε στοιχειώδη σημεία, όπως στο τι πρωταντίκρουσε ο πρώτος επισκέπτης (πέραν τού ότι δεν συμφωνούν ακόμη και στο ποιος ήταν αυτός!), που πήγε στον τάφο τού «αναστηθέντα» πλέον Ιησού...

- «Και αφού πέρασε το Σάββατο, κατά τα χαράματα της πρώτης ημέρας τής εβδομάδας, ήρθε η Μαρία η Μαγδαληνή, και η άλλη Μαρία, για να δουν τον τάφο. Και ξάφνου, έγινε μεγάλος σεισμός· επειδή, ένας άγγελος του Κυρίου κατεβαίνοντας από τον ουρανό, ήρθε και αποκύλισε την πέτρα από τη θύρα, και καθόταν επάνω σ' αυτή» (Κατά Ματθαίον, 28: 1-2).
- «Και αφού πέρασε το Σάββατο, η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία, η μητέρα τού Ιακώβου, και η Σαλώμη, αγόρασαν αρώματα, για νά 'ρθουν να τον αλείψουν... Και όταν μπήκαν στο μνήμα, είδαν έναν νεανία να κάθεται στα δεξιά, ντυμένον με άσπρη στολή· και τρόμαξαν» (Κατά Μάρκον, 16: 1-5).
- «Και την πρώτη ημέρα τής εβδομάδας, ενώ ακόμα ήταν βαθιά χαράματα, ήρθαν στο μνήμα, φέρνοντας τα αρώματα που ετοίμασαν· και μερικές άλλες γυναίκες ήσαν μαζί τους. Βρήκαν, όμως, την πέτρα αποκυλισμένη από το μνήμα. Και όταν μπήκαν μέσα δεν βρήκαν το σώμα τού Κυρίου Ιησού. Και ενώ ήσαν σε απορία για τούτο, ξάφνου, δύο άνδρες με ιμάτια αστραφτερά στάθηκαν μπροστά τους» (Κατά Λουκάν, 16: 1-4).
- «Και την πρώτη ημέρα τής εβδομάδας, η Μαρία η Μαγδαληνή έρχεται το πρωί στο μνήμα, ενώ ακόμα ήταν σκοτάδι, και βλέπει την πέτρα σηκωμένη από το μνήμα. Τρέχει, λοιπόν, και έρχεται στον Σίμωνα Πέτρο, και στον άλλον μαθητή, τον οποίο αγαπούσε ο Ιησούς, και τους λέει: "Σήκωσαν τον Κύριο από το μνήμα, και δεν ξέρουμε πού τον έβαλαν"» (Κατά Ιωάννην, 20: 1-2).

Μπορεί ένας άνθρωπος να πεθάνει με δύο διαφορετικούς...τρόπους; Εξαρτάται από ποιο βιβλίο τής Αγίας Γραφής, διαβάζει κάποιος...

- «Τότε, ο Ιούδας, αυτός που τον παρέδωσε, βλέποντας ότι καταδικάστηκε, αφού μεταμελήθηκε επέστρεψε στους πρεσβύτερους τα 30 αργύρια...και ρίχνοντας τα αργύρια μέσα στον ναό, αναχώρησε· και φεύγοντας κρεμάστηκε» (Κατά Ματθαίον, 27: 3-5).
- «Ο Ιούδας, λοιπόν, απέκτησε ένα χωράφι από τον μισθό τής αδικίας, και αφού έπεσε μπρούμυτα, σχίστηκε στο μέσον, και ξεχύθηκαν όλα τα εντόσθιά του» (Πράξεις Αποστόλων, 1: 18).

Η «θεόπνευστη» Αγία Γραφή προσφέρει το δικαίωμα τής ελεύθερης επιλογής, ανάμεσα σε δύο διαφορετικές εκδοχές που αφορούν το ίδιο «γεγονός»: Ο Ιησούς εμφανίζεται στον Παύλο με την μορφή φωτός, ο οποίος από φανατικός διώκτης χριστιανών, μεταμορφώνεται, πλέον, σε μια στιγμή, σε φανατικό...χριστιανό... Ας

δούμε τώρα πως περιγράφεται αυτό το «θαύμα», μέσα σε δύο κεφάλαια τού ίδιου βιβλίου, όσον αφορά το τι έβλεπαν και άκουγαν, τόσο ο Παύλος, όσο κι αυτοί που ήταν μαζί του...

- **«Και καθώς πορευόταν, πλησίαζε στη Δαμασκό, και ξαφνικά άστραψε γύρω του φως από τον ουρανό· και πέφτοντας κάτω στη γη, άκουσε μια φωνή να του λέει: “Σαούλ, Σαούλ, γιατί με καταδιώκεις;”. Και είπε: “Ποιος είσαι, Κύριε;”. Και ο Κύριος είπε: “Εγώ είμαι ο Ιησούς, τον οποίο εσύ καταδιώκεις· είναι σκληρό σε σένα να κλωτσάς σε καρφιά”. Εκείνος δε τρέμοντας, και ενώ έγινε έκθαμβος, είπε: “Κύριε, τι θέλεις να κάνω;”. Και ο Κύριος του είπε: “Σήκω, και μπες μέσα στην πόλη, και θα σου λαληθεί τι πρέπει να κάνεις”. Και οι άνδρες, που τον συνόδευαν, στέκονταν άφωνοι, ακούγοντας μεν τη φωνή, χωρίς όμως να βλέπουν κανέναν»** (Πράξεις Αποστόλων, 9: 3-7).

- **«Πορευόμουν στη Δαμασκό, για να φέρω δεμένους στην Ιερουσαλήμ και εκείνους που ήσαν εκεί, για να τιμωρηθούν. Και οδοιπορώντας, ενώ πλησίαζα στη Δαμασκό, κατά το μεσημέρι, άστραψε ξαφνικά γύρω μου πολύ φως από τον ουρανό· και έπεσα στο έδαφος, και άκουσα μια φωνή, που μου έλεγε: “Σαούλ, Σαούλ, γιατί με καταδιώκεις;”. Και εγώ αποκρίθηκα: “Ποιος είσαι, Κύριε;”. Και μου είπε: “Εγώ είμαι ο Ιησούς ο Ναζωραίος, που εσύ καταδιώκεις”. Αυτοί που ήσαν μαζί μου είδαν μεν το φως, και φοβήθηκαν υπερβολικά· τη φωνή, όμως, εκείνου που μου μιλούσε, δεν άκουσαν»** (Πράξεις Αποστόλων, 22: 5-9).

Το πετσόκομμα τής ψωλής (περιτομή), αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την...«σωτηρία», ή όχι; Ποιος θα μάς «διαφωτίσει»;...

- **«Αν δεν κάνετε την περιτομή, σύμφωνα με τη συνήθεια του Μωυσή, δεν μπορείτε να σωθείτε»** (Πράξεις Αποστόλων, 15: 1).

- **«Προσέξτε, εγώ ο Παύλος σάς λέω ότι, αν κάνετε την περιτομή, ο Χριστός δεν θα σας ωφελήσει σε τίποτε»** (Προς Γαλάτες, 5: 2).

Η πίστη τού ενός, «σώζει» αυτομάτως ολόκληρη την οικογένεια...

«Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό, και θα σωθείς, εσύ και η οικογένειά σου» (Πράξεις Αποστόλων, 16: 31).

Ο λόγος τού Κυρίου, αυξάνεται και δυναμώνει με την καύση βιβλίων...

«Πολλοί, μάλιστα, και από εκείνους που έκαναν μαγείες, φέρνοντας τα βιβλία τους, τα κατέκαιγαν μπροστά σε όλους... Έτσι ισχυρά αύξανε και δυνάμωνε ο λόγος τού Κυρίου» (Πράξεις Αποστόλων, 19: 19-20).

[Σημείωση: Ως βιβλία μαγείας, θεωρούνται από τούς αμόρφωτους και σκοταδιστές Ιουδαιοχριστιανούς, κυρίως τα φιλοσοφικά και επιστημονικά συγγράμματα (και ειδικά τών Ελλήνων)!]

Η συλλογική ευθύνη τού «προπατορικού αμαρτήματος»...

«Διαμέσου ενός ανθρώπου η αμαρτία μπήκε μέσα στον κόσμο, και με την αμαρτία ο θάνατος, και με τον τρόπο αυτό ο θάνατος πέρασε μέσα σε όλους τούς ανθρώπους, για τον λόγο ότι όλοι αμάρτησαν» (Προς Ρωμαίους, 5: 12).

Οι θέσεις τού Παύλου -και πραγματικού ιδρυτή τού Χριστιανισμού- για την δουλεία... Βοήθα φτωχέ να μην σου μοιάσω...

- **«Κλήθηκες δούλος; Μη σε μέλει...»** (Προς Κορινθίους Α', 7: 21).
- **«Οι δούλοι, υπακούτε στους κατά σάρκα κυρίους σας με φόβο και τρόμο...»** (Προς Εφεσίους, 6: 5).
- **«Όσοι είναι κάτω από ζυγό δουλείας, ας θεωρούν τούς κυρίους τους άξιους κάθε τιμής, για να μη δυσφημείται το όνομα τού Θεού και η διδασκαλία...»** (Προς Τιμόθεον Α', 6: 20).
- **«Τους δούλους να τους νουθετείς να υποτάσσονται στους δικούς τους κυρίους, να τους ευαρεστούν σε όλα, να μη αντιμιλούν...»** (Προς Τίτον, 2: 9).

Ο Παύλος είναι υπέρ ή κατά τού γάμου;

«Προς τους αγάμους και προς τις χήρες, όμως, λέω: Είναι καλό σ' αυτούς αν μείνουν όπως και εγώ. αλλά, αν δεν εγκρατεύονται, ας έρθουν σε γάμο· επειδή, είναι καλύτερο νάρθουν σε γάμο, παρά να εξάπτονται... Όμως, και αν έρθεις σε γάμο, δεν αμάρτησες· και αν η παρθένα έρθει σε γάμο, δεν αμάρτησε· αλλά, οι άνθρωποι αυτής τής κατηγορίας θα έχουν θλίψη στη σάρκα τους· και εγώ σας λυπάμαι» (Προς Κορινθίους Α', 7: 8-9, 28).

Ήταν «λίγο» μισογύνης ο Παύλος, ή είναι ιδέα μας;...

- **«Είναι καλό στον άνθρωπο να μη αγγίζει γυναίκα. Για τις πορνείες, όμως, κάθε ένας ας έχει τη δική του γυναίκα... Η γυναίκα είναι δεσμευμένη διαμέσου τού νόμου για όσον καιρό ζει ο άνδρας της...»** (Προς Κορινθίους Α', 7: 1-2, 39).
- **«Κεφαλή της γυναίκας, είναι ο άνδρας... Κάθε γυναίκα, όταν προσεύχεται ή προφητεύει με ακάλυπτο το κεφάλι, καταντροπιάζει τη δική της κεφαλή, δεδομένου ότι είναι ένα και το αυτό με την ξυρισμένη. Επειδή, αν δεν σκεπάζεται η γυναίκα, ας κουρέψει και τα μαλλιά της·**

αλλά, αν είναι αισχρό στη γυναίκα να κουρεύει τα μαλλιά της ή να ξυρίζεται, ας σκεπάζεται. Επειδή, ο άνδρας μεν δεν έχει χρέος να σκεπάσει το κεφάλι του, επειδή είναι εικόνα και δόξα τού Θεού· ενώ η γυναίκα είναι δόξα τού άνδρα. Για τον λόγο ότι, ο άνδρας δεν προέρχεται από τη γυναίκα, αλλά η γυναίκα από τον άνδρα· επειδή, δεν κτίστηκε ο άνδρας για τη γυναίκα, αλλά η γυναίκα για τον άνδρα. Γι' αυτό, η γυναίκα έχει χρέος να έχει εξουσία επάνω στο κεφάλι της...» (Προς Κορινθίους Α', 11: 3-10).

- «Οι γυναίκες, υποτάσσεστε στους άνδρες σας, όπως στον Κύριο· επειδή, ο άνδρας είναι η κεφαλή τής γυναίκας... Η γυναίκα, να φοβάται τον άνδρα» (Προς Εφεσίους, 5: 2, 33).

- «Η γυναίκα ας μαθαίνει μέσα σε ησυχία με κάθε υποταγή· σε γυναίκα, όμως, δεν επιτρέπω να διδάσκει ούτε να αυθεντεύει επάνω στον άνδρα, αλλά να ησυχάζει. Επειδή, ο Αδάμ πλάστηκε πρώτος, έπειτα η Εύα. Και ο Αδάμ δεν απατήθηκε· αλλά, η γυναίκα, αφού εξαπατήθηκε, διέπραξε παράβαση» (Προς Τιμόθεον Α', 2: 11-14).

- «Η δε πραγματικά χήρα και απομονωμένη ελπίζει στον Θεό, και εμμένει στις προσευχές νύχτα και ημέρα· αυτή, όμως, που είναι δοσμένη στις ηδονές, ενώ ζει, είναι νεκρή... Ως χήρα ας καταγράφεται εκείνη που είναι όχι λιγότερο των 60 χρόνων, η οποία να υπήρξε γυναίκα ενός άνδρα... Ενώ, τις νεότερες χήρες να τις αποφεύγεις· επειδή, όταν σαρκικά κίνητρα τις στρέψουν ενάντια στον Χριστό, θέλουν να παντρεύονται· έχοντας την καταδίκη, επειδή αθέτησαν την πρώτη πίστη. Ταυτόχρονα δε, μαθαίνουν να είναι και αργόσχολες, να περιέρχονται τα σπίτια· και όχι μονάχα αργόσχολες, αλλά και φλύαρες και περίεργες, λέγοντας όσα δεν πρέπει... Αν κάποιος πιστός ή πιστή έχει χήρες, ας προμηθεύει σ' αυτές τα αναγκαία, και ας μη επιβαρύνεται η εκκλησία· για να μπορεί να βοηθάει τις πραγματικά χήρες» (Προς Τιμόθεον Α', 5: 5-16).

Ένα από τα ελάχιστα χωρία τής Αγίας Γραφής, όπου η «θεοπνευστία» απουσιάζει...

«Για τις παρθένες, όμως, προσταγή τού Κυρίου δεν έχω...» (Προς Κορινθίους Α', 7: 25).

Η «προοδευτικότητα» στην Αγία Γραφή: Αν κάποια γυναίκα μείνει γεροντοκόρη, τότε ο πατέρας της μπορεί να την κάνει...γυναίκα του, χωρίς να υπάρχει καμμία αμαρτία!

«Εάν κάποιος νομίζει ότι είναι ντροπή που η κόρη του έμεινε γεροντοκόρη, και έτσι πρέπει να γίνει, ότι θέλει ας κάνει. Δεν αμαρτάνει. Ας παντρευτούν» (Προς Κορινθίους Α', 7: 36).

Αν ασθενήσετε, δεν χρειάζετε να τρέχετε σε γιατρούς. Η επιστήμη είναι περιττή. Με λίγη προσευχή, λαδάκι κι εξομολόγηση στον παπά τής ενορίας, θα είστε «περδίκια» σε χρόνο «ντε τε». Παρεμπιπτόντως, θα συγχωρεθούν και οι αμαρτίες σας...

«Ασθενεί κάποιος ανάμεσά σας; Ας προσκαλέσει τούς πρεσβύτερους της εκκλησίας, και ας προσευχηθούν επάνω του, αφού τον αλείψουν με λάδι στο όνομα του Κυρίου. Και η προσευχή με πίστη θα σώσει αυτόν που πάσχει, και ο Κύριος θα τον εγείρει· και αμαρτίες αν έπραξε, θα του συγχωρηθούν. Εξομολογείστε ο ένας στον άλλον τα πταίσματά σας, και προσεύχεστε ο ένας για τον άλλον για να γιατρευτείτε...» (Επιστολή Ιακώβου, 5: 14-16).

Οϊμέ... Τί άλλο θα διαβάσουμε σ' αυτό «θεόπνευστο» βιβλίο; Ο Ιησούς, λέει, ήταν προορισμένος να μάς «σώσει», πριν ακόμη την...δημιουργία τού κόσμου!

«Δεν λυτρωθήκατε από τη μάταιη πατροπαράδοτη διαγωγή σας με φθαρτά, ασήμι ή χρυσάφι, αλλά με το πολύτιμο αίμα τού Χριστού, ως αμνού χωρίς ψεγάδι και χωρίς κηλίδα· ο οποίος ήταν μεν προορισμένος πριν από τη δημιουργία τού κόσμου, φανερώθηκε όμως στους έσχατους καιρούς για σας...» (Επιστολή Πέτρου Α', 1: 18-20).

Ο Ιησούς ξέρει που κατοικεί ο...Σατανάς: Στην Πέργαμο...

«Και προς τον άγγελο της εκκλησίας στην Πέργαμο, γράψε: “Αυτά λέει εκείνος που έχει τη δίστομη, την κοφτερή ρομφαία: Ξέρω τα έργα σου, και πού κατοικείς, όπου είναι ο θρόνος τού Σατανά”...» (Αποκάλυψις, 2: 12-13).

Λοιπόν... Υπάρχουν καλά και κακά νέα... Τα καλά νέα είναι, ότι «υπάρχει» Παράδεισος. Τα κακά νέα είναι, ότι η συντριπτική πλειοψηφία τών Ιουδαιοχριστιανών θα μείνει απ' έξω. Οι «τυχεροί», θα είναι μόνο 144.000 Εβραίοι κι αυτοί θα πρέπει απαραιτήτως να μην έχουν «μολυνθεί» με γυναίκα (άρα, εξ ορισμού οι γυναίκες μένουν κι αυτές απ' έξω)...

«Και είδα έναν άλλον άγγελο που ανέβηκε από την ανατολή τού ήλιου, έχοντας τη σφραγίδα τού ζωντανού Θεού· και έκραξε με δυνατή φωνή προς τους τέσσερις αγγέλους, στους οποίους δόθηκε να βλάψουν τη γη και τη θάλασσα, λέγοντας: “Μη βλάψετε τη γη ούτε τη θάλασσα ούτε τα

δέντρα, μέχρις ότου σφραγίσουμε τους δούλους τού Θεού μας επάνω στα μέτωπά τους". Και άκουσα τον αριθμό των σφραγισμένων· 144.000 ήσαν σφραγισμένοι από κάθε φυλή των γίων Ισραήλ... Αυτοί είναι εκείνοι που δεν μολύνθηκαν με γυναίκες· επειδή, είναι παρθένοι» (Αποκάλυψις, 7: 2-4 & 14: 4).

Πηγές

skepticsannotatedbible.com | Αγγλική μετάφραση τής Αγίας Γραφής (Authorized King James Version of 1611 – Pure Cambridge Edition) | Νεοελληνική μετάφραση τής Αγίας Γραφής | Νεοελληνική μετάφραση τής Αγίας Γραφής τού Νέου Κόσμου (Μάρτυρες τού Ιεχωβά) | Αρχαιοελληνική μετάφραση τής Αγίας Γραφής (Αποστολική Διακονία τής Ελλάδος – Μετάφραση Ο΄) | Μετάφραση Αγίας Γραφής (Νεόφυτος Βάμβας)